

ERIC
MARCUS

Bùi Thanh Châu dịch

WHAT IF SOMEONE I KNOW IS GAY?

đồng tính thì đã sao?

TRẢ LỜI CHO NHỮNG CÂU HỎI THẾ NÀO LÀ NGƯỜI ĐỒNG TÍNH

1000 Hội Nhà văn

ERIC
MARCUS

Bùi Thanh Châu dịch

WHAT IF SOMEONE I KNOW IS GAY?

đồng tính thì đã sao?

TRẢ LỜI CHO NHỮNG CÂU HỎI THẾ NÀO LÀ NGƯỜI ĐỒNG TÍNH

HỘI NHÀ VĂN

Đồng Tính Thì Đã Sao

Eric Marcus

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

LỜI GIỚI THIỆU

Đồng tính thì đã sao? là một quyển sách giới thiệu về người đồng tính. Tôi đã cố gắng hết sức để trả lời cho nhiều câu hỏi mà bạn đọc có thể đặt ra, từ “Anh đã trở thành đồng tính như thế nào?” cho tới “Người đồng tính có thể kết hôn không?” Một vài câu hỏi hết sức thẳng thừng, một vài câu không trần trụi như thế, và bạn thậm chí có thể tìm thấy một vài câu hỏi mà bạn cho là ngu ngốc. Nhưng theo cách nhìn của tôi, không hề có thứ gọi là câu hỏi ngu ngốc, ngoại trừ câu hỏi mà bạn không đặt ra.

Nhiều câu hỏi mà bạn sẽ tìm thấy trong quyển sách này là những thắc mắc mà các bạn bè, gia đình, và đồng nghiệp đã đặt ra cho tôi. Những câu hỏi khác đã được người ta qua thư viết hoặc thư điện tử gửi đến tôi trong vai trò của một người cầm bút sau khi họ đã đọc một trong những quyển sách của tôi. Và vài câu hỏi bạn sẽ tìm thấy ở đây đã đến như là sự phản hồi cho một bức email thỉnh cầu mà tôi đã gửi để kêu gọi mọi người đóng góp những câu hỏi của họ.

*** Vì sao tôi viết quyển sách này?**

Một biên tập viên tại một công ty xuất bản đã đọc một quyển sách mà tôi viết cho người lớn gọi là *Is It a Choice? Answers to the Most Frequently Asked Questions About Gay & Lesbian People* (Đó phải chăng là một lựa chọn? Trả lời cho những câu hỏi thường gặp nhất về người đồng tính nam và nữ), và chị nghĩ sẽ thật tuyệt vời nếu tôi có thể viết một quyển sách đặc biệt dành cho những người trẻ trưởng thành. Và tôi đã rất vui lòng làm điều đó, vì khi nói về đề tài người đồng tính nam và nữ và các vấn đề của người đồng tính, có rất nhiều câu hỏi không bao giờ được trả lời và thật nhiều câu trả lời không bao giờ được đưa ra.

Tôi cho rằng tất cả chúng ta hẳn hạnh phúc hơn nhiều nếu mọi người đều có thể đặt ra bất luận câu hỏi nào họ nghĩ và có thể hy vọng nhận lại được những câu trả lời thành thực. Tôi nhớ hồi đi học mẫu giáo đã thắc mắc với cô giáo vì sao mà một cậu học trò lớp sáu được gọi đến lớp chúng tôi để đứng trong góc tường suốt một giờ đồng hồ vào buổi sáng nọ. Cô giáo của tôi, tên gì thì tôi không thể nhớ lại (tôi chắc là trí óc tôi đang chặn nó), bảo tôi hãy tập trung vào chuyện của mình. Tôi nghĩ chính cảm giác ngượng ngịu và bị tổn thương này đã giúp thắp lên lòng hiếu kỳ của tôi về cuộc đời và thúc giục tôi trên bước đường đặt ra những chất vấn về cuộc sống.

*** Nó dành cho ai?**

Quyển sách này dành cho bất kỳ ai quen biết với người đồng tính. Thế có nghĩa là nó dành cho mọi người, vì có ai mà không từng biết một người đồng tính trong đời mình: một người chị hoặc anh, cha mẹ, thầy giáo, hàng xóm láng giềng, bạn học, hoặc bạn bè. Hoặc có thể bản thân bạn đồng tính hoặc nghĩ mình đồng tính.

Tất nhiên nhiều người không nhận ra họ có biết người đồng tính nam hoặc nữ vì nhiều người đồng tính rất khéo che giấu sự thật rằng họ đồng tính. Tại sao? Đó là một câu hỏi hay, và đó chỉ là một trong nhiều câu hỏi mà tôi đã trả lời trong sách này.

*** Anh là ai? Và anh đã trở thành một chuyên gia như thế nào?**

Thường khi tôi nhận email từ các độc giả họ đều muốn biết tôi là ai. Tôi thường hỏi han người ta về cuộc sống của họ và giữ kín kể chuyện của mình. Nhưng điều đó cũng là hợp lẽ nếu bạn đang đọc sách của tôi để biết ai đang đưa ra những câu trả lời, nhất là vì nhiều câu trả lời phản ánh những quan điểm cá nhân của tôi. (Tôi không phát ngôn cho bất kỳ tổ chức, đảng phái chính trị, công ty, hoặc đoàn thể tôn giáo nào. Tôi phát ngôn cho chính tôi và không phải ai khác.)

Tôi lớn lên cùng với anh chị trong một khu dân cư nhỏ ở Queens, vốn là một phần của Thành phố New York. Tôi đi học trường công lập và sau đó vào đại học Vassar, nơi tôi theo chuyên ngành đô thị học. Tôi lấy bằng thạc sĩ báo chí của đại học Colombia và bằng thạc sĩ thứ hai của trường kiến trúc, quy hoạch và bảo tồn Colombia.

Tôi viết cuốn sách đầu tiên, một cẩm nang hướng dẫn dành cho các cặp đồng tính nam, khi tôi gần ba mươi tuổi. Và tôi có thể nói với bạn rằng lúc bấy giờ tôi không phải là một chuyên gia về người đồng tính, tôi đã không có những câu trả lời cho những thắc mắc căn bản về những vấn đề người đồng tính mà các ký giả hỏi tôi vì ở thời điểm đó, người ta chẳng biết gì nhiều về người đồng tính (và khi hỏi những câu như vậy các ký giả thậm chí còn căng thẳng hơn lúc tôi trả lời họ!)

Vậy là qua công việc mà tôi đã trở thành một chuyên gia, nhưng bởi vì tôi cũng là một người đồng tính, tôi đã có nhiều động cơ để tìm hiểu về người đồng tính và cuộc sống đồng tính để tôi có thể hiểu rõ hơn chính mình - nhất là vì vào thời điểm tôi trưởng thành chẳng có mấy thông tin khả dĩ giúp một người trẻ đồng tính thấu hiểu bản thân và kiểu sống mà anh ta có thể mong đợi theo đuổi.

Từ năm 1988 tôi đã viết vài quyển sách về những người đàn ông và đàn bà đồng tính và những mối quan hệ đồng tính. Tôi cũng là đồng tác giả của một đôi quyển tiểu sử của các vận động viên đồng tính, bao gồm Greg Louganis, một nhà vô địch Olympic bộ môn nhảy cầu. Và tôi đã viết một tác phẩm đoạt giải thưởng thuộc lĩnh vực lịch sử truyền khẩu về phong trào dân quyền cho người đồng giới mang tên Making Gay History. (Bạn có thể tìm hiểu thêm về những quyển sách của tôi trên website www.ericmarcus.com.)

Người bạn đời của tôi và tôi gặp nhau vào tháng 12 năm 1993 và chúng tôi đã tổ chức một nghi lễ kết đôi vào tháng 6 năm 1996. (Lễ kết đôi cũng giống như lễ cưới, nhưng chúng tôi không nhờ đến giáo sĩ hoặc linh mục và chúng tôi không có giấy đăng ký kết hôn vì thời bấy giờ những người đồng giới ở Mỹ không được phép lấy nhau.) Hơn hai trăm khách mời, và mọi thành viên trong mỗi gia đình của chúng tôi đều đã đến dự. Chúng tôi không có con cái, nhưng chúng tôi có những đứa cháu trai và cháu gái mà chúng tôi rất mực thân thiết và chúng tôi có những người bạn tuyệt vời.

*** Anh đã viết quyển sách này cho riêng mình?**

Tôi đã được nhiều người giúp đỡ trong khi viết quyển sách này, từ những chuyên gia cho tới những người bình thường.

***Anh viết về những ai?**

Trong quyển sách bạn sẽ tìm thấy những câu chuyện về những con người trên khắp xứ sở này, hầu hết là những người trẻ, đồng tính hay không đồng tính. Và có những lời bình từ một vài người lớn, chủ yếu là các bậc cha mẹ.

Với những người tôi nêu danh tánh, tất cả những người lớn yêu cầu tôi dùng tên thật của họ đều được gọi bằng đầy đủ tên họ. Với tất cả những người trẻ đã trò chuyện với tôi, tôi chỉ dùng tên đã thay đổi, cũng như một vài đặc điểm nhận diện của họ. Hầu hết những người trẻ tôi trò chuyện đều muốn tôi dùng tên thật hoặc tên họ đầy đủ, nhưng tôi thích giữ kín danh tánh thật sự của họ thì hơn. Thật khó lòng biết cái gì sẽ xảy ra khi tên tuổi của bạn được công khai, và xét vì bản chất vẫn còn gây tranh cãi của chủ đề này, tôi nghĩ sẽ an toàn hơn cho những người trẻ tuổi mà tôi nói tới được ở xa tầm mắt của công chúng.

*** Tôi phải làm sao nếu không tìm thấy câu trả lời cho những thắc mắc của mình? Tôi có thể tìm thêm thông tin ở đâu?**

Vì đây chỉ là một quyển sách có tính chất giới thiệu, bạn có thể không tìm thấy đáp án cho tất cả những câu hỏi của mình. Vì vậy ở chương cuối bạn sẽ tìm thấy rất nhiều nguồn tham khảo, bao gồm sách vở, các tổ chức, và các website. Nếu sau khi tham khảo các nguồn này bạn vẫn không thể tìm thấy thêm thông tin bạn cần hoặc còn vương vấn một thắc mắc không lời giải đáp, hãy viết cho tôi và tôi sẽ nỗ lực hết mình để giúp đỡ bạn.

***Tôi làm thế nào để liên lạc với anh?**

Bạn có thể viết cho tôi qua trang web www.ericmarcus.com. Hoặc thư điện tử trực tiếp đến eric@ericmarcus.com.

Chương 1 NHỮNG VẤN ĐỀ CƠ BẢN

Tôi muốn nghĩ rằng nơi tốt nhất để bắt đầu khi bạn chưa quen với một chủ đề (và kể cả khi bạn không hoàn toàn xa lạ với nó) là ở khởi điểm của nó. Đồng tính luyến ái là một đề tài phức tạp và hầu như luôn gây tranh cãi đến độ thật khó lòng thảo luận nếu bạn không hiểu những khái niệm và những vấn đề cơ bản của nó. Vì vậy tôi dành cả chương đầu tiên này, vốn là chương dài nhất trong sách, để bàn về tất cả những câu hỏi (và những câu trả lời) thiết yếu bạn cần biết trước khi đọc các chương sau. Bạn có thể bị cám dỗ để lướt ngay đến chương nói về tình dục, nhưng tôi xin bạn hãy bắt đầu ở đây đã.

Trước khi đến với câu hỏi đầu tiên, tôi có một lời cảnh báo liên quan Internet mà chắc chắn bạn đã nghe nhiều từ các bậc cha mẹ nhưng lặp lại ở đây là không thừa vì lẽ xuyên suốt chương này và những chương tiếp theo, tôi sẽ tiến cử bạn rất nhiều website khác nhau. Vậy lời cảnh cáo là đây: Điều cực kỳ quan trọng là bạn phải cảnh giác khi sử dụng Internet, nhất là khi bạn quyết định tham gia một nhóm thảo luận hoặc sử dụng Internet để gặp gỡ làm quen với những người trẻ khác. Vì không có gì dễ dàng hơn là tạo ra một hồ sơ tiểu sử giả trên mạng, thật khó mà nói ai đang thành thực và ai không. Do vậy có khả năng là một người nào đó đang cố lợi dụng bạn, gây phiền phức cho bạn trên mạng, hoặc có thể cố dàn xếp để gặp bạn khi lẽ ra họ không.

Luôn nhớ rằng khi gặp gỡ mọi người trên mạng, bạn nên có cùng thái độ cảnh giác như khi bạn gặp người lạ: Đừng bao giờ cho số điện thoại hoặc địa chỉ nhà và đừng bao giờ đồng ý gặp riêng ai trừ phi bạn có cha mẹ hoặc một người lớn có trách nhiệm nào đó hộ tống, và khi đó chỉ gặp mặt ở nơi công cộng mà thôi.

Internet là một nguồn tài nguyên đáng kinh ngạc, nhưng bạn phải thận trọng và khôn khéo khi bạn tiếp xúc với mọi người trên mạng. Và, nếu có thể, đừng ngần ngại tìm đến sự hướng dẫn từ cha mẹ hoặc một người lớn có trách nhiệm.

* “Đồng tính” nghĩa là gì?

Người bị hấp dẫn bởi người cùng giới thì gọi là “gay” hoặc “người đồng tính luyến ái” (những từ này có thể chỉ cả đàn ông lẫn đàn bà, mặc dù nhiều phụ nữ thích được gọi là “lesbian – đồng tính nữ” hơn). Người bị hấp dẫn bởi những người khác phái được gọi là “người dị tính luyến ái” hoặc “người không đồng tính”. Và người bị hấp dẫn bởi những người đồng giới lẫn khác giới gọi là “người lưỡng tính”. “Đồng tính”, “dị tính”, và “lưỡng tính” tất cả đều là những thuật ngữ mô tả “định hướng giới tính” của một người. Và định hướng giới tính hay định hướng tình dục đơn giản ám chỉ giới (hoặc phái) của người mà bạn bị hấp dẫn. Nói cách khác, nếu định hướng tình dục của bạn là đồng tính, bấy giờ bạn sẽ bị một người đồng giới thu hút.

* Bạn trở thành đồng tính như thế nào?

Câu trả lời đơn giản: Bạn không thể trở thành người đồng tính, cũng hệt như bạn không thể trở thành người dị tính vậy. Sự thật là thế này: Tất cả chúng ta đều có những cảm giác hấp dẫn giới

tính. Hầu hết chúng ta có những cảm giác này đối với người khác giới – con trai thích con gái, con gái thích con trai. Một số người trong chúng ta lại có những cảm giác này đối với người cùng giới – con trai thích con trai, con gái thích con gái. Và một số thì có cảm giác hấp dẫn giới tính này đối với cả người đồng giới lẫn khác giới.

Chẳng hạn, khi Mae lên mười tuổi, cô bé biết rằng mình khác biệt với hầu hết các bạn cùng lớp. “Tất cả những cô bé ở trường tiểu học đều mê mẩn bọn con trai. Mình biết mình không như vậy, nhưng mình làm ra vẻ giống như mọi người.”

Không ai biết chính xác chúng ta sẽ trở thành thế nào nếu căn cứ vào những cảm giác hấp dẫn giới tính lúc ban đầu, nhưng bất luận chúng ta sinh ra với chúng hay đã phát triển chúng trong những năm đầu đời, chúng là một món quà có thể khiến chúng ta cảm thấy rất hạnh phúc cũng như rất bối rối.

Khi chúng ta bước vào những năm niên thiếu, những cảm giác hấp dẫn này lớn mạnh lên và chúng ta thường cảm thấy mình bị hấp dẫn về mặt tình cảm và thể xác - hoặc tình dục - đối với người khác. Đó là trải nghiệm của Mae. Đến năm cô mười ba tuổi, những cảm giác hấp dẫn giới tính đã rõ ràng. “Khi tôi mười ba tuổi tôi đã thú nhận với bản thân. Các bạn tôi luôn nói về việc bị những cậu trai đáng yêu lôi cuốn. Và tôi thì luôn luôn bị hấp dẫn kiểu như thế bởi các cô gái. Đó là một cảm xúc nội tâm. Tôi đã cố để bị cuốn hút bởi các chàng trai, nhưng vô hiệu.”

*** “Những cảm giác hấp dẫn giới tính” chính xác là gì?**

Khi chúng ta trở thành thanh niên và cơ thể chúng ta thay đổi, chúng ta bắt đầu có những cảm giác bị hấp dẫn mạnh mẽ vốn khác biệt và mãnh liệt hơn những tình cảm êm dịu chúng ta có thể có đối với một người thân hay một người bạn. Chính những cảm giác hấp dẫn giới tính mãnh liệt này khiến chúng ta ham muốn quan hệ tình dục. Với một vài người những cảm xúc này bắt đầu trước tuổi dậy thì, và với số khác chúng đến sau tuổi dậy thì. Những cảm giác phấn khích và ham muốn đặc biệt này thật khó lòng diễn tả, nhưng bạn sẽ biết khi bạn trải nghiệm chúng.

Hồi tưởng lại, tôi có thể kể với bạn chính xác thời điểm tôi có những cảm giác hấp dẫn giới tính mãnh liệt lần đầu tiên. Bấy giờ tôi đã không biết gọi chúng là gì, vì tôi chưa bao giờ trải qua bất kỳ điều gì như thế trước đó, nhưng tôi biết rằng tôi đang cảm nghiệm một cái gì đó quá đổi mạnh mẽ khiến tôi thật sự thấy khoan khoái theo một cách rất khó miêu tả.

Tôi mười hai tuổi rưỡi và tôi đi nghỉ ở Puerto Rico cùng gia đình (đó là chuyến du ngoạn đầu tiên chúng tôi phải dùng máy bay). Tôi đang ở trong bể bơi ở khách sạn Caribe Hilton, bì bõm ở phía nước nông. Tôi bơi chẳng lấy gì làm giỏi và không thể nổi trên mặt nước. Có một cậu thiếu niên lớn tuổi hơn, khoảng chừng mười sáu hay mười bảy gì đó và là một tay bơi cừ, hẳn đã để ý thấy tôi đang cố nằm ngửa trên mặt nước nhưng cứ chìm hoài và bị nước tràn vô mũi miệng sặc sụa. Vậy là anh ấy bơi đến và ngỏ ý dạy tôi cách nổi lên mặt nước. Hóa ra ở quê nhà Andrew là một nhân viên cứu hộ và anh ấy thật sự ưa nhìn, nhưng tôi không nhớ đã nghĩ, Ôi, anh chàng đáng yêu quá.

Chuyện mà tôi nhớ đó là Andrew đã giúp tôi nổi ngửa trên mặt nước. Trước khi tôi chìm ngihm như mọi lần, anh ấy đặt một tay chỗ thắt lưng tôi và tay kia giữa hai bả vai tôi và vận lực vừa

đủ để nâng tôi khỏi chìm. Và anh bảo tôi hãy thư giãn khi anh dìu tôi đi vòng quanh hồ bơi để giúp tôi làm quen với tư thế nổi ngửa trên mặt nước.

Đó không giống như sét đánh hay một cái gì tương tự, nhưng có cảm giác như thể một nguồn năng lượng khởi đi từ bàn tay của Andrew và truyền suốt thân thể tôi. Đó là một cảm giác hưng phấn kỳ diệu khiến tim tôi đập rộn rã đồng thời một cảm giác êm dịu râm ran khắp cơ thể. Nó dễ chịu đến độ tôi đã ước sao tôi có thể bình bồng trên mặt hồ cả ngày hôm đó với hai cánh tay nâng đỡ của Andrew.

Giờ đây hồi tưởng lại tôi có thể nói với bạn rằng tôi đích thực đã có những cảm giác hấp dẫn giới tính lần đầu tiên trong đời. Và những cảm giác ấy mãnh liệt đến mức độ tôi có thể nhớ lại trải nghiệm và những cảm giác ấy như thể mới hôm qua.

*** Sex là gì?**

Bạn có lẽ đã nhận thấy rằng từ “sex” có nhiều hơn một ý nghĩa. Nó có thể ngụ ý giới tính của một người – nói cách khác, việc một người nào đó là đàn ông hay đàn bà. Nó còn có thể ám chỉ cái điều mà hai người làm với nhau khi họ bị hấp dẫn lẫn nhau. (Bạn có thể đọc nhiều hơn về điều này ở Chương 4, “Tình dục”).

*** Đồng tính phải chăng là một sự lựa chọn?**

Tôi đã được hỏi câu này một cách thường xuyên hơn bất kỳ câu nào khác, và câu trả lời là không. Người ta không lựa chọn cảm giác hấp dẫn giới tính cho mình. Điều đó đúng với tất cả mọi người. Tôi không lựa chọn để cảm giác theo cách tôi đã cảm khi Andrew động vào tôi, và nếu bạn đã từng bị hấp dẫn bởi ai đó, bất luận họ đồng giới hay khác giới, bạn biết rằng bạn không quyết định để cảm thấy kích thích mỗi khi bạn ở gần họ. Giống như màu mắt, màu da, hoặc chiều cao, bạn không có quyền lựa chọn những cảm giác hấp dẫn giới tính của mình. Chúng đã được lựa chọn cho bạn. Tuy nhiên, điều bạn quyết định làm đối với những cảm giác như thế là vấn đề của sự chọn lựa.

*** Bạn có thể thay đổi những cảm giác đó không?**

Không. Khi nói đến cảm giác hấp dẫn giới tính, bao nhiêu hy vọng, cầu nguyện, khuyên lơn, hoặc mơ tưởng cũng không xua đuổi được chúng. Không giống như hầu hết tặng phẩm khác, khi nói tới những cảm giác hấp dẫn giới tính, không có sự trao qua đổi lại. Bạn có thể cố phớt lờ những cảm xúc của mình, bạn có thể giả vờ là bạn không có chúng, nhưng ai nói sao thì nói, bạn không thể thay đổi hoặc loại bỏ những cảm giác hấp dẫn giới tính, cũng như bạn không thể thay đổi màu mắt thật sự của mình vậy. Điều đó đúng với người đồng tính cũng như người không đồng tính.

Tôi nhớ năm tôi mười ba tuổi đã hy vọng rằng những cảm xúc của tôi đối với người cùng giới sẽ thay đổi. Lúc bấy giờ, tôi đã phải lòng người quản lý trại của tôi, Ted. Không chỉ thích mà thôi - tôi thật sự, thật sự rất thích anh ấy. Nói vậy không phải là tôi muốn làm chuyện đó với anh ta – tôi thậm chí không biết thiên hạ làm chuyện đó như thế nào nữa. Nhưng tôi muốn ở cạnh Ted, tôi nghĩ về anh ấy luôn luôn, và tôi cảm thấy vô cùng sung sướng những lần hiếm hoi anh quàng tay qua vai tôi.

Tôi khá chắc chắn là những đứa con trai khác chung buồng với tôi không hề có cảm giác như của tôi. Vì một điều, chúng nói rất nhiều về bạn gái của Ted, Rebecca, một tư vấn viên hướng nghiệp cho thanh thiếu niên, mà chúng nghĩ trông thật mê hồn mỗi khi cô nàng mặc đồ tắm. Tôi có thể nói Rebecca rất lôi cuốn, nhưng tôi không hiểu nguyên do của tất cả những nổi phấn khích đó. Tôi đặc biệt không hiểu vì sao những thằng bạn cùng buồng của tôi lại háo hức trong chuyện nửa đêm đi rình rập buồng bọn con gái đến vậy.

Ban đầu tôi không lo lắng quá nhiều về việc tôi phải lòng Ted và những đứa con trai khác, vì tôi nghe rằng một vài đứa con trai có những cảm giác này và sẽ loại bỏ được chúng khi lớn lên. (Việc những cảm giác hấp dẫn giới tính của chúng ta phát triển như thế nào thì phức tạp hơn thế, như bạn sẽ thấy trong câu trả lời cho câu hỏi tiếp theo, nhưng nói chung khi lớn lên những đứa trẻ đồng tính không dễ dàng hơn chút nào trong việc “rũ bỏ” hình bóng đã gây nên sức hấp dẫn tính dục nơi chúng so với những đứa trẻ không đồng tính). Nhưng tôi đã nhanh chóng biết ra từ những đứa trẻ khác ở trại hè rằng sự say mê những chàng trai của tôi là một cái gì đó thật sự kinh tởm, vì vậy tôi đã hy vọng mình nhanh chóng từ bỏ được những cảm giác đó. Tôi tính là mình sẽ thôi phải lòng tư vấn viên nam và bắt đầu mê mẩn những tư vấn viên nữ, và rằng một ngày nào đó tôi thậm chí có thể rón rén bò đến đầu kia của trại hè qua ngã rừng và nhòm trộm vào buồng những đứa con gái. Nhưng dù hy vọng những cảm xúc đó sẽ thay đổi bao nhiêu, chúng vẫn không hề.

*** Về phần những người nói họ đã từng đồng tính, nhưng nay không còn nữa thì sao? Phải chăng họ đã thật sự thay đổi?**

Có những người nói rằng họ đã từng là những người đồng tính nam hoặc nữ và rằng họ đã thay đổi hoặc đã được “chữa khỏi” nhờ cầu nguyện, nhờ khuyên giải, hoặc bằng việc tham dự một chương trình được thiết kế để giúp những người đồng tính trở thành “cựu đồng tính”. Quả thực là người ta có thể thay đổi cách sống của họ. Nhưng họ không thể thay đổi những cảm giác hấp dẫn giới tính đích thực của mình. Những cảm giác ấy, bất luận bạn ra sức vất vả thế nào để cố chôn vùi chúng, làm ngơ chúng, hoặc thuyết phục bản thân rằng bạn không có chúng, sẽ ở mãi bên bạn chừng nào bạn còn sống.

Nói thí dụ, một người đồng tính có thể cắt đứt mối quan hệ với một người đàn ông khác và bắt đầu có quan hệ với một người phụ nữ. Nhưng điều đó không có nghĩa là trong anh ta bỗng dựng hình thành những cảm giác hấp dẫn giới tính đối với phụ nữ. Rất có khả năng là anh ta vẫn còn bị quyến rũ bởi đàn ông như đã luôn như vậy trước kia. Anh có thể cố làm ngơ những cảm giác đó, nhưng chúng vẫn tồn tại.

Tôi nhớ cách đây nhiều năm đã nhận được một lá thư từ một bạn trai cũ đã trải qua một chương trình trị liệu “cựu đồng tính.” Anh ta viết cho tôi ngay sau khi quyển sách đầu tay của tôi, *The Male Couple's Guide*, được xuất bản. Anh bảo tôi rằng tôi cũng có thể chọn cách thay đổi, y như anh vậy. Nhưng từ lâu tôi đã quyết định sống thật với chính mình và không quan tâm tới việc cố gắng trở thành một cái gì không phải là tôi. Tôi biết rằng xã hội sẽ chấp nhận tôi hơn nếu tôi giả vờ không đồng tính, nhưng tôi nghĩ thà sử dụng nguồn năng lượng của tôi để chống trả những thành kiến của xã hội còn tốt hơn để đàn áp những cảm xúc chân chính của bản thân. Suy cho cùng, chẳng có gì là không ổn với những cảm giác của tôi, vậy tại sao phải cố giả vờ như không có chúng?

Tôi hy vọng tôi đã rõ ràng ở điểm này: Bất luận bạn đồng tính hay không đồng tính, bạn không thể thay đổi cảm giác hấp dẫn giới tính của mình. Khi bạn còn trẻ, việc có đủ các cung bậc cảm xúc, bao gồm những cảm giác hấp dẫn đối với người cùng giới là điều hoàn toàn tự nhiên. Những cảm giác này có thể phát triển, nhưng đến cuối thời kỳ thiếu niên, thường thì bạn sẽ chắc chắn về những cảm giác ấy và bạn chẳng thể làm gì để thay đổi chúng. Tuy nhiên, những nhu cầu giới tính của chúng ta rất phức tạp, do vậy chỉ vì bạn không thể thay đổi những cảm giác hấp dẫn giới tính của mình không có nghĩa là chúng sẽ không tiến triển và tự mình thay đổi trong quá trình sống của bạn. Hãy ghi nhớ rằng đây không phải là một kinh nghiệm điển hình, và từ kinh nghiệm nói chuyện với nhiều người qua nhiều năm của tôi, đó là điều bạn dễ nghe thấy từ miệng một phụ nữ hơn nhiều so với đàn ông.

Chẳng hạn, Molly đã nói với mọi người rằng cô là một người đồng tính khi cô mười sáu tuổi. Cô có một người bạn gái trong suốt thời kỳ đại học, nhưng sau khi họ đổ vỡ (bấy giờ Molly hai mươi ba), cô nhận thấy mình trở nên quan tâm tới đàn ông. “Tôi vẫn nghĩ phụ nữ đẹp,” cô nói, “nhưng tôi chưa hề gặp một phụ nữ nào lay động tôi như cách những người đàn ông làm rung động tôi trong bảy năm qua hoặc khoảng đó. Tôi không thể giải thích điều đó.” Tôi cũng không thể lý giải nó, nhưng Molly nói rằng cô thật sự cảm thấy bị đàn ông hấp dẫn về tính dục, điều cô chưa từng cảm thấy khi cô còn trẻ hơn.

*** Làm sao tôi có thể nói liệu tôi là người đồng tính nam, đồng tính nữ, hay lưỡng tính? Có khi nào một ngày kia bạn thức dậy và phát hiện ra mình đồng tính?**

Không, bạn không thức dậy một ngày kia và phát hiện ra mình đồng tính – cũng như bạn không thức dậy một ngày kia và nhận ra mình không đồng tính vậy. Nhưng việc tìm cho bạn một nhãn hiệu còn lâu mới quan trọng bằng cố gắng phân loại những cảm giác của bạn và điều đó cần thời gian. Với một số người, cảm giác hấp dẫn giới tính của họ đã rõ ràng ngay từ lúc nhỏ, từ thuở lên năm, hoặc sáu. Nhưng với hầu hết, đó là điều họ dần dà ý thức ra trong suốt giai đoạn thanh niên hoặc sau đó, và việc bạn bị hấp dẫn bởi người cùng giới, khác giới, hoặc cả hai giới cũng chẳng có gì khác biệt.

Jake, giờ đây mười bảy tuổi và vừa học xong năm cuối trung học, đã biết từ rất sớm: “Tôi luôn biết tôi bị hấp dẫn bởi những đứa con trai, ngay từ hồi mẫu giáo kia. Tự nhiên tôi như thế. Tôi luôn tò mò về việc làm chuyện đó với những thằng con trai khác.” Michelle cũng biết từ sớm, nhưng không phải cô đã muốn quan hệ tình dục với những cô gái khác. “Chuyện đó đến sau này,” cô nói. “Từ năm lên sáu tôi đã biết tôi sẽ kết hôn với một cô gái. Tôi thổ lộ với cha mẹ tôi và họ bảo, ‘Điều đó thật tuyệt, con yêu.’ Họ không cho là tôi nghiêm túc. Tôi chỉ mới sáu tuổi. Vì vậy là tôi nói với họ hết lần này đến lần khác. Họ cố thuyết phục tôi rằng lớn lên tôi sẽ lấy một chàng trai, nhưng tôi chỉ một mực lắc đầu vì tôi biết họ sai.”

Kevin, một nam sinh ở năm cuối trung học từ miền nam California, thật sự không chắc chắn về những cảm xúc giới tính của mình mãi đến khi cậu bước vào những năm đầu vị thành niên, mặc dù từ năm lên mười cậu đã biết mình khác biệt với hầu hết những cậu bé khác. “Nhưng tôi không biết gọi nó là gì,” cậu tâm sự với tôi. “Tôi chỉ biết. Khi các cô gái và những chàng trai bắt đầu qua lại với nhau, tôi cảm thấy hoàn toàn hờ hững. Chuyện đó chả có ý nghĩa gì với tôi cả.”

Jennifer, một sinh viên năm hai đại học mười chín tuổi, phát hiện ra mình bị hấp dẫn bởi các

cô gái tại trường trung học Thiên Chúa giáo. “Tôi nhìn các cô gái và thấy họ thật sự lôi cuốn,” cô nói, “và tôi muốn gần gũi họ theo những cách không đơn thuần là bạn bè. Tôi bị họ hấp dẫn tình dục.” Nhưng Jennifer lấy làm bối rối bởi những cảm xúc ấy. “Trong xã hội bạn được dạy là phải theo đuổi người khác phái, hẹn hò với người khác phái. Tôi nghĩ mình sẽ là một phần trong đó. Cuối cùng tôi đã gặp gỡ một cô gái đồng tính và nói chuyện với cô ta về cảm giác của một người đồng tính là như thế nào để vỡ lẽ ra rằng tôi sẽ không làm cái điều xã hội bảo tôi. Chuyện đó xảy ra cách đây vài tháng. Và giờ tôi biết chắc là tôi không muốn giả vờ làm một ai khác.”

Đối với nhiều người cái áp lực phải “theo đuổi người khác phái” ngăn họ nhận ra hoặc hiểu rõ những cảm xúc chân thực của mình. Họ muốn giống như mọi người, đó là một thôi thúc tự nhiên. Họ không muốn thấy mình lẻ loi và cô độc và họ không muốn có chuyện yêu đương và/hoặc những cảm xúc giới tính mà một số người nghĩ là tồi bại. Trong những hoàn cảnh như vậy, nhiều đứa trẻ và trẻ vị thành niên cần thời gian và những kinh nghiệm trong quá trình lớn lên để phân loại và chấp nhận những cảm xúc thật sự của họ.

Tôi muốn nói rằng tôi là một trong những người đã làm tốt cái việc phân loại như thế và đã không trải qua một giai đoạn gắng gượng làm người bình thường và muốn hòa nhập với thiên hạ. Nhưng không hẳn như vậy. Tôi từng không muốn là người đồng tính và từng mong muốn hòa nhập, vậy là trong quá trình đó tôi đã làm tổn thương sâu sắc tình cảm của một cô gái mà tôi đã hẹn hò trong học kỳ đại học đầu tiên. Tôi đã không thành thật với cô ấy về những gì đang diễn ra trong nội tâm mình, vì vậy cô ấy không cách nào biết được rằng vấn đề chính yếu trong mối quan hệ của chúng tôi là tôi là một gã đồng tính và không trung thực về điều đó. Nhiều năm sau, chúng tôi đã trở thành bạn bè tốt của nhau, nhưng tôi nghĩ ở một mức độ nào đó nó vẫn là một vết thương nhức nhối đối với cô vì lẽ tôi đã không tin tưởng cô đủ để thổ lộ rằng tôi đã cực kỳ mâu thuẫn trong định hướng giới tính của mình.

*** Có phải những người lưỡng tính bị hấp dẫn như nhau đối với đàn ông và đàn bà?**

Không. Đối với hầu hết những người tự nhận là lưỡng tính, những cảm giác hấp dẫn giới tính của họ thường mạnh hơn đối với một phái so với phái còn lại. Chẳng hạn, David là một sinh viên đại học mười chín tuổi tự coi mình là người lưỡng tính, nhưng anh chủ yếu bị hấp dẫn bởi đàn ông. “Hiện giờ tôi có một bạn trai, nhưng tôi cũng thật sự thích phụ nữ. Tôi bị hấp dẫn giới tính bởi đàn ông nhiều hơn, nhưng có một vài phụ nữ tôi nhận thấy thật sự quyến rũ và tôi cảm thấy khoan khoái hơn khi ở bên họ. Tôi không biết nữa, nhưng cảm giác của tôi là thế.”

Một thí dụ nữa là Helen, cũng là một sinh viên đại học. Cô cảm thấy đàn ông hấp dẫn hơn phụ nữ, nhưng trong quá khứ cô cũng đã từng bị phụ nữ lôi cuốn, và từng có một người bạn gái trong khoảng thời gian ngắn. “Tôi nghĩ rất cuộc tôi sẽ kết một chàng trai nào đó, nhưng ai mà biết được. Nếu tôi phải lòng một người phụ nữ trước, chuyện đó cũng có thể. Nhưng tôi không vội vàng gì chuyện gần bó lâu dài với một ai cả.”

*** Tôi nghĩ người lưỡng tính chỉ là người đồng tính ngượng hoặc ngại thừa nhận rằng họ đồng tính. Điều đó đúng không?**

Một số người nghĩ rằng những người đàn ông và đàn bà tự gọi mình là lưỡng tính thật sự chỉ là

những người đồng tính nhưng e ngại nói ra điều đó. Trong khi quả thật là một vài người đồng tính nam và đồng tính nữ tiếp nhận nhãn hiệu “lưỡng tính” khi họ phân loại và học cách chấp nhận những cảm xúc chân thực của mình – tôi là một trong những người đó – trên thực tế có một số người cảm thấy bị hấp dẫn giới tính bởi cả đàn ông lẫn đàn bà. Những người này không ngượng ngùng, e ngại, hoặc giả vờ. Họ đơn giản là lưỡng tính.

*** Bạn có cần phải làm chuyện đó để biết liệu bạn là đồng tính hay không?**

Không, hầu hết mọi người, đồng tính hay không đồng tính, hiểu biết khá rõ ràng về những cảm giác hấp dẫn giới tính của họ là thế nào từ lâu trước khi họ có trải nghiệm tình dục với một ai đó. Bạn có thể biết điều này chỉ từ cảm nhận trong nội tâm mình. Nhưng đôi khi cần có kinh nghiệm tình dục và/hoặc tình cảm để một người hiểu rõ và nhận ra những cảm xúc chân chính của mình là gì. Chẳng hạn, qua nhiều năm tôi đã phỏng vấn nhiều phụ nữ, những người nói rằng họ biết họ cảm thấy khác biệt nhưng đã không nhận ra sự khác biệt đó là gì đến khi họ phải lòng một người phụ nữ lần đầu tiên và/hoặc quan hệ tình dục với một phụ nữ.

Những người đàn ông mà tôi trò chuyện nói chung có một ý niệm rõ ràng hơn ở độ tuổi sớm hơn về những cảm giác hấp dẫn nơi họ là gì, vì vậy một kinh nghiệm tình dục chỉ xác nhận với họ những gì họ biết là sự thực. Chẳng hạn, tôi nhớ từng hôn các cô gái ở trại hè và nghĩ chuyện đó cũng thú vị, nhưng hoàn toàn chẳng có gì đặc biệt, chí ít là không theo cái kiểu những đứa con trai khác có vẻ nghĩ. Ở tuổi đó tôi không hề nghĩ mình là đồng tính, mặc dù tôi biết tôi đã mê mẩn một vài người quản lý trại nam sinh của tôi.

Tôi vẫn không muốn nghĩ mình là người đồng tính khi tôi mười bảy tuổi và phải lòng Bob, một sinh viên đại học đồng tính sống dưới phố. Với ý nghĩ đồng tính là điều gì đó thật tồi tệ, tôi đã ra sức để phớt lờ những cảm xúc của mình. Nhưng những cảm xúc ấy rất mãnh liệt, và khi cuối cùng tôi hôn Bob, chuyện phải đến đã đến. Đối với tôi nó cứ như thể là điều tự nhiên nhất đời, và nó thật tuyệt diệu. Lần đầu tiên tôi thật sự hiểu vì sao những thằng con trai ở trại hè đã rập tâm vùng dậy lúc nửa đêm và rón rén bò qua rừng cây với hy vọng hôn được một đứa con gái. Chỉ có điều tôi có cảm giác đó với một gã trai, và sau trải nghiệm đầu tiên đó, tâm tư tôi chẳng còn hoài nghi việc tôi là một gã đồng tính – nhưng cũng phải vài năm trôi qua trước khi tôi hoàn toàn chấp nhận chúng chính là những cảm xúc chân chính của tôi và rằng chúng sẽ không thay đổi, bất luận tôi có thích hay không.

*** Vì sao bạn không thể giả vờ rằng mình không phải đồng tính?**

Nhiều người đồng tính giả vờ rằng họ không đồng tính, chí ít trong một thời gian. Nhưng điều đó không dễ dàng. Trên thực tế, việc một ai đó đồng tính làm ra vẻ như không đồng tính cũng khó khăn hệt như một người không đồng tính giả bộ mình đồng tính vậy.

Chẳng hạn, chỉ cần hình dung trong ít phút rằng bạn sống trong một thế giới mà hầu hết mọi người đều đồng tính. Với một người đồng tính đó là một sự tưởng tượng thú vị, nhưng bạn sẽ làm gì nếu bạn là một gã không đồng tính và bạn không muốn ai biết rằng bạn khác biệt hầu hết mọi người? Vâng, bạn có thể không bao giờ nói về những cô gái mà bạn thấy hấp dẫn. Bạn phải dẫn một gã bạn trai đến dạ tiệc khiêu vũ sinh viên. Và khi bạn lớn lên, bạn được chờ đợi sẽ kết hôn với một gã đàn ông và làm tình với anh ta. Chuyện đó làm sao mà dễ dàng giả vờ cho

được?

Trong quá khứ, khi người đồng tính nam và đồng tính nữ đối mặt với sự kỳ thị nhiều hơn và còn lâu mới được chấp nhận như bây giờ, hầu hết đều giả bộ rằng họ không đồng tính suốt cả đời mình. Thông thường chuyện đó bao gồm việc kết hôn với một người khác giới và sinh con đẻ cái. Nhưng, như nhiều người đã vỡ lẽ, việc giả bộ làm một ai đó không phải mình có thể là điều khó khăn không tưởng nổi và có thể khiến bạn và những người xung quanh bạn đau khổ ghê gớm.

*** Nếu bạn từng bị lạm dụng tình dục, liệu điều đó có khiến bạn trở thành đồng tính?**

Không. Một số người nghĩ rằng bạn có thể trở thành đồng tính nếu bạn từng bị lạm dụng tình dục hoặc nếu bạn từng có một kinh nghiệm tình dục tồi tệ với một người khác giới nào đó. Sai. Sự lạm dụng tình dục hoặc kinh nghiệm tình dục tồi tệ có thể làm méo mó cảm nhận của bạn về những người có cùng giới tính với kẻ lạm dụng hoặc người mà bạn có kinh nghiệm tồi tệ với họ. Bị lạm dụng hoặc có trải nghiệm tồi tệ có thể khiến bạn oán giận, bối rối, hoặc buồn bã bởi những gì đã xảy ra với bạn, nhưng những cảm giác hấp dẫn giới tính của bạn – định hướng giới tính của bạn – không thể thay đổi do sự lạm dụng tình dục hoặc do một trải nghiệm tình dục tồi tệ. Đáng tiếc có không ít người trẻ đã trải qua cảm giác bị lạm dụng tình dục, và hầu hết họ hóa ra là những người dị tính, vì người ta đa phần là dân dị tính.

*** Nếu tôi nghĩ mình là người đồng tính hoặc lưỡng tính, tôi nên làm gì?**

Quả là một ý hay khi tìm hiểu tường tận hết mức có thể về cảm giác của một người đồng tính và ý nghĩa thế nào khi tìm được một người am hiểu và đáng tin cậy trò chuyện để bạn không còn cảm thấy quá cô độc, đó là một vấn đề mà nhiều người trẻ đồng tính đã viết cho tôi.

Điều đầu tiên bạn nên làm là đọc hết quyển sách này và xem liệu bạn có thể tìm được một vài quyển sách mà tôi liệt kê ở chương 9, “Tài liệu tham khảo” hay không. Bạn cũng nên lướt qua một vài website mà tôi đã đề nghị, vốn cung cấp mọi loại thông tin, bao gồm những nơi mà bạn có thể tìm thấy những tổ chức dành cho người trẻ tuổi trong cộng đồng mình. Một vài website còn cung cấp những cơ hội để gặp gỡ những người trẻ đồng tính và lưỡng tính khác, nhưng tôi không khuyên bạn làm điều này, trước hết bạn hãy nói chuyện với cha mẹ hoặc một người trưởng thành có trách nhiệm hoặc đủ lớn để làm việc này giúp bạn. (Luôn nhớ rằng khi gặp gỡ mọi người trên mạng, bạn nên có sự cảnh giác mà bạn cần có khi gặp bất kỳ người lạ mặt nào. Xem phần đầu chương này và chương 9, “Tài liệu tham khảo” để có một lời cảnh báo đầy đủ hơn.)

Tôi biết rằng nhiều người trẻ nghĩ mình là đồng tính hoặc lưỡng tính cảm thấy lo sợ rằng họ cô độc. Nhưng các bạn không cô độc. Thách thức ở đây là tìm thấy một người bạn có thể trò chuyện, người bạn có thể tin tưởng và sẽ thấu hiểu những gì bạn đang cảm nhận. Người đó có thể là thầy cô, một tư vấn viên học đường, một người bạn, hoặc người họ hàng. Nếu bạn may mắn, có thể có một tổ chức Liên minh đồng-dị tính (GSA) tại trường trung học hoặc một nhóm hỗ trợ thanh niên đồng tính trong cộng đồng hoặc một chi nhánh của Hội cha mẹ, thân nhân và bạn bè của những người đồng tính nam và nữ (PFLAG) gần nơi bạn ở. Trong tất cả những tổ chức này, bạn sẽ tìm thấy những người bạn có thể trò chuyện, những người sẽ cảm thông với

những gì bạn đang trải qua.

Một điều đáng được xem xét nếu bạn ngại cho ai biết con người thật của bạn là bạn cũng có thể tìm kiếm sự trợ giúp mà không cần chia sẻ danh tánh hoặc thông tin liên lạc của mình. Chẳng hạn, bạn có thể gửi email hoặc gọi đến PFLAG và giải thích rằng bạn cần tâm sự với một bậc cha mẹ để xin lời khuyên nhưng vẫn phải giữ kín tên tuổi vì bạn không thể mạo hiểm để bất kỳ ai phát hiện mình đồng tính. Nhiều năm qua tôi đã nhận không ít bức email từ những người ở trong hoàn cảnh như vậy, và tôi không có vấn đề gì trong việc khuyên giải mà không biết đến danh tánh thật sự của người đang liên lạc với tôi.

*** Đồng tính giống như một căn bệnh, có đúng vậy không?**

Không. Đồng tính luyến ái không phải là bệnh tật hay ốm đau gì cả. Ngày hôm nay nghe thì có vẻ sốc, nhưng trong quá khứ những người cảm thấy người cùng giới hấp dẫn đã bị liệt vào loại bệnh hoạn về tâm thần bởi hầu hết những chuyên gia y tế và công chúng. Thế rồi, vào đầu những năm 1970, Hiệp hội Tâm lý học Mỹ và Hiệp hội Tâm thần học Mỹ đã mạnh ai nấy thừa nhận rằng họ đã phạm một sai lầm (sai lầm to lớn!) và loại bỏ đồng tính luyến ái ra khỏi danh sách các bệnh thần kinh.

Vậy mà vẫn có một số nhỏ những nhà tâm thần học và tâm lý học tin tưởng một cách sai lầm rằng những người đồng tính nam nữ tự bản chất có bệnh tâm thần và rằng họ có thể “được chữa trị”. Họ bị các đồng nghiệp cho là những kẻ lạc lõng khỏi xu thế chủ đạo của nghề nghiệp, và công việc “chữa bệnh” đồng tính luyến ái của họ không hề được ủng hộ bởi những hiểu biết hiện thời của chúng ta về hoạt động tình dục của con người. Những nhà tâm thần học và tâm lý học lầm lạc này khơi lên niềm hy vọng hão huyền cho những người đồng tính nam và nữ cảm thấy bất hạnh với hiện trạng của mình và đang tìm kiếm một “phương thế chữa trị.”

*** Tôi nghe nói đồng tính là “xấu xa” hoặc “kinh tởm”. Có đúng vậy không?**

Không, điều này không đúng. Đồng tính luyến ái không xấu xa hay đồi bại. Nhưng nhiều người đã được dạy dỗ để tin vào điều này bởi gia đình, bạn bè, và những vị lãnh tụ tôn giáo của họ. Những niềm tin này dựa trên những thần thoại xa xưa và những hiểu lầm về bản chất của đồng tính luyến ái và sự hiểu sai về lối sống của những người đồng tính nam và đồng tính nữ.

Trong sự kinh ngạc sững sờ, vài năm trước thằng cháu trai của tôi đã choáng váng khi phát hiện ra rằng bạn trai tôi và tôi là dân đồng tính. Nó đã luôn biết chúng tôi là một cặp, nhưng chưa có ai từng mở miệng nói rằng chúng tôi là “gay”. Và khi đưa anh họ của nó, Rachel, hỏi nó mày có biết mấy ông chú của mày đồng tính không, nó liền gặng ba nó (anh tôi), anh mới gật đầu rằng Rachel nói thật. Ryan rất bối rối, vì, như nó nói với ba nó, “Con nghĩ ‘đồng tính’ là cái gì đó bẩn thỉu ghê lắm.” Toàn bộ câu chuyện về những gì đã xảy ra với đứa cháu trai tôi được đăng trên website của tôi trong một bài viết mang tên “Don’t Be So Gay”.

*** Phải chăng đồng tính luyến ái là không bình thường?**

Để trả lời cho câu hỏi này, chúng ta phải làm rõ từ “không bình thường” nghĩa là gì. Một số người cảm thấy điều gì đó không bình thường nếu nó hiếm hoi, lạ lẫm. Xét đến số dân đồng tính nam và nữ có trên thế giới, chúng ta biết rằng nó không hiếm. Một thí dụ khác nữa: Mặc dù

hầu hết mọi người thuận tay phải, chúng ta không coi người thuận tay trái là không bình thường. Họ đơn giản là khác biệt với số đông. Nhiều năm trước, những người thuận tay trái (như cha tôi) bị cho là không bình thường hoặc khiếm khuyết, hệt như nhiều người hôm nay vẫn tin rằng những người đàn ông và đàn bà đồng tính là không bình thường vậy. Giống như sự thuận tay trái, đồng tính đơn giản là khác biệt với số đông và hoàn toàn bình thường.

Bạn có thể cho một điều gì đó là không bình thường nếu nó trái tự nhiên. Đồng tính nam hoặc đồng tính nữ là điều tự nhiên theo định nghĩa, vì nó diễn ra trong tự nhiên – và không chỉ ở con người mà thôi. Các nhà khoa học đã nghiên cứu tất cả các loài động vật có hành vi đồng tính luyến ái, từ cừu núi và mòng biển cho tới khỉ đột. Tương tự, những người đồng tính nam và nữ thấy thoải mái với đời sống tình dục của họ sẽ nói với bạn rằng trải nghiệm quan hệ tình dục với một người đồng giới là hoàn toàn tự nhiên đối với họ, cũng tự nhiên như những người dị tính quan hệ tình dục với người khác giới vậy.

*** Mục sư của tôi nói rằng đồng tính luyến ái là đồi bại và tội lỗi. Bạn nghĩ thế nào?**

Tôi không tin rằng đồng tính luyến ái là đồi bại hoặc tội lỗi, và nhiều lãnh tụ tôn giáo đồng ý như vậy. Nhưng những tín điều đạo đức và tôn giáo là vấn đề của sự lựa chọn cá nhân, là điều mỗi người trong chúng ta phải tự mình quyết định. (Xem Chương 5, “Thượng đế và tôn giáo” để thảo luận thêm về đề tài này.)

*** Những chàng trai đồng tính có liếc nhìn những chàng trai khác trong phòng thay đồ? Những cô gái đồng tính có liếc nhìn những cô gái khác trong phòng thay đồ?**

Vâng, và những chàng trai không đồng tính cũng liếc nhìn những chàng trai khác, và những cô gái không đồng tính cũng liếc nhìn những cô gái khác. Người ta tự bản chất là tò mò, dù họ đồng tính hay không, đặc biệt là trong tuổi dậy thì, khi cơ thể họ đang thay đổi. Vì vậy khi nói tới phòng thay đồ, hầu hết các chàng trai sẽ liếc nhìn những chàng trai khác và hầu hết con gái sẽ liếc nhìn những cô gái khác. Điều này đúng bất luận bạn ở trường trung học, trường đại học, hay trong một phòng tập thể dục lân cận.

Có khả năng là đứa trẻ trong phòng thay đồ đang dòm ngó bạn vì cậu bé hay cô bé ấy đồng tính và thấy bạn quyến rũ? Điều đó luôn luôn có thể (và trong trường hợp đó, bạn có thể nghĩ đến sự chú ý ấy như một lời khen ngợi), nhưng có nhiều khả năng là cậu bé hay cô bé chỉ tò mò về việc bạn trông ra sao hệt như cung cách mà mọi người vẫn hằng hiếu kỳ vậy.

*** Có nhiều người đồng tính nam và đồng tính nữ không?**

Vâng, có nhiều. Nhưng vì nhiều người đồng tính nam và nữ vẫn nấp trong bóng tối – họ không nói về điều đó, hoặc họ giả vờ rằng họ dị tính – không ai biết chính xác có bao nhiêu đàn ông và đàn bà đồng tính. Từ tất cả những gì tôi đọc qua nhiều năm, tôi tin rằng khoảng 3 phần trăm đàn ông và 1,5 phần trăm đàn bà đồng tính (không ai biết tại sao số phụ nữ đồng tính chỉ bằng khoảng phân nửa số đàn ông đồng tính). Vậy nếu bạn chấp nhận ước đoán của tôi, thế nghĩa là có 9 triệu đàn ông đồng tính và 4,5 triệu phụ nữ đồng tính ở Mỹ. Xem xét một cách toàn diện, 2 phần trăm dân số Hoa Kỳ là người Do Thái, vốn ít hơn 6 triệu người chút đỉnh.

Mặc dù không biết được con số chính xác, có khoảng 10 triệu người đồng tính trên khắp thế

giới, và có khả năng là trong mọi gia đình mở rộng đều có người đồng tính nam và nữ.

*** Họ sống ở đâu?**

Người đồng tính nam và nữ sống ở mọi miền đất nước và trong mọi cộng đồng. Nhưng trong một thời gian dài, nhiều người đồng tính đã chọn sống ở các thành phố lớn, và họ làm thế vì nhiều lý do. Một số người đồng tính rời bỏ làng mạc và thành phố của họ để lánh xa gia đình và cộng đồng nơi họ cảm thấy sợ hãi và/hoặc bị kỳ thị. Số khác chọn sống trong các thành phố lớn vì họ muốn ở những nơi có nhiều cơ hội hơn để gặp gỡ những người đồng tính giống như mình. Và vì có rất nhiều đàn ông và đàn bà đồng tính sống trong các thành phố lớn nên cũng có nhiều loại tổ chức khác nhau dành cho những người đồng tính, từ các câu lạc bộ thể thao và các tổ chức chính trị cho tới những giáo đường và hội đạo dành cho người đồng tính nam nữ.

Trong những năm gần đây, khi sự kỳ thị đã giảm bớt và những người đàn ông và đàn bà đồng tính cảm thấy dễ chịu hơn khi được là chính mình, số người cảm thấy cần phải rời bỏ những cộng đồng và thành phố quê nhà để chuyển đến những thành phố lớn hơn đơn giản vì định hướng giới tính của họ đã ít hơn.

*** Bạn có thể có tương lai gì nếu bạn là người đồng tính nam hoặc nữ?**

Jennifer, lớn lên ở Denver và hiện đang theo học đại học ở miền bắc Colorado, tâm sự với tôi: “Tôi thấy mình sống một cuộc sống hạnh phúc, với một mối quan hệ dài lâu. Tôi thấy mình sống cuộc sống giống như chị tôi, duy có điều chị tôi sẽ lấy một chàng trai và tôi sẽ lấy một cô gái.”

Jennifer, giống như hầu hết những thanh niên thiếu nữ đồng tính, có thể trông chờ một cuộc sống như bất kỳ một người trẻ tuổi nào, bất chấp định kiến của xã hội vẫn còn. Nhưng chính vì định kiến đó, nhiều bậc cha mẹ lo ngại rằng những đứa con trai và con gái đồng tính của họ có thể đối mặt với nhiều thử thách hơn các anh chị em dị tính của chúng.

Khi mẹ tôi lần đầu tiên phát hiện ra tôi đồng tính, bà nói với tôi rằng bà buồn lòng với việc tôi sẽ chẳng bao giờ có một mối quan hệ hạnh phúc. Tôi chỉ ra rằng từ những gì tôi có thể nói, dị tính dường như cũng không bảo đảm gì cho một mối quan hệ hạnh phúc: Bà và cha tôi chia tay năm tôi mười tuổi. Nhưng nỗi lo lắng của mẹ tôi đích thực là có. Năm 1977 mẹ tôi phát hiện ra tôi đồng tính, và bà đã không biết bất kỳ cặp đôi đồng tính nào, nam lẫn nữ (và tôi cũng không biết, đó mới là vấn đề). Bà lo ngại rằng vì sự kỳ thị đối với người đồng tính, tôi sẽ có ít cơ hội nghề nghiệp hơn. Bà cũng sợ rằng người ta sẽ khinh khi tôi. Mẹ tôi hỏi liệu tôi có hình dung được bao nhiêu khó khăn trắc trở mà tôi sẽ đương đầu trong cuộc sống hay không, và tôi thật sự đã không có câu trả lời cho bà, vì tôi không biết. Nhưng tôi biết rằng bất luận cuộc sống có khó khăn ra sao, việc che giấu sự thật rằng tôi là người đồng tính hoặc giả bộ là người dị tính sẽ càng vất vả hơn nhiều.

Ngày nay chúng ta biết rằng người đồng tính có các mối quan hệ đậm thắm, lâu dài; ngày càng có nhiều những người đồng tính nam và nữ chọn cách có con cái của chính mình (một điều thường làm cho những ông bà rất mực vui lòng); người đồng tính công khai nắm giữ những vị trí trong mọi ngành nghề bạn có thể tưởng tượng (với một ngoại lệ lớn lao dành cho quân đội Mỹ, vốn vẫn còn kỳ thị một cách gay gắt với những đàn ông và đàn bà đồng tính công khai); và

trong khi nhiều người dị tính tỏ vẻ khinh khi người đồng tính, mỗi năm trôi qua càng có thêm nhiều người nhận ra rằng người đồng tính cũng giống như mọi người khác, nhất là trong những niềm hy vọng và ước mơ về tương lai của họ.

*** Bạn làm sao nói được liệu ai đó là đồng tính nam hay đồng tính nữ? Phải chăng người ta trông ra là biết đồng tính hay họ cư xử theo một kiểu cách đặc biệt nào?**

Phần lớn người trẻ nghĩ rằng họ có thể chỉ ra ai đó là dân đồng tính, nhưng hãy tin tôi: Trong hầu hết trường hợp, bạn không thể.

Khi lớn lên, tôi nghĩ rằng tất cả đàn ông đồng tính đều ẻo lả giống đàn bà và đàn bà đồng tính luôn có những nét giống đàn ông, vì vậy tôi đoán là bao giờ bạn cũng có thể chỉ ra được. Sự thật hóa ra phức tạp hơn thế. Trong khi một số đàn ông đồng tính có vẻ nữ tính và một số đàn bà đồng tính có vẻ nam tính, hầu hết không có gì khác biệt với người dị tính bình thường trong dáng vẻ và diện mạo, vì vậy nói chung rất khó để nhìn ai đó và nói được liệu anh ta hay cô ta có đồng tính hay không.

Một điều để suy nghĩ: Không phải tất cả đàn ông nữ tính và tất cả đàn bà nam tính đều là dân đồng tính. Đồng thời, không phải tất cả đàn ông nam tính và tất cả đàn bà nữ tính đều là những người dị tính. Như tôi nói, sự thật phức tạp hơn thế.

*** Nếu bạn là một chàng trai đồng tính, rốt cuộc bạn có cư xử và nói năng như một cô gái hay không? Nếu bạn là một cô gái đồng tính, bạn có trở nên khỏe mạnh lực lưỡng như đàn ông hay không?**

Không. Nói chung, những đàn ông đồng tính có vẻ giống phụ nữ và những đàn bà đồng tính có vẻ giống đàn ông đã được sinh ra theo cách đó. Họ không cố gắng để trở nên nữ tính hoặc nam tính. Họ chỉ là chính họ mà thôi.

*** Liệu đàn ông đồng tính có muốn trở thành phụ nữ? Liệu phụ nữ đồng tính có muốn trở thành đàn ông?**

Không. Đàn ông đồng tính hạnh phúc khi là đàn ông, và đàn bà đồng tính hạnh phúc được là phụ nữ. Những người không cảm thấy thoải mái với giới tính của mình – nói cách khác, những người sinh ra là đàn ông cảm thấy như họ thật sự là những cô gái, hoặc những người sinh ra là phụ nữ thấy mình là những chàng trai thực thụ - được gọi là “người chuyển giới tính.” Bạn có thể tìm thấy nhiều thông tin hơn về người chuyển giới bằng cách tra xét một vài nguồn tư liệu mà tôi đề nghị ở Chương 9, “Tài liệu tham khảo.”

*** Người chuyển giới có phải người đồng tính không?**

Giống như bất kỳ ai khác, người chuyển giới có thể dị tính, đồng tính, hoặc lưỡng tính. Việc mọi người cảm thấy ra sao về tình trạng giới tính của mình không can hệ chi tới những cảm giác hấp dẫn tình dục của họ đối với người khác.

*** Khi một người đồng tính “lộ diện” có nghĩa là gì?**

“Lộ diện” hoặc “ra khỏi buồng kín” có nghĩa là nói sự thật về định hướng giới tính của bạn –

với bản thân, với bạn bè, hoặc với bất kỳ ai vốn không biết bạn là dân đồng tính, nam hoặc nữ. Nói cách khác, trước khi lộ ra với bạn bè, tôi đã che giấu sự thật này với họ (phần nào giống như việc giấu giếm bản ngã chân thực của tôi trong một cái buồng kín). Khi tôi cảm thấy dễ chịu với việc mình là người đồng tính và tin rằng bạn bè vẫn sẽ yêu quý tôi nếu họ biết sự thật, tôi đã thổ lộ với họ.

*** Người đồng tính bao nhiêu tuổi khi họ lộ ra?**

Một số người lộ ra khi họ lên mười tuổi. Số khác không bao giờ. Nhưng ngày nay, nhiều – nếu không nói là hầu hết – người đồng tính thú nhận với bản thân và bạn bè và gia đình họ khi họ đang học trung học hoặc đại học.

*** “Tiết lộ” có nghĩa là gì?**

Thí dụ bạn đồng tính và bạn không muốn ai biết về điều đó, ngoại trừ những người bạn thân thiết nhất và người thân trong gia đình. Thế rồi, một người nào đó vốn biết bạn đồng tính quyết định tiết lộ cho mọi người ở trường sự thật về định hướng giới tính của bạn. Thế gọi là “tiết lộ” một ai đó. Nó có nghĩa là phơi bày sự thật về định hướng giới tính của một người đồng tính trái với ý muốn hoặc không có sự cho phép của họ. Với những ngoại lệ hiếm hoi dành cho các chính trị gia giả đạo đức và những lãnh tụ tôn giáo, tôi luôn tin rằng quyết định lộ diện hay ở trong bóng tối là tùy thuộc vào ý muốn cá nhân, dù đó là một thanh thiếu niên ở Nebraska hay một minh tinh Hollywood cũng vậy. Việc bức bách một người chường mặt ra ánh sáng trong khi người ta chưa sẵn sàng để lộ diện nói chung là một điều tàn nhẫn và sai trái.

*** Vì sao một vài người dị tính nghĩ rằng người đồng tính nên ở trong bóng tối?**

Một vài người nghĩ rằng đồng tính là điều bất ổn và tội lỗi đến độ những người đàn ông và đàn bà đồng tính sẽ rất xấu hổ để tiết lộ sự thật. Một số nghĩ rằng một người họ hàng đồng tính công khai sẽ cực kỳ gây mất thể diện cho các thành viên gia đình nếu người khác biết chuyện đó. Số khác nghĩ rằng nếu người đồng tính công khai định hướng giới tính của họ, họ sẽ bằng cách nào đó gây ảnh hưởng xấu đến trẻ em. Lại có người nữa lo lắng rằng nếu một người nào đó họ quan tâm lại là người đồng tính lộ, anh ta hoặc chị ta có thể sẽ là đối tượng của sự kỳ thị và ngược đãi. Và một vài người thật sự đã không nghĩ đến lý do tại sao, nhưng họ chỉ mong muốn người đồng tính cứ quay trở vào cõi vô hình như họ đã từng là vậy trong những thế hệ trước.

Khi lần đầu tiên tôi nói với bà tôi rằng tôi đồng tính, khó khăn lắm bà mới hiểu được vì sao tôi không giữ kín chuyện đó. Bà nói, “Bà hiểu là chuyện gì đến sẽ phải đến và mày sẽ chẳng thay đổi được, nhưng hà có gì mày cứ phải nói ra với ai đó?” Thoạt tiên, bà không hiểu rằng chuyện đó không giống như việc giữ bí mật về một bữa tiệc bất ngờ, mặc dù cuối cùng bà đã chấp nhận ý muốn công khai định hướng giới tính của tôi và đam mê yêu quý người bạn đường của tôi như một đứa cháu (bà đã gọi anh ấy là cháu trai).

Vì định hướng giới tính của bạn dính líu đến nhiều phương diện của cuộc đời bạn, nhất là khi bạn lớn lên và bắt đầu tạo dựng các mối quan hệ, bạn thường đi đến chỗ phải trả lời những câu hỏi bằng giọng lưỡi dối trá nếu bạn muốn giữ bí mật chuyện đó. Người ta luôn luôn đặt các câu hỏi, kiểu như: “Bạn có bạn trai không?” “Bạn có bạn gái không?” “Bạn kết hôn chưa?” Vì vậy

việc giữ bí mật định hướng giới tính của bạn trở thành một gánh nặng to lớn, vì bạn không bao giờ được phép thốt ra lời nào có nguy cơ làm tiết lộ sự thật, ngay cho dù bạn có phải nói láo và dựng chuyện đi nữa. Và điều đó có thể khiến một người cảm thấy rất cô độc, như thể không có ai biết họ thật sự là ai. (Điều đó cũng có thể khiến một vài người trẻ đồng tính hành xử theo những cung cách bạn không ngờ tới, như chửi rủa những người đồng tính khác – hoặc thậm chí tấn công thân thể họ - để đánh lạc hướng những ngờ vực mọi người có thể có về bản năng giới tính của họ).

Chúng ta không đòi hỏi người dị tính giữ bí mật những cảm xúc của họ, vì chúng ta nghĩ rằng tình yêu giữa đàn ông và đàn bà là điều tuyệt vời. Tôi nghĩ điều tương tự cũng đúng đối với người đồng tính – yêu một người cùng giới là điều hoàn toàn tự nhiên đối với người đồng tính và điều đó không gây hại cho ai, vậy tại sao phải giấu?

*** Vì sao một số người đồng tính giữ bí mật định hướng giới tính của họ hoặc giả vờ rằng họ dị tính?**

Có nhiều lý do: Họ sợ bị trêu chọc hoặc đánh đập ở trường; họ sợ bị bạn bè và người thân hắt hủi; họ cảm thấy tồi tệ hoặc xấu hổ về việc mình đồng tính; họ muốn hòa đồng; họ có những niềm tin tôn giáo chống lại người đồng tính; họ không muốn người ta khinh khi họ; và họ muốn tránh sự kỳ thị trong công việc.

Jake, một học sinh trung học đã mê mẩn con trai từ khi học mẫu giáo, lo sợ rằng nếu bạn bè và gia đình anh biết sự thật, họ sẽ khinh bỉ anh. Để đảm bảo là họ không phát hiện ra, anh đã hẹn hò với một cô gái ở trường. “Có bạn gái nghĩa là họ sẽ không nghĩ tôi đồng tính. Điều đó gay go quá, vì bạn gái tôi chờ đợi tôi quan hệ với cô ấy, nhưng tôi không tưởng tượng nổi lại làm chuyện ấy.”

Mae mười tám tuổi và sống trong một thị trấn nhỏ cách Atlanta độ một giờ đi xe. Khi cô bày tỏ với tất cả bạn cùng lớp và mẹ mình rằng cô đồng tính, cô đã không nêu vấn đề đó với cha hay mẹ kế của cô vì cô sợ hãi cách phản ứng của họ. “Mẹ kế tôi thật sự sùng đạo, và cha tôi cũng đã trở nên như thế. Bây giờ tôi đang trì hoãn chuyện đó. Nhưng có thể tôi sẽ nói với họ trong tương lai gần. Tôi đang cân nhắc làm thế nào để nói cho ông ấy biết.”

Khi Mark lớn lên ở miền đông Long Island, anh nghĩ anh sẽ phải giữ bí mật định hướng giới tính của mình đến hết đời vì những gì anh nghe thấy tại nhà thờ giáo phái Ngũ Tuần (Pentecostal) của mình. “Tôi nhớ mình ngồi trong giáo đường với cảm giác rất căng thẳng, vì cứ mỗi hai tuần vị mục sư lại bắt chợt kể về những tội lỗi của thế gian: nạo phá thai, đồng tính luyến ái, và đi theo đảng dân chủ. Thật lòng mà nói, tôi đã nghĩ mình sẽ xuống địa ngục. Tôi nghĩ mọi người sẽ ghét tôi lắm nếu họ phát hiện ra.”

*** Kỳ thị người đồng tính (Homophobia) là gì?**

“Homophobia” có nghĩa là sợ hãi hoặc kỳ thị người đồng tính. Mặc dù lẽ tự nhiên là sự đồng tính luyến ái khiến ta cảm thấy bối rối, sự khinh khi hoặc thù ghét người đồng tính luyến ái chẳng khác nào khinh khi hoặc thù ghét người khác chủng tộc hoặc tôn giáo với bạn – đó là kỳ thị, và nó sai trái.

Người ta thường cảm thấy khó chịu với toàn thể đề tài đồng tính luyến ái và người đồng tính, nhất là khi họ chưa bao giờ gặp gỡ một người đồng tính. (Tôi từng cảm thấy khó chịu không ít với toàn bộ chuyện này khi tôi còn là một thiếu niên và tôi đồng tính!) Một số người có những cảm giác rất tiêu cực về sự đồng tính luyến ái, và việc gặp gỡ một người đồng tính không thay đổi được điều đó – họ có thể cư xử rất ác ý với người đồng tính, chửi rủa họ hoặc tệ hơn. Nhưng đối với nhiều người, những cảm giác này tan biến ngay khi họ đã hiểu biết về một ai đó đồng tính.

*** Vì sao một số người gọi người khác là “gã lại cái” hoặc “gã pê dê” hoặc “con mẹ đồng tính” hoặc nói những lời như “đồ ẻo ợt” hoặc “thằng đồng tính”?**

Nhiều người trẻ không biết chính xác những từ đó có nghĩa là gì, nhưng họ dùng chúng như những tiếng chửi rủa và biếm nhục. Họ biết rằng khi họ nói “Đồ đồng tính”, điều họ muốn nói là, “Thứ đần, đồ ngu”. Họ có thể không nhận thức rằng những lời đó gây xúc phạm và tổn thương tới người đồng tính hết như kiểu cách họ xúc phạm người Do Thái khi họ nói “bọn Do Thái” trong ngữ cảnh chỉ sự khinh bỉ.

Từ “gã pê dê” (faggot) từ lâu đã là lời sỉ nhục dành cho những người đàn ông và chàng trai nào được cho là yếu đuối và nhay cảm. Họ không nhất định là đồng tính, nhưng họ không nam tính theo kiểu cách nhiều người nghĩ họ nên có. Ngày nay, “gã lại cái” và “gã pê dê” vẫn được dùng như những lời lăng mạ người đồng tính, cũng như những đàn ông và con trai nào đơn giản không được coi là nam tính, bất chấp định hướng giới tính của họ. “Gã lại cái” cũng được dùng một cách phổ biến hơn như một lời nhục mạ, kiểu “thôi cọt nhả đi, đồ lại cái”. “Con mẹ lại đực” (Dyke) là một từ trong tiếng Anh dùng để miêu tả một người đồng tính nữ, hoặc một cô gái hay người đàn bà lực lưỡng hoặc hung hăng như đàn ông.

Từ “người đồng tính” (gay) đã được chuẩn nhận vào cuối thập niên 1960 và đầu thập niên 1970 bởi một thế hệ mới những nhà hoạt động vì quyền của người đồng tính, vốn thích dùng nó hơn so với từ “tình trạng đồng tính luyến ái” nghe có vẻ giống thuật ngữ bệnh học hơn. Mãi đến những năm gần đây từ “đồng tính” đã đi đến chỗ được dùng trong giới trẻ như một lời nhục mạ hoặc chửi rủa.

Một số người đồng tính có thể gọi bạn bè họ là “gã lại cái” và “ả lại đực” một cách khôi hài. Nếu bạn là người dị tính, đừng quên rằng người đồng tính bạn quen biết có thể không thích những từ này, hoặc chỉ có thể dễ chịu khi nghe chúng từ miệng người đồng tính khác, người họ có thể tin tưởng là không dùng chúng với dụng ý xúc phạm. Tôi nghĩ thật là một sai lầm to lớn đối với bất kỳ ai dùng những từ này, vì với tôi chúng luôn gây tổn thương bất luận người nói là ai, trong ngữ cảnh nào.

*** Tôi nghe rằng đôi khi người ta chửi rủa có thể do họ đồng tính hoặc xấu hổ về bản năng giới tính của mình. Tại sao một người làm như thế?**

Ở trại hè, năm tôi mười bốn tuổi, một cô gái mà tôi không muốn hẹn hò đã quyết định trả đũa tôi bằng cách nói với những thằng bạn chung buồng của tôi rằng tôi là một thằng đồng tính. Kể từ đó, những đứa bạn cùng buồng của tôi, cũng như một vài đứa khác ở trại, đã gọi tôi là “thằng đồng tính” hoặc “thằng pê dê.” Nhiều năm sau, tôi phát hiện ra một trong những đứa bạn

chung buồn của tôi cũng đồng tính. Cậu ta không phải đưa đầu tiên rửa sả tôi, nhưng là đưa vào hòa với chuyện đó. Và mặc dù tôi không bao giờ có cơ hội để tra hỏi cậu ta, tôi đoán cậu ta hòa vào cái trò này để tránh bản thân khỏi bị chú ý – và tôi cũng đoán là cậu ta đã nhẹ nhõm với việc mình không phải là đứa bị réo tên ra chữ.

Vậy là một vài đứa trẻ vốn đồng tính có thể chửi rửa người khác để trốn tránh nguy cơ là ai đó sẽ nghĩ chúng đồng tính. Số khác đầu tiên việc chửi rửa – hoặc tệ hơn – trong một nỗ lực chứng tỏ rằng chúng không đồng tính, mặc dầu dưới vẻ bề ngoài chúng đang mâu thuẫn về bản năng giới tính của mình hoặc đã biết mình đồng tính. Và đôi khi những lời chửi rửa đến từ những người dị tính, nhưng cảm thấy bối rối hoặc khó chịu vì những cảm giác hấp dẫn với người cùng giới bên trong họ. Một điều hoàn toàn tự nhiên với tất cả mọi người, nhất là với thanh thiếu niên, khi cảm thấy bị người cùng giới lôi cuốn, bất luận sức hấp dẫn đó cuối cùng có mãnh liệt và/hoặc kéo dài hay không. Nhưng chẳng có lý do gì để vì sự bức dọc đó mà đi tấn công người khác.

Nếu bạn yêu cầu một nhà tâm lý học giải thích loại hành vi này (mà tôi đã từng có), có thể cô ta sẽ nói thế này: Những người trẻ cảm thấy mâu thuẫn về bản năng giới tính của mình và/hoặc có những cảm xúc tiêu cực về việc bản thân là đồng tính đôi khi chửi rửa dữ dội những người đồng tính khác như một biện pháp để nỗ lực đàn áp hoặc phủ định cái phần mà họ cảm thấy là xấu xa hoặc đáng ghét bên trong mình.

*** “Giới tính thiểu số” (queer) có nghĩa là gì? Đó có phải một điều xấu hổ?**

Bạn gọi một đứa trẻ thuộc “giới tính thiểu số” nếu bạn nghĩ nó là đứa đồng tính; “giới tính thiểu số” từng được dùng chỉ một điều nhục nhã, như “lại cái” vậy. Một số người đồng tính cũng dùng “giới tính thiểu số” một cách khôi hài giữa họ với nhau.

Trong những năm 1990 một thế hệ mới những người trẻ đồng tính đã bắt đầu dùng chữ “giới tính thiểu số” để thay thế cho chữ “đồng tính nam” hoặc “đồng tính nữ.” Họ không coi “giới tính thiểu số” là một điều xấu hổ nữa, mà thay vì vậy coi nó như một từ bao hàm tất cả mọi loại người từ đồng tính nam, đồng tính nữ, song tính hoặc lưỡng tính, tới người chuyển giới, và bất kỳ ai bị coi là ở ngoài xu thế giới tính chủ đạo. Chẳng hạn, khi đến lúc Molly phải gọi tên bản năng giới tính của mình, cô nhận ra, “bạn không cần những định nghĩa hoặc nhãn hiệu. Bạn là chính bạn. Bạn không cần gọi nó là gì cả. Đó là khi tôi dùng chữ “giới tính thiểu số”.

“Giới tính thiểu số” cũng đã đến chỗ được dùng trong các chương trình ở cao đẳng và đại học, như trong các “cuộc nghiên cứu về giới tính thiểu số”. Bất chấp cách dùng mới mẻ của từ này, nhiều người đồng tính vẫn thấy nó xúc phạm.

Nếu bạn có một người bạn đồng tính và bạn không chắc cô ta thấy dễ chịu với những từ nào, bạn có thể hỏi, hoặc bạn có thể để ý những từ cô ta dùng để miêu tả bản thân và các bạn bè của mình. Với mỗi một người vui vẻ tự gọi mình thuộc “giới tính thiểu số”, sẽ có một người khác thấy tổn thương bởi từ đó.

*** Cảm giác ra sao khi ai đó quan tâm đến một người đồng tính – một người bạn hoặc người họ hàng chẳng hạn – và họ nghe thấy những lời lẽ bài xích người đồng tính?**

Với những ai quen biết và quan tâm đến người đồng tính, việc nghe người nào đó dùng những lời hạ nhục bài xích người đồng tính có thể khiến họ cảm thấy khó chịu, lúng túng, giận dữ, hoảng sợ, hoặc bị tổn thương. Và điều đó còn thường đưa họ vào một vị thế khó khăn khi cố gắng tìm ra lời lẽ gì – nếu có – để đáp lại.

Erica học lớp sáu tại một trường tư thục ở Maryland và cô bé có một người chú đồng tính. Mỗi ngày ở trường cô bé nghe những đứa trẻ gọi nhau là “pê đê” và dùng những lời hạ nhục mạ như “đồ đồng tính xấu xa.” Cô bé tâm sự với tôi: “Nó khiến cháu vô cùng, vô cùng khó chịu, và cháu sẽ ném về phía bọn chúng cái nhìn nói rằng, ‘Hãy thôi đi, đùa cợt những người như vậy chẳng hay gì đâu.’ Nhưng cháu ngại nói điều gì đó trực tiếp. Nó khiến cháu sợ. Nhiều khi thật khó để đứng lên bảo vệ những gì mình nghĩ, bởi vì cháu cảm thấy lẻ loi.”

Chris Lord, thầy giáo của Erica, không hề giấu giếm sự thật rằng cha của anh đồng tính và rằng anh không chịu đựng được những lời lẽ bài xích người đồng tính. “Cha mẹ tôi ly thân khi tôi còn rất nhỏ và tôi đã không gặp ông ấy mãi đến năm năm trước, đó là lần đầu tiên tôi phát hiện ra ông đồng tính. Nhưng nó chẳng phải là vấn đề với tôi. Mẹ tôi đã luôn có những người bạn đồng tính. Khi tôi còn rất nhỏ, tôi thật sự không hiểu đồng tính nghĩa là gì, nhưng nó đã trở thành cái gì đó rất bình thường với tôi. Vậy là từ khi còn bé tôi đã có vấn đề với những lời lẽ đó. Đến giờ tôi vẫn còn rùng mình khi nghe chúng.”

*** Cảm giác ra sao khi người đồng tính, nam hoặc nữ, nghe ai đó dùng từ “lại cái” hoặc nghe ai đó nói “đồ đồng tính”?**

Bạn bị tổn thương khi nghe người ta nói những lời này, nhất là nếu bạn nghe nó từ bạn bè hoặc người thân. Nhưng nó cũng có thể khiến bạn tức giận, và nếu những lời đó ám chỉ bạn, nó có thể rất đe dọa và đáng sợ.

Mae học lớp chín đã rất giận khi các bạn cùng lớp bắt đầu réo tên rửa sả cô bé. “Bạn gái tôi và tôi đã chia tay nhau. Cô ta muốn trả thù tôi, vì vậy mặc dù mối quan hệ của chúng tôi từng là một bí mật, cô ta đã tung hô cho mọi người rằng tôi đồng tính. Chỉ cần bước xuống hành lang, mọi người đã réo tôi con đồng tính này con đồng tính kia. Đó là những người từng là bạn tôi và quyết định không chơi với tôi nữa, và những người tôi thậm chí không quen biết, nhưng họ nghe nói tôi đồng tính. Sự xúc phạm đó khiến tôi căm giận. Bất kỳ ai mắng chửi bạn cũng sẽ khiến bạn tức giận.”

Kevin, một nam sinh trung học đồng tính ở miền nam California, là chủ tịch nhóm Liên minh đồng – dị tính (GSA) ở trường cậu. Cậu rất thẳng thắn về tình trạng đồng giới của mình, và thường bị một số ít học sinh réo tên mắng mỏ. “Họ nhỏ to thì ào, ‘thằng pê đê’. Họ không bao giờ làm điều đó một cách rõ ràng, vì ở trường tôi, nếu ai mắng một sinh viên khác là ‘thằng pê đê,’ kẻ đó sẽ bị xa lánh.” Kevin nói rằng cậu không để cho chuyện đó làm bận lòng vì cậu biết mình sẽ sống tốt bất luận những cậu học trò đó nói gì.

Ngoài việc thì ào chửi rửa, Kevin nói rằng những học trò ở trường cậu cũng thường nói ‘thằng lại cái’ và ‘thằng đồng tính’ như những lời sỉ nhục, nhưng nó không nói tới ai một cách cụ thể và cậu cũng không bận tâm với nó. “Tôi nửa tin nửa ngờ chuyện đó vì hầu hết bọn chúng không biết mình đang nói gì. Phần lớn là những đứa trẻ khá thông minh và nếu chúng biết điều

chúng nói đang làm tổn thương người khác, chắc chúng sẽ không nói.”

Mặt khác, nhiều người biết họ đang nói gì, hoặc chỉ ít họ biết sử dụng những lời lẽ đó sẽ gây tổn thương. Là một người trưởng thành, vì công việc của mình, thỉnh thoảng tôi đã bị những người lớn gọi là “gã pê đê”. Nó vẫn còn khiến tôi rúm người lại – đó là một phản xạ - nhưng loại lời lẽ đó không làm tổn thương tôi như nó đã từng khi tôi còn nhỏ. Gần đây nó chủ yếu làm tôi buồn vì tôi đã hy vọng rằng đến bây giờ, người ta sẽ hiểu rõ hơn. Đáng buồn thay, sự thành kiến trong tất cả những hình thái xấu xí của nó vẫn sống sót và khỏe mạnh ngay trong nước Mỹ này và trên khắp thế giới.

*** Nếu bạn nghe ai đó dùng những lời lẽ bài xích người đồng tính hoặc nếu ai đó gọi bạn là “gã pê đê” hoặc “ả đồng tính”, bạn có nên nói gì không?**

Đối với những người trẻ, tôi chỉ có một quy tắc duy nhất khi phải nói điều gì đó để đáp lại người dùng đến chữ “đồng tính” như một sự nhục mạ hoặc người dùng những lời lẽ bài xích người đồng tính: Bạn không bao giờ nên nói điều gì nếu bạn nghĩ rằng nó có thể đưa bạn vào một tình thế nguy hiểm. Hơn nữa, nếu bạn đồng tính, bằng việc thách thức những lời bình luận của ai đó, bạn có thể gây sự chú ý không mong muốn về phía mình, nhất là nếu bạn không muốn bất kỳ ai nghĩ bạn đồng tính.

Tất nhiên, mỗi hoàn cảnh mỗi khác, và ngay cho dù dường như không có chút nguy hiểm nào trong việc thách thức ai đó, tự mình đứng dậy và nói to những gì mình nghĩ có thể là chuyện rất đáng sợ. (Ngay ở tuổi tôi, tôi vẫn cảm thấy khó lòng thách thức những người đưa ra những bình luận tiêu cực về người đồng tính). Nhưng nếu bạn thấy mình đứng vào thế phải nói gì đó, bạn có thể đáp lại một cách giản dị rằng, “Tôi không thích nghe những lời đó, tôi thấy chúng xúc phạm, và chúng làm tổn thương những người đồng tính.”

Về phần các thầy cô và cha mẹ, tôi nghĩ việc nhấn mạnh rằng những lời lẽ bài đồng tính – và bất kỳ kiểu nhục mạ nào khác – là sai trái và người ta không nên dùng nó vào bất kỳ thời điểm nào hoàn toàn là trách nhiệm của họ. Đáng buồn thay, đôi khi những thầy cô giáo và cha mẹ vẫn có thành kiến, e ngại, hoặc đơn giản có thể là không biết phải nói gì. (Để hiểu thêm về lý do tại sao những thầy cô e ngại, xem Chương 6, “Trường học”).

Tôi ước sao các bậc cha mẹ và thầy cô có thể tin chắc và rõ ràng như một người bạn ở đại học của tôi. Khi gần đây nghe đứa con trai chín tuổi của cô gọi em nó là “thằng pê đê” cô biết thằng nhỏ không hiểu nó đang nói gì. Thế là cô biểu nó ngồi xuống và đưa ra lời giải thích rõ ràng mà chắc chắn: “Tôi nói rằng ‘pê đê’ là một từ bần tiện để nói ai đó đồng tính, và rằng ‘đồng tính’ là một từ dùng để chỉ hai người cùng giới tính yêu thương nhau theo cái cách mà bố nó và tôi yêu nhau.” Bạn tôi cũng nói với con trai rằng một số người yêu người cùng giới, thay vì khác giới, và rằng cô ấy có những người bạn đồng tính. Cô giải thích tiếp “những từ đó làm tổn thương tình cảm của nhiều người và tôi không dùng chúng và không thích chúng. Tôi nói rằng tôi yêu quý các bạn của tôi và tôi không muốn họ bị tổn thương và rằng ‘đồng tính’ không phải là một từ tồi tệ nhưng người ta đôi khi dùng nó với dụng ý bần tiện. Con trai tôi không muốn làm tổn thương tình cảm của bất cứ ai, vì vậy tôi nghĩ là nó hiểu.”

Chương 2 BẠN BÈ VÀ GIA ĐÌNH

Bây giờ bạn đã biết những vấn đề cơ bản, bạn có thể nghĩ về việc phải nói thế nào với bạn bè và người thân về định hướng giới tính của mình. Bất luận bạn nghĩ một người bạn hoặc người họ hàng có thể đồng tính và muốn giúp anh ấy hoặc cô ấy mạnh dạn thổ lộ với bạn, hoặc bạn đang không biết phải nói sao với những người thân với bạn rằng bạn đồng tính, đây có vẻ là một chủ đề thật khó khăn để bàn luận. Có thể rất khó để lấy đủ can đảm để nêu nó ra và không dễ đoán được loại phản ứng nào bạn sẽ nhận được khi bạn làm thế. Tôi hy vọng chương này sẽ giúp bắt đầu cuộc thảo luận và mang lại sự thấu hiểu sâu sắc hơn khi nói về những người bạn và họ hàng đồng tính.

*** Nếu tôi nghĩ bạn tôi đồng tính, liệu tôi có thể hỏi thẳng anh ấy hoặc cô ấy về điều đó? Tôi nên nói gì?**

Tôi được hỏi câu này trong hầu hết trường hợp bởi những người quan tâm đến một người bạn hoặc tình bạn của anh ấy hoặc cô ấy với người đó. Cô cảm nhận một cái gì đó đang diễn ra vốn đào lên một hố ngăn cách giữa cô và người bạn của cô và cô muốn làm rõ mọi chuyện một cách thẳng thắn để tình bạn giữa họ trở nên tốt đẹp hơn. Hoặc cô lo rằng một người bạn đang vật lộn với những mâu thuẫn về bản năng giới tính của bản thân và cô muốn người cho người bạn đó biết rằng hãy cứ thổ lộ điều đó ra không sao cả.

Vậy nếu động cơ của bạn là đây, vâng, bạn có thể hỏi. Nhưng trước khi làm vậy, bạn hãy nhớ kỹ rằng nếu bạn của bạn đồng tính, anh ấy hoặc cô ấy có thể sẽ ngại trả lời thành thật, nhất là nếu người bạn đó không chắc bạn cảm thấy sao về những người đồng tính. Nếu anh ta từng giữ kín định hướng giới tính của mình như một bí mật, anh ta cũng có thể sợ rằng bạn sẽ không giữ bí mật cho anh. Vì vậy, khi hỏi, bạn cần đảm bảo cho anh ta biết rằng vì quan tâm mà bạn mới hỏi và rằng có thể tin cậy ở bạn. Chẳng hạn, bạn có thể nói, “Anh là bạn tôi. Tôi quan tâm tới anh và thật sự muốn hiểu anh. Tôi đã tự hỏi liệu có phải anh đồng tính không. Có thể tôi đã hoàn toàn sai lầm chẳng, nhưng tôi muốn anh biết rằng nếu đúng anh là vậy, tôi vẫn thấy chẳng sao cả và anh hãy tin rằng tôi sẽ không hờ ra với bất kỳ ai về chuyện này nếu anh muốn.”

Tùy hoàn cảnh, bạn của bạn có thể có một số cách trả lời khác nhau. Nếu, chẳng hạn, anh ta nói ừ, rằng anh ta đồng tính, đó có thể là lúc bắt đầu một cuộc nói chuyện dài và một tình bạn thân thiết hơn. Nếu anh ta không đồng tính, anh ta sẽ nói với bạn rằng anh không. Và vì một số người nghĩ rằng đồng tính là một điều xấu xa, anh ta có thể đau khổ khi bạn nghĩ anh ta như thế. Nếu anh ta vẫn chưa thật tường tận về những cảm xúc của mình, anh ta có thể nói rằng anh ta không đồng tính hoặc anh ta không biết chắc. Và ngay cho dù anh ta đồng tính và biết điều đó, có thể anh ta vẫn không thấy thoải mái để thổ lộ với bạn. Đó là điều đã xảy ra với Mae và người bạn thân nhất của cô.

Năm lớp chín, khi người bạn thân nhất của Mae hỏi cô có phải đồng tính không, cô nói rằng mình không phải, rằng những chuyện mấy đứa trẻ nói ở trường chỉ là tin đồn nhảm. Mae kể với tôi: “Tôi sợ phản ứng của cô ấy. Cô ấy bảo dù sao thì cũng không hề gì đâu, nhưng mặc dù cô ấy nói vậy, tôi vẫn cứ lo sợ một cái gì đó có thể đã khác đi. Tôi và cô ấy là bạn bè thân thiết và tôi

không muốn điều đó thay đổi.” Nhưng Mae lấy làm dễ chịu khi nghĩ rằng bạn cô là người cô có thể trò chuyện một ngày nào đó.

*** Tôi ngại hỏi trực tiếp bạn tôi. Tôi có thể làm gì nữa để cho bạn tôi biết rằng anh ta có thể nói ra với tôi?**

Nếu bạn ngại nói trực tiếp, bạn có thể tỏ ý cho anh ta biết rằng bạn không có vấn đề với người đồng tính bằng cách kể chuyện tích cực về một người bạn quen biết cũng đồng tính và cởi mở về chuyện đó. Bạn cũng có thể nói về một chương trình ti vi có một nhân vật đồng tính, hoặc bạn có thể nêu một vài ám chỉ về một nền văn hóa nào đó khác. Bằng việc để cho anh ta biết rằng bạn không khó chịu với chủ đề, bạn có thể cho anh ta không gian cần thiết để cảm thấy đủ thoải mái khi nói chuyện với bạn về chính mình.

*** Bạn làm thế nào lấy đủ can đảm để hỏi?**

Trước hết bạn cần nghĩ về lý do tại sao bạn sợ. Có phải bạn lo rằng bạn của bạn sẽ nổi điên nếu bạn hỏi tới? Có phải bạn ngại mình có thể sai? Bạn sợ bạn sẽ gây tổn thương cho tình bạn của bạn nếu bạn sai?

Trong trường hợp xấu nhất, vốn không thật sự tồi tệ cho lắm, bạn có thể sai lầm và bạn của bạn có thể nổi điên. Nhưng nếu bạn đúng, thế thì bằng cách hỏi, bạn cho bạn mình một cơ hội để nói về cảm xúc chân thực của anh ta hay cô ta, và điều đó sẽ giúp tình bạn giữa các bạn trở nên gần bó hơn. Không ít lần, những người đồng tính e ngại cách phản ứng của bạn bè họ nếu họ nói sự thật, vì vậy họ do dự nói ra cho đến khi có ai đó hỏi họ.

E ngại một cái gì xa lạ là điều hoàn toàn tự nhiên. Cân trọng và cân nhắc những gì phải nói là một lý do hay, nhưng chẳng có gì hay khi từ bỏ việc cố gắng trở thành một người bạn tốt.

*** Tôi nghĩ bạn thân nhất của tôi là người đồng tính. Liệu anh ta/cô ta sẽ muốn quan hệ tình dục với tôi?**

Một trong những điều hoang đường về người đồng tính là họ bị hấp dẫn tình dục bởi mọi người đồng giới. Sự thật là người đồng tính giống những người dị tính ở chỗ họ bị hấp dẫn tình dục chỉ bởi một vài người nào đó, chứ không phải hầu hết. Bạn có thể không lo những người bạn dị tính khác giới của bạn muốn quan hệ với bạn, và hết như vậy, chẳng có lý do gì để lo sợ rằng những người bạn đồng tính của bạn sẽ muốn làm tình với bạn. Và, bất luận thế nào, nếu có người bạn nào muốn quan hệ tình dục với bạn và bạn không muốn, tất cả những gì bạn phải làm là nói cho anh ta hoặc cô ta biết rằng bạn không quan tâm.

*** Tôi có một người bạn đồng tính và rất đau khổ về chuyện đó. Bạn tôi đã nói đến chuyện tự tử. Tôi nên làm gì?**

Bạn nên coi những lời lẽ của bạn mình là hệ trọng nhất là khi chúng nói đến ý định tự tử. Điều phải làm trước hết là động viên người bạn ấy nói chuyện với người lớn. Nếu anh ấy không thể hoặc không làm vậy, bấy giờ bạn cần đứng ra giúp đỡ trực tiếp cho anh ấy. Đây không phải là chuyện bạn có thể tự mình chịu trách nhiệm, và bạn phải nói với một người lớn – thầy giáo, người cố vấn hoặc y tá ở trường, hoặc một bậc phụ huynh – và nói với bà ấy rằng bạn có một

người bạn đã nói về ý định tự tử. Nếu bạn của bạn đã thổ lộ riêng với bạn rằng anh ta đồng tính, bạn có thể vẫn giúp đỡ anh ta mà không hở ra cho ai biết về định hướng giới tính của anh ta. Nếu bạn thấy không thoải mái để nói với bất kỳ người lớn nào bạn biết, hãy gọi cho đường dây nóng hỗ trợ người tự tử ở địa phương (tìm trong danh bạ của bạn, gọi điện hỏi, hoặc tra trên mạng), hoặc gọi 1-800-SUICIDE. Bạn có thể tìm thấy nhiều thông tin hơn ở Chương 9, “Tài liệu tham khảo.”

*** Tôi đồng tính và tôi muốn nói ra với bạn tôi, nhưng tôi ngại quá. Tôi nên làm gì?**

Mong muốn nói ra với bạn bè rằng bạn đồng tính là điều hoàn toàn tự nhiên. Không nói với họ nghĩa là bạn giữ một bí mật lớn về bản thân và thậm chí có thể phải giả đò rằng bạn không phải dân đồng tính. Cũng là lẽ hoàn toàn tự nhiên khi e ngại nói ra bất kỳ điều gì đó. Một số người có những cảm giác tiêu cực về đồng tính luyến ái, vì vậy để nêu vấn đề đó ra với những người quan trọng với bạn là chuyện thật đáng sợ, nhất là nếu bạn không biết họ có thể phản ứng ra sao. Liệu họ sẽ còn muốn làm bạn với bạn? Họ sẽ khinh bỉ bạn? Họ sẽ thông cảm? Hay họ sẽ hoảng sợ?

Jennifer, một cô gái đồng tính và hiện đang học đại học năm hai, đã công khai với tất cả bạn bè cô sau khi cô tốt nghiệp trung học. Nhưng, cô nói, “Bạn nên thận trọng về những người mà bạn nói ra. Trước khi tôi thổ lộ với ai tôi là dân đồng tính, tôi hỏi ‘Ý bạn thế nào?’ Và nếu họ nói, ‘Có gì ghê gớm đâu,’ tôi sẽ hỏi, ‘Bạn sẽ yêu quý tôi bất kể ra sao chứ?’ Và nếu họ đáp, ‘Ừ,’ bấy giờ tôi thổ lộ với họ tôi đồng tính. Tôi không bao giờ lộ ra nếu một người nói, ‘Vì chuyện đó tôi không thể kết bạn với cô nữa.’”

Kevin, một nam sinh tại trường trung học nam California rất cởi mở về tình trạng đồng tính của mình, gợi ý bạn hãy suy nghĩ về thái độ của bạn bè trước khi nói cho họ biết mình đồng tính. Anh nói: “Hãy dò xét tình hình. Bọn trẻ nói chung sẽ biết liệu bạn bè chúng có chấp nhận hay không.”

Bạn có thể dò xét tình hình bằng cách nêu chủ đề đó ra mà không nói về bạn. Hãy nói về chuyện gì đó bạn xem thấy trên ti vi hoặc, nếu bạn có một người họ hàng đồng tính, hãy nói về anh ta hoặc cô ta. Nếu bạn của bạn phản ứng với những cảm xúc tiêu cực rất mãnh liệt, anh ta có thể sẽ khó lòng chấp nhận cái tin bạn là dân đồng tính. Tuy nhiên nếu bạn của bạn tỏ ra cởi mở và cảm thông với người đồng tính, hoặc chỉ cần trung lập thôi, bấy giờ bạn biết đây là người mà bạn có thể nói ra.

Mae, giờ đây là nữ sinh năm cuối trung học, đã kể với tất cả bạn bè của cô rằng cô đồng tính, và hầu hết các bạn cùng lớp ở trường cô cũng biết. Cô đưa ra lời cảnh báo sau cùng này: “Khi bạn lộ ra, luôn luôn sẽ có một ai đó không đồng ý với điều đó hoặc một ai đó làm tổn thương tình cảm của bạn. Vì vậy bạn phải đủ mạnh mẽ để đối mặt với chuyện đó.”

Nếu bạn không nghĩ mình đã đủ mạnh mẽ, điều tốt nhất phải làm là chờ đợi đến khi bạn cảm thấy như thế. Bạn sẽ biết khi nào là thời điểm thích hợp.

*** Mọi người phản ứng ra sao khi họ phát hiện ra một người bạn là đồng tính?**

Những người bạn tốt sẽ hiểu và thông cảm, đó là cách mà những người bạn của Tony đã phản

ững khi lần đầu tiên anh nói ra với họ. Anh viết cho tôi: “Các bạn tôi hoàn toàn phớt tỉnh khi tôi nói với họ tôi là thẳng đồng tính, nhưng họ đã biết rồi. Bây giờ thì chúng tôi nói về những anh chàng và những chuyện đó suốt. (Ồ vâng, lúc bấy giờ tất cả bạn bè của tôi là những cô gái không đồng tính đấy).”

Nhưng không phải mọi người đều ngay lập tức tỏ ra ủng hộ và cảm thông. Nếu mọi người có thành kiến hoặc có những niềm tin tôn giáo khắc khe, họ có thể không muốn làm bạn một khi họ phát hiện ra bạn của họ đồng tính. Đó là chuyện đã xảy ra với Mae khi cô học lớp chín. Bạn bè cô nghe những lời đồn đại rằng cô đồng tính và hầu hết đã xa lánh cô. Cô nhớ lại, “Những người tôi nghĩ là bạn tôi đã không muốn có bất kỳ quan hệ gì với tôi nữa, chỉ vì điều đó.”

Hai trong số bạn bè của Mae, Misty và Kendall, đã trung thành với cô, nhưng vì cô e ngại cách họ có thể phản ứng, cô nói với họ rằng những tin đồn đó không đúng. Một năm sau, khi Mae tâm sự với Misty rằng cô đồng tính, Misty nổi điên. “Cô ấy nổi giận vì ngay từ ban đầu tôi đã không thổ lộ và nói sự thật. Cô ấy nói với tôi rằng cô ấy nghĩ tình bạn của chúng tôi tốt đẹp hơn chuyện đó. Tôi đã không tin lời cô ấy khi cô nói rằng tôi có đồng tính thì với cô chẳng sao cả, nhưng lẽ ra tôi nên tin. Sau khi vượt qua cơn nóng giận, mọi chuyện đã ổn.”

Những người bạn cũng có thể phản ứng với sự kinh ngạc hoặc bối rối, nhất là nếu họ chưa bao giờ nghĩ đến khả năng bạn của họ có thể là dân đồng tính. Đó là điều đã xảy ra với Howard khi người bạn thân nhất thổ lộ với anh trong năm đầu đại học. “Tôi đã choáng váng. Có thể là tôi ngu ngốc hoặc thế nào đó, nhưng chúng tôi đã là bạn bè gần cả năm trời, và thế mà, tôi không có một manh mối nào. Tôi luôn nghĩ là bạn có thể nói được liệu một người là đồng tính hay không, và điều đó không bao giờ xảy ra với tôi, đặc biệt vì chúng tôi đã luôn nói về các cô gái.” Howard nói rằng sau khi người bạn lộ ra với anh, tình bạn của họ đã không bao giờ trở lại như cũ. “Sau chuyện đó tôi không còn tin anh ta nói sự thật với tôi. Tôi cảm thấy thật sự bị phản bội.”

Nhưng những người bạn tốt thường hay cố hết sức để thấu hiểu và thậm chí hiếu kỳ về cảm giác của người đồng tính. Caroline mười sáu tuổi và chơi trong đội quần vợt trường trung học của cô ở miền nam Florida, đã thổ lộ chỉ với vài người bạn của cô sau khi họ hỏi thẳng có phải cô đồng tính không. Cô nói, “Ban đầu tôi cố tạo ấn tượng rằng tôi không phải, vì tôi rất sợ họ ghét tôi. Nhưng rồi tôi bắt đầu khóc và nói thật với họ. Họ là bạn bè của tôi. Tôi không thể nói dối họ. Và hóa ra họ là những người tuyệt vời. Họ không cho đó là chuyện to tát gì. Giờ đây họ nghĩ tôi là một kiểu chuyên gia nào đó và họ không ngớt đặt ra cho tôi những câu hỏi vì họ muốn biết là một người đồng tính như tôi thì cảm giác thế nào.”

Cynthia đã gắng sức để cảm thông với một người bạn mà cô nghĩ là đồng tính, nhưng anh tỏ ra rất không cộng tác khi cô cố nói với anh về chuyện đó. “Chúng tôi đã bạn bè với nhau từ hồi lớp một. Anh ta thật sự thích bọn con gái và đã la cà với cả nhóm chúng tôi suốt thời trung học cơ sở. Điều đó cứ như thể anh ta là một trong số chúng tôi vậy. Tôi thậm chí đã vài lần hỏi liệu có phải anh ta đồng tính không, nhưng anh ta luôn nổi điên mỗi lúc như vậy, thế là tôi chỉ còn nước chờ đợi anh ta nói ra. Một thời gian dài sau rốt cuộc anh ta đã cặp kè với một người bạn trai, đến nước này sẽ gần như là ngu ngốc nếu không nói ra với tôi, vậy là anh ta thú thật.” Cynthia hỏi bạn cô tại sao anh ta không nói với cô trước đó và anh giải thích rằng anh e ngại cái cách cô sẽ phản ứng. Cô nói, “Thật chẳng ra làm sao cả. Anh ta biết với tôi nó chẳng phải

chuyện lớn. Tôi vẫn không hiểu vấn đề của anh ta là gì, nhưng giờ đây chúng tôi đã nói về mọi chuyện. Tình bạn của chúng tôi đã tốt lên.”

*** Tôi mê mẩn bạn tôi (không phải say mê đơn thuần, nhưng là kiểu say mê đến mức tôi muốn có một quan hệ yêu đương). Tôi có thể nói với anh ta/cô ta?**

Có thể. Nhưng trước khi nói điều gì, bạn phải nghĩ đến điều này một cách cẩn thận. Trước hết, bất luận bạn đồng tính hay dị tính, luôn luôn có rủi ro là bạn của bạn sẽ không có những cảm xúc giống như bạn, vì vậy bạn phải chuẩn bị tâm lý cho khả năng đó.

Thứ hai, nếu ngẫu nhiên bạn là người đồng tính nam hoặc nữ, còn có một vài rủi ro khác phải cân nhắc, tùy thuộc vào hoàn cảnh của bạn. Chẳng hạn, gần đây tôi đã nhận được một bức email từ Steven, học sinh trung học ở một thành phố nhỏ miền nam. Cậu nhỏ viết: “Tôi có một đứa bạn mới chuyển đến đây vài tháng trước. Tôi rất thích cậu ta và chúng tôi đã dành nhiều thời gian ở bên nhau và tôi nghĩ mình đã phải lòng cậu ta. Tôi không nghĩ cậu ta biết tôi đồng tính và tôi không biết liệu cậu ta có đồng tính hay không. Tôi muốn thổ lộ cho cậu ta biết tình cảm của mình, nhưng tôi sợ cậu ta không có cùng cảm xúc như tôi.”

Theo như tôi biết được từ những dòng email tiếp theo, Steven vẫn chưa cho cha mẹ cậu biết cậu đồng tính và cũng chưa tiết lộ với bất kỳ ai ở trường. Cậu ta không có ý định nói với cha mẹ mình đến khi cậu lớn lên vì cậu đã nghe họ nói rằng đồng tính luyến ái là sai trái. Cậu cũng nghĩ sẽ là một ý tưởng thật sự tồi tệ nếu để cho bất kỳ ai ở trường khám phá ra cậu đồng tính. Và cậu không biết thái độ của bạn mình đối với người đồng tính ra sao, mặc dù cậu chưa bao giờ nghe cậu bạn kia nói điều gì tiêu cực cả.

Vậy kịch bản xấu nhất nếu Steven quyết định thổ lộ tình cảm với bạn cậu ta là đây: Bạn cậu có thể cự tuyệt và mách với những đứa trẻ khác ở trường rằng Steven đồng tính. Người bạn ấy cũng có thể nói với cha mẹ mình rằng Steven đồng tính, và rồi họ có thể đến gặp cha mẹ Steven.

Tôi gợi ý với Steven rằng, ở hoàn cảnh của cậu ta, sẽ không phải là ý tưởng hay khi chia sẻ những cảm xúc của cậu ta với người bạn ngay lúc này. Nhưng tôi cũng gợi ý rằng cậu có thể tìm hiểu thêm về thái độ của bạn mình, và nếu cậu ấy là người dễ cảm thông và đáng tin cậy, rất cuộc cậu có thể quyết định nói ra với bạn. Và nếu hóa ra bạn cậu ta cũng đồng tính, và có thể tin tưởng được, bấy giờ Steven có thể nghĩ đến việc thổ lộ tình cảm của bản thân.

Khi bạn lớn lên và không còn sống ở nhà và phải bận tâm đến chuyện cha mẹ và/hoặc các bạn cùng lớp của bạn nghĩ gì, việc thổ lộ niềm say mê của bạn sẽ ít rủi ro hơn nhiều. Nhưng ngay cả khi bạn đã trưởng thành, bạn vẫn phải đối mặt với rủi ro là người bạn phải lòng không có cảm xúc tương tự đối với bạn, và điều đó có thể gây tổn thương bất luận bạn là người đồng tính hay dị tính.

*** Người bạn đồng tính của tôi nói rằng cô ấy đã phải lòng tôi. Tôi nên nói gì?**

Nếu bạn thích người bạn ấy theo cách tương tự, thế thì bạn có thể nói với cô ấy cảm xúc của mình. Nếu không, hãy nói với cô ấy rằng bạn xin lỗi, nhưng bạn không có cảm giác như cô ấy. Có vẻ như thật khó khăn để thẳng thắn như thế, nhưng đó thường là cách tốt nhất. Nếu bạn vẫn

thấy thoải mái khi làm bạn với cô ấy, bạn cũng có thể quả quyết lại điều đó với cô ấy. Và, khỏi cần nói, điều quan trọng là phải tôn trọng sự riêng tư của bạn mình và đừng lộ cho bất kỳ ai bạn quen biết rằng cô ấy phải lòng bạn.

*** Tôi không đồng tính, nhưng tôi thích giao du với các bạn đồng tính của tôi. Có gì đó bất ổn với tôi chẳng?**

Tuyệt đối không có gì bất ổn với bạn. Nhiều người dị tính có bạn đồng tính. Và nhiều người đồng tính có bạn dị tính.

*** Liệu tôi có thể hỏi các bạn đồng tính của tôi những câu hỏi liên quan đến cảm giác của người đồng tính là như thế nào?**

Vâng, bạn có thể hỏi, miễn là những câu hỏi của bạn thể hiện sự tôn trọng và một mong muốn tìm hiểu thành thực, hầu hết những người đồng tính nam và nữ sẽ vui vẻ trả lời. Nhưng nên nhớ rằng không phải mọi người đồng tính đều thoải mái nói về chuyện đồng tính hoặc có tất cả câu trả lời cho những câu hỏi cụ thể của bạn. Hơn nữa, bạn của bạn chỉ có thể nói về anh ta hoặc cô ta mà thôi. Giống như người dị tính, người đồng tính có những kinh nghiệm và quan điểm khác nhau. Vì vậy cũng là một ý hay khi tự mình tiến hành một cuộc nghiên cứu độc lập nho nhỏ, chẳng hạn như đọc quyển sách này và những quyển khác hoặc tham khảo một vài website mà tôi đã đề nghị.

Tôi cũng đã ngạc nhiên bởi những câu hỏi mà các bạn bè không đồng tính đã đặt ra cho tôi mới hiểm hơi làm sao. Tôi đã viết vài quyển sách về người đồng tính, vì vậy họ biết tôi không xấu hổ về chủ đề này. Rốt cuộc, tôi đã hỏi một vài người bạn tại sao họ chưa từng hỏi tôi. Hầu hết trả lời rằng họ ngại phải nói điều gì đó tổn thương đến tình cảm của tôi và họ không muốn tôi nghĩ họ ngu ngốc. Nhưng như tôi đã nói ở phần giới thiệu, câu hỏi ngu ngốc duy nhất là câu hỏi bạn không đặt ra.

Một số người đồng tính không thích trả lời các câu hỏi vì họ cảm thấy người dị tính ắt đã biết tất cả rồi. Nhưng tôi nghĩ chúng tôi có bốn phận giúp người khác hiểu được cảm giác của một người đồng tính là như thế nào. Nếu người đồng tính không làm việc này, ai sẽ làm?

*** Tôi đồng tính. Tôi làm thế nào có thể trở thành bạn bè với những người trẻ đồng tính khác (nam hoặc nữ)?**

Đây là câu hỏi tôi nhận được qua email nhiều hơn bất kỳ câu hỏi nào khác bởi những người cảm thấy rất cô đơn và lạc lõng.

Tôi nhớ khi ở độ tuổi vị thành niên tôi đã thật sự tuyệt vọng vì tôi chưa bao giờ gặp bất kỳ ai đồng tính ở tuổi mình cả. Tôi có một người bạn đồng tính, nhưng anh ấy đã hai mươi ba tuổi và tôi đã phải lòng anh ấy vì vậy tôi không thể nói chuyện với anh như thể anh là một trong những đứa bạn của tôi được (tôi mê anh ấy đến mức độ tôi hầu như không thể không đỏ mặt lên mỗi khi nhìn anh). Mãi đến khi vào đại học tôi mới gặp được nhiều người đồng tính ở tuổi mình.

Bây giờ người đồng tính lộ ra sớm hơn so với thời tôi còn trẻ, vì vậy những thanh thiếu niên

đồng tính đã có nhiều cơ hội gặp gỡ nhau hơn. Ngoài ra còn có lợi thế Internet, nơi bạn có thể gặp gỡ những người đồng tính trên khắp đất nước thông qua những trang như www.youthresource.com. (Để có thêm nhiều trang web và thông tin về cách gặp gỡ mọi người trên mạng an toàn, xem Chương 9, “Tài liệu tham khảo”).

Nếu bạn vào học một trường có một tổ chức GSA hoặc nếu có một đoàn thể thanh niên đồng tính nam và nữ trong cộng đồng bạn, thế thì bạn rất may mắn vì bạn có thể tìm được những người cùng tuổi mình để trò chuyện. Nhưng tôi biết rằng ngay cho dù có một nhóm thanh niên đồng tính ở gần, bạn có thể không muốn bắt kỳ ai trong cộng đồng bạn biết bạn đồng tính, điều đó có thể khiến bạn chùn chân. Hoặc có thể việc tìm đến trung tâm cộng đồng nơi nhóm thanh niên đồng tính họp mặt không dễ dàng với bạn, nhất là nếu bạn còn quá trẻ để lái xe và/hoặc không muốn cha mẹ bạn hay bạn đang làm gì.

Đó là vấn đề của một cô gái đã viết cho tôi để hỏi làm thế nào để đón xe buýt từ thị trấn nhỏ của cô đến một thành phố gần đó để dự buổi họp mặt hàng tuần của một nhóm hỗ trợ thanh niên đồng tính. Cô ghét phải nói dối cha mẹ mình, nhưng cô bảo với họ rằng cô đang làm tình nguyện tại một trung tâm dưỡng lão. “Tôi biết tôi đang đi theo một cơ hội, nhưng đó là một rủi ro tôi phải chấp nhận,” cô viết. “Ở trường không có ai để tôi có thể nói chuyện và cha mẹ tôi rất sùng đạo, vì vậy tôi không thể nói với họ.”

Nếu, như trường hợp của phần lớn người trẻ, bạn không tìm được một tổ chức GSA ở trường hoặc một đoàn thể thanh niên đồng tính nam nữ ở địa phương, bạn có thể đi tiên phong khởi sự một nhóm như vậy. Để tìm hiểu thêm thông tin về việc khởi sự một nhóm GSA, hãy tra cứu trang mạng Liên minh Người đồng tính (www.gsanetwork.org).

Thỉnh thoảng tôi nhận được những bức email của những cô cậu bé mười một tuổi cảm thấy bơ vơ lạc lõng vì có rất rất ít người ở độ tuổi chúng đồng tính và lộ ra ngoài. Lời khuyên của tôi dành cho chúng là tìm cách nói với cha mẹ chúng nếu có thể, hoặc tìm đến một người bạn của gia đình, một người họ hàng, hoặc người cố vấn học đường để nói chuyện. Thật khó khăn khi bạn cảm thấy hoàn toàn cô độc với những ý nghĩ và cảm xúc của mình, vì vậy mặc dù bạn không thể tìm thấy ai đồng tính ở tuổi mình, bạn chí ít có thể tìm được một người biết thấu hiểu và lắng nghe.

*** Những phụ huynh sẽ phản ứng ra sao khi họ phát hiện ra con họ là đứa trẻ đồng tính?**

Một số phụ huynh ngay lập tức thấu hiểu và yêu thương, trong khi số khác phản ứng với sự bối rối, buồn bã, phủ định, tội lỗi, xấu hổ, khóc lóc, hoặc giận dữ. Một vài bậc cha mẹ thậm chí cự tuyệt con cái, đi xa tới mức độ ném chúng ra khỏi nhà, mặc dù đây là trường hợp ngoại lệ.

Tiêu biểu hơn, các bậc cha mẹ có thể tự hỏi mình đã làm gì sai, họ có thể bày tỏ nỗi lo lắng về bệnh AIDS (đọc thêm về điều này ở Chương 4, “Tình dục”), họ có thể đau khổ bởi việc đứa trẻ đã không nói với họ sớm hơn, và họ có thể hy vọng rằng đây chỉ là một lời nói chơi, nhất là nếu đứa trẻ hãy còn nhỏ. Những phản ứng của họ thường dựa trên những chuyện tưởng tượng và những khuôn mẫu đã lớn lên cùng với họ chứ không phải dựa trên sự thật về việc đồng tính nam hoặc đồng tính nữ có nghĩa là gì.

Với những bậc cha mẹ có những niềm tin tôn giáo khắc khe, phát hiện ra con mình là một cậu

bé hay một cô bé đồng tính có thể là một chuyện đặc biệt khó khăn. Những bậc cha mẹ này có thể cảm thấy bị giằng xé giữa những gì mà tôn giáo của họ nói về đồng tính luyến ái và tình yêu dành cho cục cưng của họ. (Xin hãy xem Chương 5, “Thượng đế và tôn giáo” để hiểu thêm về chủ đề này.)

Phản ứng của mẹ tôi khá bình thường. Bà không than khóc hoặc cảm thấy tội lỗi, nhưng bà thất vọng, buồn bã, lo lắng, và bối rối, điều khiến tôi cảm thấy có chút xấu hổ. Không ai muốn làm mẹ mình thất vọng cả. Bà cũng không muốn tôi nói ra với bất kỳ ai, vì bà e ngại những gì người ta sẽ nghĩ. Nhiều năm sau khi nhớ lại trải nghiệm đó, bà nói, “Tôi cảm thấy nếu có ai đó biết chuyện, con trai tôi sẽ bị bêu xấu, bị hắt hủi, bị coi là kẻ khuyết tật hoặc thấp kém. Dù gì đi nữa tôi cũng không thể chịu nổi ý nghĩ ai đó đang phán xét nó.”

Như hầu hết các bậc cha mẹ, mẹ tôi rất cuốc đã phải làm quen với việc tôi là đứa đồng tính. Nhưng vượt qua cả chuyện đó rất xa, mẹ tôi đã hoạt động tích cực về mặt chính trị trong một nỗ lực vì các quyền công dân của người đồng tính thông qua một tổ chức dành cho các bậc phụ huynh của người đồng tính gọi là Hội cha mẹ, thân nhân và bạn bè của những người đồng tính nam và nữ (PFLAG). Và trong cuộc sống sau này, khi tôi có bạn trai, mẹ tôi đã luôn đối xử với anh ấy như con ruột của mình.

Ngày nay, vì người ta đã có nhiều hiểu biết hơn về đồng tính luyến ái và có những người bạn và thành viên trong gia đình là những người đồng tính công khai, ngày càng có nhiều bậc cha mẹ đã nghĩ đến khả năng có một đứa con đồng tính và đã được chuẩn bị nếu chủ đề đó được nêu ra.

Đó là trường hợp của Jennifer, khi cô thú nhận với mẹ rằng mình đồng tính năm cô mười chín tuổi. Jennifer nhớ lại, “Mẹ tôi tỉnh bơ. Bà nói rằng bà đã biết từ khi tôi mười hai tuổi cơ. Một người bạn của mẹ nói với mẹ rằng ông ấy nghĩ tôi đồng tính. Giờ nhìn lại, tôi có thể nhớ được mẹ tôi đã nói những lời có vẻ như bà đã biết. Với chị tôi, bà nói ‘khi con đưa chồng con về nhà mình’. Với tôi, bà luôn nói ‘khi con đưa một người về nhà mình’.”

*** Nếu tôi nghĩ mình đồng tính, tôi có thể nói với cha mẹ tôi?**

Nếu bạn đã suy nghĩ rất nghiêm túc về việc họ sẽ phản ứng ra sao và cảm thấy chắc chắn rằng họ sẽ thoải mái với thông tin bạn đồng tính, bây giờ bạn nên cân nhắc việc nói ra với cha mẹ mình. Theo lý tưởng, bạn càng có thể cởi mở với cha mẹ, mối quan hệ của bạn với họ sẽ càng tốt đẹp hơn.

Nhưng trước khi làm điều gì, bạn cần suy nghĩ thật cẩn thận về việc cha mẹ bạn có thể phản ứng ra sao. Không phải tất cả cha mẹ đều yêu thương và ủng hộ đứa con đồng tính của họ. Một vài phụ huynh có thể phản ứng rất tồi tệ với tin con họ đồng tính. Một số người thậm chí hoàn toàn cự tuyệt những đứa con đồng tính của họ và đuổi chúng ra khỏi nhà. Số khác gửi con họ vào những chương trình đặc biệt được thiết kế nhằm “biến” những đứa trẻ đồng tính thành dị tính. Trong khi những trường hợp đó nhìn chung là ngoại lệ, bạn vẫn cần biết thật đích xác cách phản ứng của cha mẹ bạn trước khi bạn nói bất kỳ điều gì.

Nếu có bất kỳ lý do gì để bạn nghĩ rằng cha mẹ bạn sẽ phản ứng tồi tệ, thế thì điều tốt nhất phải làm là tìm người khác nói chuyện bây giờ và chờ cho đến khi bạn lớn thêm và không còn phụ

thuộc vào cha mẹ nữa, khi đó hãy nói với họ.

*** Tôi làm sao đoán được cha mẹ tôi sẽ phản ứng thế nào nếu tôi nói với họ tôi đồng tính?**

Bạn có thể không bao giờ chắc chắn tuyệt đối việc một phụ huynh sẽ phản ứng ra sao, nhưng bạn có thể biết khá chính xác là liệu cha mẹ bạn sẽ phản ứng với sự cảm thông và quan tâm hay với sự giận dữ và thù địch. Nếu cha mẹ bạn thuộc tuýp bạn có thể nói với họ mọi chuyện, và trong quá khứ họ đã nói một cách tích cực về các vấn đề đồng tính và người đồng tính, bây giờ bạn có thể trông mong cha mẹ bạn chấp nhận những gì bạn nói với họ.

Tuy nhiên, nếu cha mẹ bạn có những niềm tin tôn giáo khắt khe đối với chuyện đồng tính luyến ái hoặc đã thể hiện những quan điểm tiêu cực về người đồng tính, bạn có thể chờ đợi sẽ rất khó khăn và có thể không bao giờ họ chịu chấp nhận điều bạn nói với họ. Và ngay cho dù họ có chấp nhận những người đồng tính nói chung, họ có thể khó mà chịu nghe rằng con họ là đứa đồng tính. Một cách lầm lẫn họ có thể coi đó như một sự phản ánh tiêu cực về những kỹ năng làm cha mẹ của họ, hoặc họ có thể cảm thấy cuộc sống của bạn sẽ khó khăn hơn là nếu bạn dị tính. (Và họ ắt hẳn đúng về việc cuộc sống của bạn sẽ khó khăn hơn: Bị đồng tính nghĩa là bạn có thể sẽ đối mặt với sự kỳ thị và phân biệt đối xử ở một thời điểm nào đó trong đời bạn). Bất luận có hiểu biết đến đâu, cha mẹ bạn vẫn là con người, và cần có thời gian để thích ứng với cái tin này.

Kevin, một học sinh trung học đang sống với mẹ, đã có cái mà tôi cho là một kế hoạch hành động khôn khéo để cố đoán ra cha mẹ cậu nghĩ gì và họ có thể phản ứng thế nào. Cậu kể với tôi: “Anh cần thăm dò họ. Giả dụ như anh đang xem ti vi với mẹ và ba anh, và có một câu chuyện hoặc một bản tin về người đồng tính. Hãy hỏi họ nghĩ gì. Hoặc chỉ cần nói rằng anh có một người bạn đồng tính và rằng anh ấy có một vấn đề với cha mẹ anh ấy và họ nghĩ gì về chuyện đó.”

Khi đến lúc phải thưa với mẹ mình, Kevin nói, “Tôi chỉ biết bà có thái độ trung lập về chuyện đó. Có một điều là chúng tôi không phải những người sùng đạo lắm. Lần cuối cùng mẹ tôi và tôi cùng nhau đến nhà thờ có lẽ đã cách đây năm năm. Đó là manh mối đầu tiên để tôi biết rằng đằng nào bà cũng sẽ không ý kiến gì.” Vậy mà, khi Kevin nói với mẹ cậu, bà đã khóc ròng ba ngày trước khi để cho cậu ta biết rằng bà chấp nhận những gì cậu nói với bà. Dựa trên kinh nghiệm đó, Kevin thêm, “Nếu anh thổ lộ ra, hãy cho ba mẹ anh thời gian và cuối cùng họ sẽ thay đổi ý kiến. Trong trường hợp của tôi, đó là ba ngày; trường hợp của người khác, đó có thể là ba mươi năm.”

*** Nếu tôi nghĩ tôi đồng tính, nhưng tôi không thể nói với cha mẹ tôi, liệu có những bậc cha mẹ khác để tôi có thể nói?**

Có, chắc chắn. Có nhiều ngàn phụ huynh trên khắp đất nước là những thành viên của Hội cha mẹ, thân nhân và bạn bè của những người đồng tính nam và nữ. Hầu hết thành viên là những cha mẹ có con là người đồng tính nam hoặc nữ. Nếu bạn liên lạc với chi hội địa phương mình, bạn sẽ tìm thấy một người mẹ hoặc người cha có nhiều kinh nghiệm với những vấn đề này. Họ sẽ rất hạnh phúc để giải bày tâm sự với bạn (xem Chương 9, “Tài liệu tham khảo” để biết thông tin.)

*** Nếu một trong những người thân thuộc của tôi, như chị hoặc cha hoặc chú tôi đồng tính, thế có nghĩa tôi cũng sẽ bị đồng tính phải không?**

Không. Ngay cho dù có một người thân đồng tính, nhiều khả năng là bạn vẫn sẽ dị tính.

*** Nhưng phải chăng là không có một nhân tố di truyền trong vấn đề đồng tính?**

Có. Những nghiên cứu về các cặp đôi song sinh cho thấy có một nhân tố di truyền đáng kể khi nói tới định hướng giới tính, nhưng định hướng giới tính không chỉ quyết định bởi bộ gene của chúng ta mà thôi. Nếu mà như vậy, những cặp đôi song sinh giống hệt nhau hẳn sẽ luôn là cùng dị tính hoặc cùng đồng tính (các cặp song sinh giống hệt nhau đích thực có cùng bộ gene vì họ từ cùng một trứng đã thụ tinh mà ra). Nhưng hóa ra là khi một người đồng tính, có 50 phần trăm khả năng người kia đồng tính. Và các nhà khoa học nghiên cứu về những điều này vẫn đang tìm hiểu lý do tại sao (nếu bạn đang nghĩ đến việc trở thành một nhà khoa học, đây là một lĩnh vực nghiên cứu vẫn còn nhiều điều để học.)

Vì vậy mặc dù có một thành phần di truyền đối với định hướng giới tính, nó chỉ là một nhân tố góp phần quyết định bạn bị thu hút bởi giới tính nào. Thế có nghĩa là trừ phi bạn thuộc về một cặp song sinh giống hệt nhau và người anh em của bạn đồng tính, có thể tin chắc rằng khả năng bạn đồng tính không khác gì với người bình thường có hoặc không có người thân đồng tính. Nói như vậy, câu trả lời của tôi nghe có vẻ hơi cường điệu. Nếu bạn thật sự hiếu kỳ về chuyện này, tôi đề nghị bạn hãy tự mình tìm hiểu xem các nhà khoa học đang nghiên cứu về chủ đề này nói gì. (Lời gợi ý của tôi là hãy bắt đầu với công trình nghiên cứu của các nhà khoa học J. M. Bailey và R. C. Pillard.)

*** Có phải bạn bè hoặc người thân đồng tính của tôi sẽ cố biến tôi thành đồng tính?**

Không. Và ngay cả nếu có ai cố biến bạn thành đồng tính, anh ta hoặc cô ta cũng không thể. Không ai có thể biến bạn thành đồng tính, cũng như không ai có thể biến bạn thành dị tính.

*** Dì tôi Sharon và dì Sonya là một cặp đồng tính, nhưng tôi chưa bao giờ thấy họ động chạm hay nắm tay nhau. Tại sao vậy?**

Câu hỏi này làm tôi nhớ đến câu hỏi mà mẹ tôi hỏi tôi nhiều năm trước, khi tôi có bạn trai đầu tiên sau khi học đại học. Bà nói, “Tụi con không bao giờ âu yếm nhau, hai đứa đang có chuyện gì phải không?”

Câu hỏi của mẹ làm tôi kinh ngạc vì khi Billy và tôi ở một mình hay với bạn bè của chúng tôi, chúng tôi cư xử như bất kỳ cặp đôi nào khác. Nhưng khi chúng tôi ở với mẹ hoặc ở chỗ đông người, chúng tôi không bao giờ nắm tay hay hôn chào và tạm biệt nhau. Đó là vì chúng tôi lớn lên trong những năm 1970, cái thời mà những cử chỉ âu yếm nơi công cộng từng là vấn đề đối với nhiều người. Họ có thể nhìn chòng chọc chúng tôi, rửa sả chúng tôi, hoặc thậm chí muốn đánh chúng tôi (điều đôi khi vẫn xảy ra ở nhiều nơi.)

Với mẹ tôi, tôi sợ bà thấy khó chịu, điều đó sẽ khiến tôi khó chịu, vì vậy bạn trai tôi và tôi chỉ cư xử như hai gã bạn bình thường đang la cà với nhau. Không có vẻ gì như là chúng tôi phải thật cố gắng cả. Với chúng tôi, chuyện đó tự động một cách vô thức.

Khi tôi giải thích với mẹ vì sao Billy và tôi không bao giờ âu yếm nhau trước mặt bà, bà nói, “Ồ, mẹ hy vọng hai đứa cảm thấy thoải mái là chính mình khi có mặt mẹ. Điều đó sẽ khiến mẹ rất hạnh phúc.”

Tuy không phải ngay tức thì, nhưng qua thời gian tôi đã học cách là chính mình, vì vậy giờ đây người bạn đời và tôi cư xử như bất kỳ cặp hôn phối nào khác. Điều đó không có nghĩa là chúng tôi khiêu vũ với nhau trong mọi bữa tiệc cưới hoặc nắm tay nhau khi đi bộ dưới phố. Mặc dù thời thế đã thay đổi và người đồng tính đã cởi mở hơn so với trong quá khứ và nói chung ít phải lo lắng về vấn đề an toàn cá nhân, nhiều cặp đồng tính nam và nữ thường ngại là chính mình ở những nơi công cộng, kể cả những sự kiện gia đình như tiệc cưới chẳng hạn.

Nói thí dụ, vài năm trước, anh họ Rob của tôi đã tổ chức một tiệc cưới linh đình và người tình của tôi và tôi là cặp đôi đồng tính duy nhất ở đó. Trong suốt bữa tiệc chiêu đãi, khi sàn khiêu vũ chật ních, em họ Bernice tiến đến bàn chúng tôi và bảo chúng tôi cô ấy hy vọng chúng tôi hãy thoải mái nhảy nhót như bao nhiêu người khác.

Chúng tôi cảm ơn cô em họ đã khích lệ - cô ấy thật sự đã rất chu đáo - nhưng Barney và tôi đã không hề khiêu vũ đêm đó. Tôi đoán chắc sẽ không ai nói gì cả, nhưng chúng tôi cảm thấy có chút ngượng ngập. Chưa một cặp đồng tính nào từng khiêu vũ cùng nhau tại một sự kiện nhà Marcus cả, và chúng tôi chỉ là không thoải mái khi thu hút nhiều sự chú ý về phía mình.

Ngày sau lễ cưới, chúng tôi dự một tiệc cưới nho nhỏ của anh bạn thân nhất của tôi và cô dâu của anh. Người tình và tôi hoàn toàn thoải mái trong bữa tiệc đó, và còn có vài cặp đồng tính nam và nữ khác, vì vậy hai chúng tôi hiếm khi rời chân khỏi sàn khiêu vũ. Không ai nhìn chòng chọc chúng tôi. Không ai bình phẩm. Chúng tôi đã có một buổi tối tuyệt vời. Và chúng tôi đã có can đảm là chính mình. Mẹ tôi hẳn đã tự hào vì chúng tôi.

Ngày nay, những người dị tính đã quen hơn với sự có mặt của người đồng tính, vì vậy bạn đời của tôi và tôi, như nhiều người đồng tính khác, đã dễ dàng là chính mình hơn. Bên cạnh đó, giờ đây chúng tôi đã lớn tuổi hơn, chúng tôi không lo lắng quá nhiều về việc người khác nghĩ gì. Tuy vậy, chúng tôi thận trọng cân nhắc mình đang ở đâu nếu chúng tôi muốn làm điều gì biểu thị rằng chúng tôi là một đôi, như nắm tay, hôn chào nhau hoặc chào tạm biệt, hoặc khiêu vũ với nhau tại một sự kiện công cộng. Mặc dù nhiều thứ đã thay đổi, vẫn còn những người có những cảm giác rất tiêu cực về người đồng tính và đôi khi những người này dùng lời lẽ và/hoặc nắm đấm của họ để thể hiện bản thân. Theo như người bạn đời của tôi và tôi nhìn nhận, thật là vô nghĩa khi đánh liều sự an toàn của bản thân chỉ để chứng tỏ với thiên hạ rằng chúng tôi yêu nhau. Chúng tôi đã biết điều đó rồi. Và sự an toàn của cá nhân bạn thì chẳng có lý do gì để đánh liều cả.

*** Cha mẹ tôi đã li dị và tôi nghĩ có thể vì một trong hai người đồng tính. Tôi hỏi có được không?**

Bạn có thể hỏi, nhưng điều đó không có nghĩa là cha mẹ bạn sẽ cho bạn một câu trả lời trực tiếp. Nếu, trên thực tế, mẹ hoặc cha bạn đồng tính, bản thân cha mẹ bạn có lẽ đang khó khăn trong việc đương đầu với cảnh ngộ đó và có thể không muốn nói về nó. Họ cũng có thể coi đó như là chuyện riêng tư giữa hai người với nhau. Họ có thể nghĩ rằng bạn còn quá nhỏ để bàn

tới. Người cha hoặc người mẹ đồng tính của bạn có thể sợ bị bạn cự tuyệt. Hoặc cha mẹ bạn có thể sợ việc nói ra với bạn sẽ làm bạn đau khổ hoặc buồn phiền.

Tuy nhiên, một vài bậc cha mẹ cảm thấy nhẹ nhõm khi được hỏi. Tôi nhớ đến một người bạn đã ly dị khi hai đứa con trai tám tuổi và mười tuổi hỏi cô trong một bữa ăn sáng, “Mẹ ơi, mẹ đồng tính phải không?” Mới đầu bạn tôi giật mình hoảng hốt, vì cô không nghĩ những đứa trẻ nhỏ này biết gì cả. “Bạn có thể tự gạt mình với ý nghĩ rằng những đứa trẻ của bạn không biết cái gì đang xảy ra, nhưng chúng biết và chúng đang tìm kiếm sự xác nhận. Tôi nghĩ chỉ là điều hợp lý khi nói với chúng sự thật.” Bạn tôi ngại nói với các con của mình vì cô sợ cái cách chúng có thể phản ứng, nhưng như lời cô giải thích với tôi, “Chúng thật sự chẳng quan tâm. Chúng chỉ muốn biết chắc rằng tôi yêu chúng. Và tôi tất nhiên yêu chúng. Tôi rất vui vì mọi chuyện giờ đây đã minh bạch rõ ràng và nó chẳng còn là vấn đề nữa.”

*** Tôi sống với hai người mẹ. Vì sao một số cha mẹ của các bạn tôi không cho con họ tới nhà tôi?**

Một số người vẫn không thay đổi thái độ về người đồng tính và họ nghĩ rằng nếu các con họ quen biết người đồng tính, điều đó sẽ bằng cách này hay cách khác biến con họ thành đồng tính. Số khác tin tưởng một cách lầm lạc rằng những đàn ông và đàn bà đồng tính rất có thể sẽ gạ gẫm con họ. Và số khác nữa nghĩ rằng đồng tính là sai trái và tội lỗi và không muốn con họ nhiễm phải “những ảnh hưởng xấu” như thế.

*** Một trong hai vị sinh thành của tôi là người đồng tính và tôi muốn nói chuyện với những đứa trẻ cùng cảnh ngộ như tôi. Tôi làm thế nào để tìm chúng?**

Có một tổ chức dành cho những người có cha mẹ đồng tính. Nó gọi là Tổ chức dành cho con em người đồng tính (COLAGE). Xem Chương 9, “Tài liệu tham khảo” để biết thêm thông tin.

Chương 3 HẸN HÒ, KẾT HÔN, VÀ CON CÁI

Nhiều điều tôi viết trong chương này có thể tỏ ra khá hiển nhiên, nhất là bởi vì trong hầu hết phương diện, những người đồng tính nam và nữ giống hệt những người dị tính khi nói tới cuộc sống cá nhân của họ: Họ hẹn hò, họ có các mối quan hệ, họ có những cam kết trọn đời với người họ yêu và, hôm nay, ngày càng nhiều người có con cái. Người đồng tính có thể đối mặt với nhiều thách thức hơn khi nói đến việc xây dựng cuộc sống gia đình, nhưng nói chung, những phụ nữ và đàn ông đồng tính mong muốn cùng những điều người dị tính mong muốn trong cuộc sống: tình bạn và tình yêu.

*** Người đồng tính làm gì trong cuộc hẹn hò?**

Khi người đồng tính hẹn hò, họ làm những điều y như người dị tính làm, trừ việc bạn khó có thể thấy các cặp đồng tính nam hoặc nữ nắm tay hoặc hôn nhau ở nơi công cộng.

*** Vì sao người đồng tính không nắm tay hoặc hôn nhau ở nơi công cộng?**

Nếu không có những thành kiến và người đồng tính nam và nữ không bị kỳ thị và quấy rối, bạn sẽ thấy các cặp đồng tính nam và nữ đang hẹn hò nắm tay hoặc hôn nhau ở nơi công cộng, không khác gì các cặp đôi dị tính bình thường. Nhưng sự thật trái lại, vì vậy những nơi công cộng mà bạn dễ thấy các cặp đồng tính nam và nữ âu yếm nhau là những chỗ họ cảm thấy an toàn. Đó là những vùng có nhiều người đồng tính nam và nữ sinh sống, những khu nghỉ mát nổi tiếng dành cho người đồng tính như Provincetown, bang Massachusetts, những câu lạc bộ và nhà hàng cho người đồng tính, và những sự kiện công cộng như những cuộc diễu hành và ngày hội tôn vinh giới đồng tính.

*** Nếu hai người cùng giới hẹn hò, ai là người mời? Ai trả tiền?**

Theo truyền thống, với những người dị tính, các chàng trai mời các cô gái đi chơi và các chàng trai thường là người chi trả các hóa đơn. Nó không còn là một nguyên tắc bất di bất dịch như vào thời cha mẹ và ông bà tôi hẹn hò, nhưng nhiều người dị tính vẫn trung thành với truyền thống đó. Đối với những người đồng tính nam và nữ, đó không phải là một truyền thống mà họ có thể phụ thuộc vào, vì những lý do hiển nhiên. Nhưng nếu ngày hẹn hò sắp đến, phải có người nào đó mời, và phải có người nào đó trả tiền.

Không có những vai trò được xác định rõ ràng dựa trên việc ai là “con trai” và ai là “con gái,” những người đồng tính nam và nữ khá tự do làm điều họ muốn (đây là một lợi thế của người đồng tính). Do vậy người mời thường là người có cảm giác mong muốn hẹn hò mãnh liệt hơn, hoặc thấy thoải mái hơn khi lên tiếng mời, hoặc ít sợ bị từ chối hơn. Và nói đến việc trả tiền cũng có nhiều sự lựa chọn. Người mời có thể muốn được trả tiền, hoặc người cảm thấy thoải mái hơn trong việc tiêu tiền, hoặc họ đơn giản có thể chia hai hóa đơn.

*** Có phải người đồng tính nam bị hấp dẫn bởi tất cả đàn ông? Người đồng tính nữ bị hấp dẫn bởi tất cả phụ nữ?**

Không, nhưng một số người tin rằng người đồng tính nam bị cuốn hút bởi tất cả đàn ông, thanh thiếu niên, và con trai nào họ nhìn thấy. Và họ tưởng tượng rằng những người đồng tính nữ bị cuốn hút bởi tất cả đàn bà, thiếu nữ, và cô gái họ trông thấy. Điều đó cũng ngu xuẩn như khi tin rằng đàn ông và đàn bà dị tính bị hấp dẫn bởi tất cả mọi người khác phái vậy. Những cảm giác hấp dẫn tình dục rất phức tạp và có tính chọn lọc, vốn có nghĩa là bạn sẽ bị hấp dẫn bởi một vài người, chứ không phải hầu hết. Và ngay cho dù một người cảm thấy thích thú một người khác, thông thường thì hoàn cảnh không thích hợp để họ cư xử theo cảm xúc đó, vì vậy họ không thể hiện ra.

*** Nếu một người đàn ông hoặc một phụ nữ đồng tính mời tôi đi chơi, tôi nên làm gì?**

Trước khi nói bất kỳ điều gì, hãy tự đặt mình vào địa vị người kia và tưởng tượng xem cảm giác của anh ấy hoặc cô ấy ra sao khi lấy can đảm để mời bạn đi chơi lần đầu tiên. Với ý nghĩ này, bất luận có nói gì, đừng quên là hãy tử tế. Nếu bạn không thích, bạn có thể nói đơn giản, cảm ơn bạn, nhưng tôi không thích. Nếu bạn có thích, thế thì bạn may mắn lắm!

Đôi khi những người dị tính phản ứng dữ dội khi ai đó lầm tưởng rằng họ đồng tính. Họ khó chịu bởi việc ai đó có thể nghĩ rằng họ đồng tính, vì họ cho rằng đồng tính là một cái gì xấu xa. Nhưng vì đồng tính không xấu xa, không có lý do gì để cảm thấy bị sỉ nhục hoặc khó chịu cả. Nếu một người đồng tính ngỏ lời mời hẹn hò với bạn, dù bạn muốn đi hay không, hãy coi đó như một lời khen ngợi.

*** Người đồng tính có yêu không?**

Người đồng tính nam và nữ cũng yêu như tất cả mọi người.

*** Khi người đồng tính có một mối quan hệ, phải chăng một người là chồng và người kia là vợ? Nó có gì khác với mối quan hệ của cha mẹ tôi không?**

Người đồng tính có các mối quan hệ lứa đôi khác với của những người dị tính. Một số người thích những cuộc hôn nhân truyền thống từ thể hệ của ông bà tôi, trong đó một người đi làm và người kia ở nhà. Nhưng hầu hết các cặp đồng tính nam và nữ giống phần lớn các cặp dị tính bây giờ: Cả hai cùng đi làm, cùng đóng góp trong những phương diện khác nhau để chăm lo các việc vặt vãnh và trách nhiệm trong gia đình, và cả hai cùng chia sẻ việc ra quyết định.

*** Người đồng tính có muốn kết hôn không? Vì sao?**

Tất nhiên hầu hết những người đồng tính muốn kết hôn, hệt như đa phần những người dị tính muốn lấy nhau vậy. Và họ muốn làm vậy vì họ đã yêu, đã ước hẹn, và muốn chăm sóc lẫn nhau (và cho con cái họ, nếu có) theo cùng cách thức mà những người dị tính vẫn làm khi lấy nhau.

Như mọi người khác, những người đồng tính nam và nữ mong muốn những lợi ích thiết thực và tình cảm – cũng như sự tôn trọng – vốn sẽ đến cùng cuộc hôn nhân hợp pháp. Và để chăm sóc người mình yêu, người đồng tính cũng cần đến những quyền hợp pháp mà người dị tính được hưởng khi họ kết hôn. Có trên một ngàn quyền lợi, sự bảo vệ, và trách nhiệm pháp lý đã được tự động công nhận đối với các cặp đã kết hôn, nhiều trong số chúng được phê chuẩn bởi chính quyền liên bang. Các cặp đôi đồng tính nam và nữ đơn giản cũng muốn cùng những

quyền ấy.

Chẳng hạn, khi một người đàn ông và đàn bà kết hôn, họ tự nhiên được cho quyền hợp pháp để ký những quyết định y khoa cho nhau trong trường hợp khẩn cấp. Họ tự nhiên được phép thăm viếng nhau trong một khu chăm sóc tập trung của bệnh viện. Nếu một người qua đời, người kia tự nhiên được thừa hưởng tài sản và tiền trợ cấp của người đã mất. Nếu họ quyết định nhận một đứa bé làm con nuôi, cả hai tự nhiên sẽ trở thành cha mẹ đứa bé. Và đó chỉ là một danh sách rất ngắn ngủi các loại quyền lợi và đặc ân hợp pháp sẽ đến cùng tờ giấy đăng ký kết hôn.

*** Người đồng tính có thể cưới nhau hay không?**

Ở Hoa Kỳ (vào thời điểm tôi đang viết câu trả lời này), Massachusetts là tiểu bang duy nhất nơi người đồng tính có quyền hợp pháp để kết hôn như người dị tính vậy. Người đồng tính ở bất kỳ tiểu bang nào khác không thể kết hôn dưới cùng những luật lệ như người dị tính – và vì những thủ tục về thường trú ở Massachusetts, người đồng tính sống ở các tiểu bang khác không thể đến Massachusetts để kết hôn. (Như được quy định trong hiến pháp Mỹ, mỗi tiểu bang có quyền soạn ra các điều luật về hôn nhân của riêng mình.)

Câu trả lời này sắp sửa trở nên phức tạp và bạn cứ tự tiện lướt qua câu hỏi kế tiếp, nhưng tôi cam đoan bạn sẽ là người am tường nhất trong số bạn bè của mình về vấn đề này nếu bạn dành thời gian đọc hết câu trả lời.

Một vài tiểu bang khác có những điều luật cho phép người đồng tính bước vào các mối quan hệ lâu dài được pháp luật thừa nhận gọi là “hợp nhất dân sự” (civil unions) hoặc “kết ước gia đình” (domestic partnership). Chúng phê chuẩn về mặt pháp lý cho các mối quan hệ ít nhiều giống với hôn nhân hợp pháp, nhưng các nhà làm luật chọn cách gọi những cuộc hôn nhân này bằng cái gì khác hơn là “kết hôn” vì họ tin rằng “kết hôn” chỉ dành cho một người đàn ông và một người đàn bà, chứ không phải hai người cùng giới. (Bạn vẫn theo dõi tôi đấy chứ?)

Vì một thứ bất cần đạo lý gọi là Đạo luật Bảo vệ Hôn nhân – vốn được ký thành luật vào nửa đêm bởi tổng thống Bill Clinton – chính quyền liên bang không thừa nhận những cuộc hôn nhân của người đồng tính. Như bạn đã biết từ một câu trả lời trước, đây là một chuyện lớn vì có những quyền rất quan trọng được chính quyền liên bang phê chuẩn cho những cặp hôn nhân dị tính, đặc biệt những quyền liên quan đến An sinh Xã hội, trợ cấp chính phủ, và luật về quyền thừa kế (bao gồm thuế thừa kế, vốn là khoản thuế bạn đóng cho số tiền hoặc tài sản bạn thừa kế từ một người, trừ phi bạn đã kết hôn với họ). Chính quyền liên bang cũng từ chối tôn vinh những cuộc hợp nhất dân sự hoặc kết ước gia đình của những người đồng tính.

Đạo luật Bảo vệ Hôn nhân cũng cho các tiểu bang quyền không công nhận hôn nhân giữa những người đồng giới cử hành ở các bang khác. (Luật pháp quy định các tiểu bang phải công nhận hôn nhân dị giới cử hành ở bất kỳ tiểu bang nào khác). Do đó, nếu những bà dì ở Massachusetts của bạn kết hôn ở Massachusetts và sau đó chuyển đến Ohio, bang Ohio sẽ coi cuộc hôn nhân của họ là vô hiệu lực và, trong mọi trường hợp, cuộc hôn nhân hợp pháp của họ ở Massachusetts sẽ không được chính quyền liên bang thừa nhận. (Tôi nghĩ chuyện này chẳng công bằng tí nào. Và tôi không hiểu tại sao một số người cứ làm to chuyện hai người yêu nhau

và muốn lấy nhau như vậy. Bạn có nghĩ thế không?)

Để bù đắp cho những đặc quyền và ưu đãi mà người đồng tính không thể hưởng bằng con đường hôn nhân hợp pháp, các cặp đồng tính thường soạn thảo những văn kiện pháp lý đặc biệt. Tiếc thay, những văn kiện ấy chỉ bao gồm một vài điều và không được thừa nhận ở tất cả các tiểu bang.

Suze, một người đồng tính, nói với tôi rằng cô chưa bao giờ nhận thức tầm quan trọng của hôn nhân hợp pháp là thế nào cho đến khi cha cô bị hôn mê. “Những quyết định sống chết tự động đưa vào tay mẹ tôi,” cô nói, “không cần một lời giải thích hoặc tranh cãi pháp lý nào. Bà là vợ ông, và đó là tất cả những gì các bác sĩ cần biết. Khi tôi nhìn mẹ ký vô số giấy chấp thuận can thiệp y khoa, tôi kinh hãi với ý nghĩ sẽ thế nào nếu một ngày kia tôi ở trên giường bệnh viện và người bạn đời nữ của tôi đang đấu tranh để ra các quyết định. Ngay cả với những văn kiện pháp lý được đã được soạn ra cho những trường hợp khẩn cấp, không có gì bảo đảm rằng chúng sẽ được tôn trọng.”

Hãy tưởng tượng trong một phút sự thế sẽ ra sao nếu ba bạn đang bệnh và bệnh viện không cho mẹ bạn vào thăm hoặc không lắng nghe những quyết định của bà về biện pháp trị liệu cho ông. Người ta có hỏi rằng chuyện này là sai trái và bất công hay không? Đáng buồn thay, chuyện này có thể và đã xảy ra với những cặp đồng tính nam và nữ.

*** Người đồng tính có thể kết hôn ở những quốc gia khác trên thế giới không?**

Ở Canada, Nam Phi, Tây Ban Nha, Hà Lan, và Bỉ, các cặp đồng tính nam và nữ có thể kết hôn như người dị tính. Và ở một vài quốc gia khác, bao gồm Vương quốc Anh, họ có thể được hưởng các quyền bảo vệ hợp pháp gần giống những quyền mà các cặp vợ chồng dị tính được hưởng. (Bạn có nhận thấy là thế giới vẫn chưa đi đến một chung cục thống nhất?) Tiếc thay, khi các cặp đôi đồng tính là công dân Mỹ kết hôn ở những quốc gia được cho phép, hôn sự của họ không được chính quyền Hoa Kỳ chấp nhận hợp pháp khi họ trở về quê nhà.

Để tìm hiểu thêm thông tin về cuộc tranh luận đang tiếp diễn về vấn đề này ở Hoa Kỳ, hãy truy cập website về Chiến dịch Nhân quyền (www.hrc.org) hoặc Tự do cho Marry (www.freedomtomarry.org).

*** Hai người mẹ của tôi đã có một nghi lễ kết ước. Điều đó có giống như là đã kết hôn không?**

Một “nghi lễ kết ước” rất giống một lễ cưới: Hai người mời bạn bè và gia đình của họ tới chứng kiến đôi bên trao nhau lời thề và đánh dấu ngày hai người ước hẹn chung sống với nhau – nhưng không có sự ràng buộc pháp lý trong sự kết ước đó vì nó không có giấy chứng nhận kết hôn do nhà nước cấp. (Thông thường khi các cặp dị tính tổ chức bữa tiệc này, thường được gọi là “tiệc cưới,” họ đồng thời đang đánh dấu sự kiện họ đã kết hôn một cách hợp pháp: Họ ký vào giấy đăng ký kết hôn của bang được công nhận bởi chính quyền liên bang, bởi mọi bang trong nước, và trên khắp thế giới.)

Chẳng hạn, vào tháng sáu năm 1996, Barney và tôi đã tổ chức một nghi lễ kết ước trong vườn nhà thờ dọc con phố gần nhà chúng tôi ở Thành phố New York. Chúng tôi có khoảng hai trăm

khách mời, bao gồm cha mẹ, ông bà, các anh chị em, cháu trai và cháu gái, cô dì chú bác, anh chị em họ, bạn bè, hàng xóm, và bạn đồng nghiệp của chúng tôi. Chúng tôi nhờ một người bạn tiến hành nghi lễ (đại loại là một người chủ trì nghi lễ), chúng tôi trao cho nhau lời thề nguyện và nhẫn, và sau đó chúng tôi có một bữa tiệc chiêu đãi hoành tráng ở nhà chúng tôi để ăn mừng. Với chúng tôi, nó không khác gì một lễ cưới, và trên thực tế, mỗi khi bà nói về nó, bà đều gọi nó là lễ cưới. Và mặc dù chúng tôi cảm thấy lòng tận tâm dành cho nhau không kém gì hai người mới kết hôn, chúng tôi không thể có giấy hôn thú, vì vậy chúng tôi không được luật pháp bảo vệ như những cặp đôi dị tính đã kết hôn.

Một thí dụ nữa là Meg và Mal, đến từ Cambridge, Massachusetts, nhưng không giống người bạn đời của tôi và tôi, họ kết hôn hợp pháp đảng hoàng. Họ thuộc vào làn sóng các cặp đôi đầu tiên cử hành hôn lễ tại Tòa thị chính Boston năm 2004, ngay sau khi người đồng tính được phê chuẩn quyền kết hôn hợp pháp ở Massachusetts. Vài tháng sau họ tổ chức lễ cưới, vốn một phần giống như lễ cưới truyền thống và phần nào là một nghi lễ theo sáng kiến của họ. Họ bước xuống hành lang, tay trong tay. Meg mặc váy đầm nhung đỏ mà cô đã may đặc biệt cho dịp này, và Mal mặc một bộ y phục với chiếc khăn thắt lưng hợp với bộ váy của Meg. Một người bạn cử hành nghi lễ, và những người bạn khác và các thành viên gia đình hát những bài hát và đọc những điều họ đã viết đặc biệt dành cho Meg và Mal.

Sau buổi tiệc chiêu đãi, mọi người khiêu vũ và ông của Meg đã có lời chúc mừng đầy cảm động với cháu gái và cháu dâu mới của ông. Với hầu như tất cả các vị khách, đó là lần đầu tiên họ tham dự một lễ cưới hợp pháp của một cặp đồng giới.

*** Vì sao người ta phản đối các cặp đồng tính nam và nữ kết hôn?**

Một số người nghĩ rằng hôn nhân chỉ nên dành cho một người đàn ông và một người đàn bà. Một số người tin điều này vì những lý do tôn giáo hoặc vì sự việc đã luôn là như thế. Số khác lập luận rằng cho phép các cặp đồng tính nam và nữ kết hôn hợp pháp sẽ bằng cách nào đó làm thương tổn đời sống gia đình của người dị tính và hủy hoại giá trị của hôn nhân khác giới. (Tôi chưa bao giờ nghe bất kỳ ai giải thích chính xác bằng cách nào việc cho phép các cặp đồng tính kết hôn hợp pháp sẽ hủy hoại hôn nhân dị giới và/hoặc đời sống gia đình người Mỹ - và họ không bao giờ giải thích vì họ không thể).

Số khác nữa lập luận rằng nếu người đồng tính được phép kết hôn, ấy là họ đang trượt dài xuống một con dốc tai hại vốn sẽ dẫn đến việc người ta muốn lấy cả con cái họ, thú cưng của họ, hoặc lấy nhiều người tình (điều này tôi không hề bịa đặt). Vì không một nhóm tổ chức nào lại vận động cho sự phê chuẩn cấp nhà nước đối với những hôn sự như vậy, tôi không nghĩ chúng ta có thể dễ dàng trượt ngã theo những chiều hướng suy đồi đó trong một sớm một chiều. Và nếu người ta muốn đi vào những mối quan hệ trái khoáy như vậy, tôi đoán tất cả chúng ta có thể đồng ý rằng không lý gì người ta lại bận tâm tới việc mở rộng tình trạng pháp lý cho mối quan hệ đó của họ.

Một vài người nghĩ rằng chi phí an sinh và những phúc lợi khác sẽ tăng lên rất nhiều cho các doanh nghiệp và chính phủ nếu người đồng tính được quyền kết hôn bình đẳng vì họ sẽ được hưởng cùng chế độ bảo hiểm y tế và những phúc lợi khác được ban cho những cặp đôi kết hôn khác giới. Điều đó không hề đúng ở những bang đã phê chuẩn quyền kết hôn hoặc đã cho phép

những kết ước dân sự của người đồng tính. Nhưng ngay cho dù có đúng vậy đi nữa, lập luận rằng ‘phân biệt đối xử cũng chẳng sao miễn tiết kiệm được tiền’ đơn giản là không tốt.

Một số người cảm thấy khó chịu với ý nghĩ nhà thờ của họ đang tổ chức lễ cưới cho những cặp đồng tính. Nhưng quan trọng là phải nhớ rằng phần tôn giáo và phần pháp lý của một lễ cưới là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Quyền kết hôn hợp pháp là quyền được nhà nước phê chuẩn (nói chính xác là chính quyền các tiểu bang).

Nhiều cặp đôi chọn cách bổ sung thành phần tôn giáo vào lễ cưới của họ và có thể nhờ một linh mục hoặc giáo sĩ (hay các chức sắc tôn giáo khác) cử hành hôn lễ của họ. Chuyện này không quan hệ gì tới hôn nhân hợp pháp, và chính quyền không có vai trò gì trong phương diện này ngoại trừ việc cho phép các linh mục hay giáo sĩ chủ trì phần pháp lý của một lễ cưới.

Không ai ủng hộ việc phê chuẩn quyền kết hôn hợp pháp cho người đồng tính lập luận rằng nên bắt buộc các thể chế tôn giáo cử hành những hôn lễ đồng giới cả. Quyết định đó tùy thuộc vào bản thân các thể chế tôn giáo. Vì sự tách biệt giữa giáo hội và nhà nước, vốn đã được ghi rõ trong hiến pháp Mỹ, chính quyền không thể bắt buộc bất kỳ đoàn thể tôn giáo nào cử hành những hôn lễ họ không muốn. Mặt khác, các thể chế tôn giáo không thể chỉ bảo chính phủ nên cấp hôn thú cho ai và không cấp cho ai. (Để tìm hiểu thêm về đề tài tôn giáo, xin hãy đọc Chương 5, “Thượng đế và tôn giáo”).

*** Có phải tất cả mọi người đều phản đối người đồng tính kết hôn?**

Không. Nhiều người Mỹ (người trẻ chiếm phần đông hơn người già) ủng hộ việc cho phép người đồng tính kết hôn hợp pháp, và hơn phân nửa số người Mỹ ủng hộ việc phê chuẩn cho người đồng tính các quyền tương tự trong hôn nhân miễn là nó được gọi bằng cái gì khác ngoài “kết hôn”.

Tôi tin rằng các cặp đồng tính nam và nữ nên được quyền kết hôn hợp pháp, và tôi không đồng ý với tất cả những lý lẽ đưa ra để chống lại các quyền lợi hợp pháp trong hôn nhân của người đồng tính. Những tín điều tôn giáo, những truyền thống văn hóa, và những thần thoại không phải là cái có cho sự phân biệt đối xử. Các cặp đồng tính nam và nữ đã kết ước nên có tất cả đặc quyền và trách nhiệm mà các cặp dị giới được hưởng, cho dù gọi nó là cuộc hôn nhân, kết ước gia đình, hay hợp nhất dân sự cũng vậy. Bất kỳ điều gì kém hơn thế là bất công và phân biệt đối xử.

*** Người đồng tính có thể có con không?**

Có, người đồng tính nam hay nữ đều có thể có con. Nhiều cặp đồng tính nam và nữ, cũng như nhiều cặp dị tính, mong muốn làm cha mẹ. Nhưng vì hai người đàn ông, và hai người đàn bà, không thể có con bằng cách quan hệ tình dục, các cặp đồng tính nam và nữ muốn có con thực hiện điều đó bằng những phương pháp khác nhau, bao gồm việc nhận con nuôi (ngoại trừ ở những tiểu bang nơi các cặp đồng tính không được phép nhận con nuôi) và thụ tinh nhân tạo.

Ngoài ra, những người chấp nhận định hướng giới tính của họ trong cuộc sống sau này có thể đã có con từ một cuộc hôn nhân dị tính trước. Những bậc cha mẹ này thường nuôi con của họ chung với vợ hoặc chồng cũ của mình, và/hoặc với người bạn đời mới của họ.

*** Liệu con của họ sẽ bị đồng tính?**

Theo tất cả những cuộc nghiên cứu đã được tiến hành, khả năng bị đồng tính của những đứa con được nuôi dưỡng bởi những người cha mẹ đồng tính không cao hơn hay thấp hơn con cái của những người cha mẹ bình thường. Hãy nghĩ xem: Hầu hết trẻ em được nuôi dưỡng bởi những phụ huynh dị tính và điều đó đã không biến chúng tôi trở thành dị tính.

Chương 4 TÌNH DỤC

Tình dục là một chủ đề đòi hỏi nhiều sự thảo luận hơn là tôi có thể cung cấp trong chương văn tắt này. Bạn sẽ tìm thấy một vài thông tin cơ bản ở đây, nhưng nếu bạn đang nghĩ đến việc theo đuổi cuộc sống tình dục một cách hăng hái – dù bạn là đàn ông hay đàn bà, đồng tính hay dị tính – tôi hết sức khuyên bạn hãy tìm thêm thông tin về tình dục nói chung, và về tình dục an toàn nói riêng, trước khi bạn làm bất kỳ điều gì. Có nhiều quyển sách về chủ đề này, một vài quyển bạn sẽ thấy được liệt kê ở Chương 9 “Tài liệu tham khảo”. Quyển mà tôi thích nhất và đang cân nhắc đề cử nó như là tác phẩm cần đọc cho mọi người trẻ là *Doing It Right: Making Smart, Safe, and Satisfying Choices About Sex*, của Bronwen Pardes.

*** Khi nói từ “tình dục”, ý anh là gì?**

Khi tôi học đại học, đây là một chủ đề mà các bạn tôi và tôi thường không thể đồng ý với nhau. Một vài người nghĩ rằng bất kỳ điều gì bạn làm khiến bạn và người tình của bạn bị kích thích là tình dục. Số khác nghĩ rằng chỉ có giao hợp qua âm đạo (trong đó dương vật của đàn ông đi vào âm đạo của phụ nữ) mới là tình dục và những cái khác chỉ là giỡn chơi cho vui. Và số khác nữa không coi là tình dục trừ phi cả hai người đều đạt được cực khoái (một cảm giác cực kỳ thỏa mãn và khoan khoái mà bạn đạt được thông qua việc thủ dâm hoặc quan hệ tình dục với người khác). Tôi không nghĩ bất kỳ định nghĩa nào ở trên là đúng cả, nhất là định nghĩa tình dục dương-vật-ở-trong-âm-đạo, vì chúng hoàn toàn bỏ sót các cặp đồng tính nam và nữ.

Rốt cuộc, tôi đã đi đến định nghĩa của riêng mình về quan hệ tình dục, một định nghĩa bao hàm tất cả mọi chuyện mà người ta có thể làm với nhau để tạo ra khoái cảm tình dục cho nhau. Chúng bao gồm việc hôn hít, vuốt ve, ôm ấp, thủ dâm cho nhau (dùng tay kích thích cơ quan sinh dục cho nhau), tình dục qua miệng (người này dùng miệng kích thích bộ phận sinh dục người kia), tình dục qua âm đạo (dương vật đi vào âm đạo), và quan hệ qua hậu môn (trong đó dương vật của người đàn ông đi vào hậu môn bạn tình nam hoặc nữ của mình). Một vài người cho rằng trừ phi có một phía đi đến cực khoái thì mới là tình dục, nhưng nhiều người quan hệ tình dục mà không hề có cực khoái.

*** Vì sao hai người đàn ông muốn quan hệ tình dục với nhau? Vì sao hai người đàn bà muốn quan hệ tình dục với nhau?**

Khi hai người bị hấp dẫn lẫn nhau và/hoặc yêu nhau, điều hoàn toàn tự nhiên với họ là mong muốn gần gũi về mặt thể xác, hôn hít và đụng chạm nhau, và kích thích tình dục cho nhau. Ham muốn tình dục là một phần căn bản trong trải nghiệm của con người, và đó là một thôi thúc rất mãnh liệt. Cũng như đàn ông và đàn bà có thể cùng nhau trải qua những cảm giác khoái lạc, hai người đàn ông hoặc hai người phụ nữ cũng có thể chia sẻ với nhau những trải nghiệm tình cảm và tình dục mãnh liệt như thế.

Đôi khi đàn ông và đàn bà quan hệ tình dục vì họ muốn có con. Vì tình dục giữa hai người đàn ông hoặc giữa hai người đàn bà không thể dẫn đến sự thụ thai, đây không phải là lý do để các cặp đồng tính quan hệ tình dục.

*** Người đồng tính nam và nữ quan hệ tình dục như thế nào? Họ làm gì?**

Đây là câu hỏi mà nhiều người trẻ (và cả người lớn!) hiếu kỳ nhất. Gần đây một cô bé mười hai tuổi viết email hỏi tôi rằng người đồng tính có thử quan hệ tình dục hay không. Tôi ngẫm nghĩ trong chốc lát về điều cô bé hỏi và nhận ra rằng căn cứ vào những gì cô bé học từ môn sinh sản hữu tính lớp bốn của mình, tình dục giữa hai người đàn ông hoặc hai người đàn bà có vẻ như không ý nghĩa gì cả. Không có dương vật và âm đạo, cô bé lấy làm lạ, các cặp đồng tính nam và nữ làm thế nào quan hệ với nhau? Vâng, nếu bạn nghĩ tình dục chỉ là sự giao hợp khi cái ấy của người nam đi vào chỗ kín của người nữ, vậy thì các cặp đồng tính nam và nữ không có quan hệ tình dục. Tuy nhiên, đây không phải cách định nghĩa duy nhất về tình dục.

Có nhiều điều các cặp đồng tính làm để tạo khoái cảm cho nhau. Tùy thuộc vào những gì cặp đôi muốn làm và những gì khiến họ thấy thích thú, họ có thể chọn cách: hôn hít và ôm ấp, vuốt ve thân thể của nhau, sờ mó bộ phận sinh dục, và quan hệ tình dục qua miệng hoặc hậu môn. Các cặp nữ có thể dùng một dương vật giả - một món đồ chơi có hình giống dương vật - để đâm vào nhau, hoặc họ có thể mượn trôn bộ phận sinh dục của nhau bằng tay và miệng.

Tất nhiên, có những trách nhiệm quan trọng để mọi người cân nhắc trước khi bắt đầu quan hệ tình dục. Những người chu đáo và có trách nhiệm có các bước để giảm thiểu nguy cơ nhiễm hoặc truyền HIV (virus gây bệnh AIDS) hoặc những bệnh lây qua đường tình dục khác (sẽ nói nhiều hơn vào cuối chương này). Và nếu cặp đôi gồm một đàn ông và một đàn bà, điều cực kỳ quan trọng là phải biết về biện pháp kiểm soát sinh sản và làm những gì cần thiết để tránh mang thai ngoài ý muốn.

*** Có phải người đồng tính quan hệ tình dục nhiều hơn người dị tính?**

Từ những sách vở tôi đã đọc, tần số quan hệ tình dục của người đồng tính bình thường không khác người dị tính dù nam hay nữ.

Tuy nhiên, bạn sẽ nghe một số nhà hoạt động chống lại các quyền bình đẳng cho người đồng tính tuyên bố rằng tất cả những gã đồng tính có hàng trăm, thậm chí hàng ngàn bạn tình mỗi năm. Trong việc truyền bá chuyện hoang đường này, những nhà hoạt động bài đồng tính hy vọng khiến công luận chống lại người đồng tính và hủy hoại những nỗ lực để mở rộng các quyền bình đẳng cho người đồng tính. Trên thực tế, một số người đồng tính có nhiều bạn tình trong quãng thời gian một tuần, một năm, hoặc cả đời. Và điều tương tự cũng đúng với một số người dị tính (và một số phụ nữ đồng tính và dị tính nữa), nhưng chưa từng ai lập luận rằng người dị tính không xứng đáng với những quyền bình đẳng vì một vài người trong số họ có nhiều bạn tình.

*** Bạn có cần phải quan hệ tình dục mới biết liệu mình đồng tính hay không?**

Không, bạn không cần. Và bạn cũng không cần quan hệ tình dục để biết liệu mình phải người dị tính không. Để có câu trả lời đầy đủ cho câu hỏi này, xin xem Chương 1, “Những vấn đề cơ bản”.

*** Nếu bạn từng một lần quan hệ tình dục với người đồng giới, liệu điều đó có biến bạn thành đồng tính? Nếu bạn từng một lần quan hệ với người khác giới, liệu điều đó có biến bạn thành dị tính?**

Khi tôi còn là một thiếu niên, sau lần đầu tiên quan hệ với một người đàn ông và nhận ra mình chắc chắn đồng tính, tôi đã quyết định rằng tôi không muốn là kẻ đồng tính. Vì vậy tôi đoán nếu tôi làm tình với một phụ nữ, trải nghiệm ấy sẽ bằng cách nào đó biến tôi thành người dị tính. Việc đó vô dụng. Điều tôi phát hiện ra, thay vì vậy, là cố gắng để quan hệ tình dục với phụ nữ khiến tôi rất khổ sở vì đó không phải chuyện tôi thật sự muốn làm; tôi không có cảm giác hấp dẫn giới tính với họ, vì vậy làm tình với phụ nữ hình như là việc trái tự nhiên với tôi.

Điều tôi không hiểu vào tuổi đó là không một trải nghiệm tình dục nào với đàn ông hay đàn bà, bất luận là một nụ hôn say đắm, thủ dâm cho nhau, hay giao hợp, có chút tác động đến việc bạn là người đồng tính, dị tính, hay lưỡng tính. Trải nghiệm đó thậm chí có thể rất thích thú, nhưng nó không làm nên khác biệt gì cả. Định hướng giới tính của bạn không thể thay đổi bởi một trải nghiệm tình dục, một trăm lần quan hệ tình dục, hay bằng cầu nguyện, trị liệu hay bất kỳ điều gì khác.

Bạn có thể ngạc nhiên khi biết rằng một số người dị tính có những kinh nghiệm tình dục đồng tính và một số đàn ông và đàn bà đồng tính vẫn có những kinh nghiệm tình dục dị tính. Một vài người thậm chí phát hiện ra họ thích làm tình với cả đàn ông lẫn đàn bà. Nhưng mặc dù một trải nghiệm tình dục có thể giúp bạn nhận ra cảm giác trong sâu thẳm của mình là gì, như nó đã giúp tôi, không một trải nghiệm tình dục nào từng thay đổi định hướng giới tính đích thực của bất kỳ ai cả. Những cảm giác hấp dẫn giới tính là của bạn để giữ lấy và tận hưởng suốt đời mình, nhưng bạn không thể làm gì để thay đổi chúng.

*** Tôi thích gần gũi (không phải về mặt thể xác) với các bạn thân của tôi. Tôi thích biểu lộ tình cảm âu yếm với các bạn nữ của tôi. Phải chăng điều đó nghĩa là tôi đồng tính?**

Điều đó có nghĩa là bạn giống như mọi người khác, bất kể định hướng giới tính của họ ra sao. Hầu hết người ta thích gần gũi với bạn bè và với những người họ quan tâm. Đó là bản tính con người. Đó là lý do người ta ôm nhau, khoác tay nhau đi dạo, nắm tay nhau, vỗ vai nhau, vân vân. (Ở một vài nơi, như Ấn Độ và Ma Rốc, sẽ không có gì lạ khi thấy những anh chàng dị tính nắm tay hoặc khoác tay nhau đi dạo). Thể hiện cử chỉ trìu mến với những người bạn quan tâm là một trong những niềm vui của cuộc đời. Đáng tiếc, ngày nay nhiều người vì sợ bị nghĩ là đồng tính, họ thường rụt rè và không dám có những cử chỉ đáng ra rất tự nhiên.

*** Người đàn ông đồng tính có thấy ghê tởm thân thể phụ nữ? Phụ nữ đồng tính có ghê tởm thân thể đàn ông?**

Qua nhiều năm, tôi hiếm khi nghe từ miệng những người đàn ông và đàn bà đồng tính rằng họ thấy thân thể người khác phái là gớm guốc. Đó đúng ra chỉ là chuyện không thấy thích thú về mặt tình dục mà thôi.

*** Nếu tôi không đồng tính, tôi có cần lo lắng về HIV/AIDS không?**

Tất nhiên cần. Mọi người đều cần biết về tất cả những căn bệnh có thể lây từ người này qua người kia khi quan hệ tình dục, bao gồm HIV, căn bệnh truyền qua đường tình dục (STDs) nguy hiểm nhất. Và điều quan trọng là phải biết về những căn bệnh này và cách thức bảo vệ bản thân trước khi lao vào hoạt động tình dục.

STDs không quan tâm cảm giác hấp dẫn giới tính của bạn ra sao. Chúng chỉ chực tìm đường để chạy từ người này qua người khác. Trong trường hợp bệnh AIDS, một căn bệnh chết người đánh vào hệ miễn dịch, HIV (virus gây bệnh AIDS) có thể lây truyền bằng con đường tình dục qua miệng, âm đạo, hoặc hậu môn. Và đừng nghĩ rằng bạn có thể chỉ cần nhìn là biết liệu anh này hoặc cô này có bị HIV hay bất kỳ bệnh truyền qua đường tình dục nào không. Đó là một sự tưởng tượng nguy hiểm. Một người đàn ông hay đàn bà trông hoàn toàn khỏe mạnh và vẫn có thể bị nhiễm bất kỳ căn bệnh STDs nào, kể cả HIV.

*** Có phải người đồng tính dễ bị nhiễm HIV hơn người khác?**

Khi virus AIDS lần đầu tiên xuất hiện ở Hoa Kỳ, người đồng tính nằm trong số những ca đầu tiên bị nhiễm. Trong những năm đầu tiên của đại dịch, vào thập niên 1980, hầu hết những người bị lây nhiễm và chết sau đó là người đồng tính (đây là nói trước khi có những liệu pháp kháng virus hiệu quả nhằm kiểm chế sự bành trướng của dịch bệnh). Nhưng trên khắp thế giới và ngày càng rõ rệt hơn ở Hoa Kỳ, AIDS là một căn bệnh tấn công vào cả đàn ông lẫn đàn bà, bất chấp định hướng giới tính của họ. Thực tế trên thế giới, đại đa số người nhiễm virus AIDS là người dị tính. Tỷ lệ phụ nữ nhiễm HIV đang gia tăng, và người trẻ tạo thành một bộ phận dân số mới nhiễm HIV đang gia tăng nhanh nhất.

*** Người ta có thể làm gì để tránh bị nhiễm HIV và những bệnh lây qua đường tình dục khác?**

Nhiều loại bệnh lây qua đường tình dục khác nhau (HIV, giang mai, bệnh lậu, và bệnh mụn giộp, trong số nhiều bệnh khác) có thể lây truyền từ người này sang người kia qua tình dục miệng, hậu môn, và âm đạo. Nhưng nếu bạn có những biện pháp phòng ngừa thích đáng, bạn có thể tránh nhiễm phải chúng, vì vậy điều quan trọng là tự trang bị những hiểu biết trước khi bạn bắt đầu có bất kỳ kiểu quan hệ tình dục nào với người khác.

Có một cách duy nhất để hoàn toàn tránh được các bệnh lây qua đường tình dục, và đó là bằng cách dùng quan hệ qua miệng, hậu môn, hoặc âm đạo. Người ta có thể quan hệ tình dục với nhau mà không cần làm những chuyện đó. Hôn hít, ôm ấp, âu yếm và dùng tay vuốt ve bộ phận sinh dục của người tình là việc rất thích thú và an toàn.

Những người chọn lối quan hệ qua miệng, hậu môn, và âm đạo có thể tránh bệnh lây qua đường tình dục bằng cách sử dụng những vật bảo vệ như bao cao su hoặc màn chắn nha khoa. (Bao cao su là những vật làm bằng nhựa dùng để bọc quanh dương vật trong khi quan hệ bằng miệng và giao hợp. Màn chắn nha khoa là những miếng nhựa vuông quanh âm đạo khi thực hiện khẩu giao với một phụ nữ.) Những phương pháp này rất hữu hiệu trong việc ngăn chặn hầu hết các bệnh lây qua đường tình dục, và bao cao su là biện pháp tuyệt vời để phòng tránh mang thai ngoài ý muốn – nhưng chỉ khi chúng được sử dụng đúng cách và trong mọi lần quan hệ tình dục.

Còn nhiều điều nữa để học về đề tài này ngoài những gì tôi có thể trình bày ở đây, vì vậy đừng quên tự trang bị kiến thức. Hãy nói chuyện với ba mẹ, với các nhà giáo và các nhà tư vấn, tìm đọc Doing It Right, và tra cứu những tài liệu tham khảo ở Chương 9.

Chương 5 THƯỢNG ĐẾ VÀ TÔN GIÁO

Khi nói tới đồng tính luyến ái, tôn giáo là một chủ đề gây ra nhiều sự bức tức thay vì những minh giải trí tuệ hơn bất kỳ chủ đề nào khác. Chẳng hạn những người thuộc nhiều tín ngưỡng khác nhau có vẻ cảm thấy chắc chắn là tình trạng đồng tính đi ngược lại những giáo điều của tôn giáo họ, thế nhưng họ thường không có sự cởi mở để thẳng thắn tranh luận về một quan điểm ngược lại. Điều này có thể khiến những người đồng tính cảm thấy rất khốn khổ, nhất là với những người có niềm tin tôn giáo mãnh liệt. Vì vậy không có gì ngạc nhiên khi tôi thường nghe rằng những người đồng tính rất khổ sở trong việc tìm cách đương đầu với sự xung đột giữa định hướng giới tính và tôn giáo của họ. Và tôi cũng nghe những người dị tính sùng đạo đối mặt với thách thức của việc hòa giải những niềm tin của họ với tình yêu họ dành cho một người đồng tính.

Có lẽ những thông tin trong chương này sẽ giúp đỡ những người ở cả hai phía của lần phân cách có sự am hiểu thấu đáo hơn về một đề tài mà rất có thể gây ra nhiều tranh cãi và thảo luận trong những năm sắp tới.

*** Ở nhà thờ, mục sư của tôi nói rằng đồng tính luyến ái là tội lỗi. Có đúng vậy không?**

Nhiều tôn giáo và nhiều người mộ đạo tin rằng đồng tính luyến ái là tội lỗi, nhưng người ta có tất cả các kiểu quan điểm về chủ đề này. Trong tất cả các tín ngưỡng đều có những lãnh tụ tôn giáo không nghĩ đồng tính luyến ái là tội, rằng việc quan hệ với người đồng tính dù nam hay nữ là tội lỗi hoặc xấu xa.

Một vài tôn giáo dạy rằng đồng tính chính là một tội lỗi. Tôn giáo của bạn cũng có thể nói rằng thủ dâm, tình dục trước hôn nhân, và kiểm soát sinh đẻ cũng là tội lỗi nốt. Bạn có đồng ý vậy không? Một vài người sẽ chọn cách làm ngơ những lời lẽ mà tôn giáo của họ nói về điều gì nếu đó là điều họ muốn làm, nhưng sẽ bênh vực tôn giáo của mình nếu nó lên án cái gì họ thấy khó chịu, như đồng tính luyến ái chẳng hạn. Rốt cuộc, mặc dù tôn giáo có thể cung cấp sự hướng dẫn về việc chúng ta nên sống đời mình ra sao, mỗi chúng ta phải quyết định cái gì là đúng hoặc sai đối với bản thân mình.

Tôi thích những lời của vị giám mục đã về hưu John Shelby Spong về chủ đề này. Khi được PFLAG hỏi theo ý của ngài, Thượng Đế có coi đồng tính luyến ái là tội lỗi không, ngài đáp:

Những cuộc nghiên cứu đương đại đang vén mở những sự thật mới mẻ vốn tạo ra niềm xác tín ngày càng chắc chắn là đồng tính luyến ái, chẳng những không phải là sự bệnh hoạn, tội lỗi, trụy lạc, hay một hành vi trái tự nhiên, trái lại là một hình thái giới tính lành mạnh, tự nhiên, và được chấp nhận của con người được thể hiện ra với một số cá thể... Thành kiến của chúng ta cự tuyệt những người hoặc những gì nằm ngoài tầm hiểu biết của chúng ta. Nhưng đáng Thượng Đế sáng tạo đã phán, “Ta nhìn xem mọi sự ta đã tạo ra và ‘thấy chúng tốt lành’” (Sáng Thế Ký 1:31). Từ Thiên Chúa trong đạo Công giáo muốn nói rằng chúng ta được yêu thương, được trân trọng, được cứu chuộc, và được coi là quý giá bất luận thế gian đầy thành kiến nhìn chúng ta như thế nào.

*** Thượng Đế có yêu thương người đồng tính không?**

Không phải tất cả mọi người đều tin có Thượng Đế. Nhưng, nếu có một đấng Thượng Đế, tôi thích nghĩ rằng đó là một Thượng Đế đầy tình yêu thương, và Người yêu thương tất cả các tạo vật của Người.

*** Những tôn giáo khác nhau nói gì về người đồng tính?**

Sau đây là một tổng quan rất vắn tắt về các quan điểm chính thức của những tôn giáo lớn ở Hoa Kỳ về chủ đề đồng tính luyến ái. Nhớ rằng, bất kể những quan điểm được phát biểu chính thức ra sao, thường khi là có sự bất đồng rất mạnh mẽ giữa các giáo phái, giáo đoàn khác nhau, những lãnh tụ tôn giáo và các thành viên khác nhau trong giáo đoàn khi đụng chạm đến những quan điểm về đồng tính luyến ái.

Giáo hội Tân giáo cho người đồng tính công khai tham gia vào giáo đoàn và không coi đồng tính luyến ái là tội lỗi. Lần đầu tiên họ phong chức giám mục cho người đồng tính công khai ở Hoa Kỳ là vào năm 2003, vốn là một sự kiện gây ra nhiều tranh cãi lúc đó.

Giáo hội Luther chào đón người đồng tính công khai, và cho phép người đồng tính nam hay nữ phụng sự trong hàng giáo phẩm nếu họ còn độc thân. Giáo hội trưởng lão đón nhận người đồng tính công khai, dù nam hay nữ, mặc dù vậy những người đồng tính lộ liễu, hăng say về tình dục không được phụng sự trong hàng giáo phẩm.

Giáo hội Công giáo La Mã cho phép người đồng tính công khai gia nhập, nhưng coi đồng tính luyến ái là trái đạo đức và là tội lỗi nếu thực hành chuyện đó. Giáo hội Baptist chính thức cho người đồng tính công khai gia nhập, mặc dù coi đồng tính luyến ái là tội, nhưng tín đồ Baptist ở Hoa Kỳ và tín đồ Baptist Nam phương có những quan điểm khác nhau, và mỗi giáo hội tự lập ra các giới luật riêng của họ.

Hội Giám lý Liên hiệp (United Methodists) cho phép người đồng tính lộ diện tham gia và không chính thức coi đồng tính luyến ái là tội. Giáo phái Mormon (Giáo hội Thánh hữu ngày sau của Chúa Giêsu) không cho người đồng tính gia nhập, coi đồng tính luyến ái là tội, và khuyên người đồng tính luyến ái giữ gìn sự trong sạch.

Đạo Hồi không cho người đồng tính công khai tham gia, coi đồng tính luyến ái là một trong những tội lỗi xấu xa nhất, và kêu gọi họ thay đổi. Đạo Do Thái chính thống cũng tin rằng đồng tính luyến ái là điều ghê tởm, nhưng các phong trào Bảo thủ và Cải cách của Do Thái giáo thì đón nhận người đồng tính vào giáo đoàn của họ, và năm 2006, người Do Thái giáo thuộc phong trào Bảo thủ và Cải cách đã liên kết với nhau trong việc quyết định phong chức giáo sĩ cho người đồng tính và cho phép các giáo sĩ cử hành những nghi lễ đính ước và kết hôn đồng tính.

Đạo Phật công khai hoan nghênh người đồng tính, phong chức họ, và không coi đồng tính luyến ái là tội. Liên giáo đoàn nhất thể phổ độ (UUAC) hoan nghênh người đồng tính nam và nữ tiếp nhận tất cả các vai trò trong giáo hội. Và Hội ái hữu toàn cầu của những giáo hội cộng đồng (UFMCC) đã được đặc biệt thành lập để đón nhận những người đồng tính nam và nữ, người song tính, và người chuyển giới.

*** Chẳng phải Kinh thánh dạy rằng đồng tính luyện ái là sai trái đó sao?**

Kinh thánh không bàn về định hướng giới tính như chúng ta nghĩ ngày nay, mặc dù thỉnh thoảng nó có nói đến hành vi tình dục. Chẳng hạn, bộ Thánh luật trong sách Lêvi nghiêm cấm những hành vi tình dục giữa đàn ông với nhau (Kinh thánh không nói gì về tình dục giữa đàn bà). Nhưng như Peter J. Gomes, một mục sư giáo hội Baptist Hoa Kỳ và giáo sư bộ môn luân lý Cơ đốc tại Đại học Harvard đã lưu ý trong một bài xã luận của Thời báo New York, “[Bộ luật] cũng cấm ăn thịt sống, gieo hai loại hạt khác nhau trên cùng một cánh đồng, và mặc áo quần dệt từ hai loại sợi khác nhau. Xâm mình, ngoại tình, và quan hệ tình dục trong thời kỳ kinh nguyệt của người nữ cũng bị nghiêm cấm.”

Trong khi nhiều người tiếp tục lấy cảm hứng từ Kinh thánh, hầu hết đã bác bỏ nhiều điều luật và tục lệ lỗi thời ghi chép trong Kinh thánh lần đầu tiên cách đây nhiều thế kỷ. Và cũng như người Công giáo đã chối bỏ những giáo điều trong Kinh thánh như là lý do biện hộ cho chế độ nô lệ, tôi nghĩ rằng tất cả người Công giáo tốt cuộc sẽ từ bỏ những giáo điều của Kinh thánh về đồng tính luyện ái như một cái cớ để lên án người đồng tính nam và nữ và từ chối cho họ những quyền lợi công bằng.

*** Các vị lãnh tụ tôn giáo cũng không từng nói những điều tốt về người đồng tính hay sao?**

Có, và qua nhiều năm, nhiều vị lãnh tụ tôn giáo đã thách thức những luật lệ và giáo điều chính thức bài xích người đồng tính trong các tôn giáo của họ. Một vài vị lãnh tụ tôn giáo đã âm thầm tác động đến giáo phái của họ để làm thay đổi những điều luật bài đồng tính, và những người khác thì có những lời tuyên bố và kháng nghị công khai. Một số vị lãnh tụ tôn giáo còn đóng những vai trò tích cực trong nỗ lực tranh đấu vì dân quyền cho người đồng tính từ khi nó bắt đầu vào những năm 1950.

Gần đây hơn, vài vị mục sư đã đến New Paltz, New York, năm 2004, để biểu thị sự ủng hộ hôn nhân đồng giới. Họ làm như vậy bằng cách cử hành lễ thành hôn cho hai mươi lăm cặp đôi đồng tính nam và nữ. Những cuộc hôn nhân ấy rất cuộc đã không được chính quyền New York thừa nhận, nhưng hành động ấy của các vị là một lời tuyên bố mạnh mẽ ủng hộ các quyền công dân và hôn nhân của người đồng tính.

*** Chúa Giêsu đã nói gì về đồng tính luyện ái?**

Không gì cả. Bất chấp nhiều điều một số lãnh tụ Cơ đốc giáo đã nói chống lại người đồng tính, không điều nào trong số chúng từng được cho là đã được Chúa Giêsu nói.

*** Người đồng tính có thể hết đồng tính nhờ cầu nguyện không?**

Không. Người đồng tính không thể hết đồng tính nhờ cầu nguyện. Ý tưởng đó cũng phi thực tế hệt như khi nghĩ rằng người dị tính có thể trở thành đồng tính nhờ cầu nguyện vậy. Vậy mà nhiều bậc cha mẹ đã khuyến khích con họ cầu nguyện để được “chữa lành”. Đó chính xác là điều Mary Griffith, người từng có những niềm tin của một tín đồ Cơ đốc chính thống, đã khuyến khích đứa con trai vị thành niên bị đồng tính của chị, Bobby. Mary nói rằng lúc bấy giờ, “Chúng tôi đã hy vọng Chúa sẽ chữa cho nó hết bị đồng tính. Theo lời Chúa phán, như chúng tôi được dẫn dắt để hiểu, Bobby phải ăn năn sám hối hoặc sẽ bị Chúa đày vào hỏa ngục và chịu

hình phạt đời đời. Tôi đã chấp nhận một cách mù quáng cái ý niệm rằng bản tính của Chúa là đe dọa và gây đau khổ cho chúng tôi.”

Vì vậy Bobby đã cầu nguyện, trong nỗi lo sợ rằng nó sẽ bị Chúa trừng phạt cái tội đồng tính của mình. Nó viết trong nhật ký của nó, “Lạy Chúa, vì sao người làm điều này với con? Con sẽ phải xuống hỏa ngục hay sao? Đó là câu hỏi luôn luôn làm nhức nhối tâm trí con. Xin đừng ném con vào hỏa ngục. Con thật sự không xấu xa đến thế mà, phải không? Con muốn mình tốt lành. Con muốn con khác đi. Con cần con dấu phê chuẩn của người. Nếu con có điều đó, con sẽ rất hạnh phúc. Cuộc sống thật tàn nhẫn và bất công.”

Một năm rưỡi sau mục nhật ký này, vẫn không ngừng bị giày vò bởi mặc cảm tội lỗi và tuyệt vọng bởi những lời cầu nguyện không được hồi đáp, Bobby đã tự tử.

Trong một lá thư gửi những người trẻ đồng tính được in trên một tờ báo ở San Francisco, mẹ của Bobby viết:

Tôi tin chắc - mặc dù bấy giờ tôi đã không tin - rằng cái chết của Bobby - con trai tôi là kết quả cuối cùng của sự ác cảm với người đồng tính và sự ngu dốt ngự trị trong hầu hết các nhà thờ Tin lành và Công giáo, và vì lẽ đó là trong xã hội, các trường công lập, và gia đình của chúng tôi.

Bobby không say rượu cũng không dùng ma túy. Tất cả chỉ vì chúng ta không bao giờ có thể chấp nhận nó như chính nó - một người đồng tính... Giờ đây ngẫm lại, tôi nhận ra thật đáng ghê tởm biết chừng nào khi tiêm nhiễm vào lương tâm một đứa trẻ ngây thơ mặc cảm tội lỗi sai lầm làm méo mó hình ảnh về cuộc sống, Thiên Chúa và bản ngã của nó, tước đoạt gần như tất cả cảm thức về giá trị cá nhân trong nó. Giá mà tôi đã nhìn cuộc sống của con trai tôi với một trái tim trong sáng, tôi hẳn đã thừa nhận nó như một đứa bé nhân hậu trong mắt Thượng Đế.

Câu chuyện của Mary Griffith và con trai cô đã được kể trong một quyển sách mang tên Prayers for Bobby (Tạm dịch: Những lời cầu nguyện cho Bobby).

*** Có những nhà thờ dành riêng cho người đồng tính không?**

Có. Hội ái hữu toàn cầu của những giáo hội cộng đồng mà những thành viên chủ yếu là người đồng tính nam và nữ, có vài trăm giáo đoàn ở Hoa Kỳ và trên thế giới.

*** Có những nơi thờ phụng khác đặc biệt dành cho những người đồng tính nam và nữ mộ đạo?**

Có. Chẳng hạn, hầu hết các thành phố lớn có một giáo đường cho người đồng tính (đối với Do Thái giáo). Ngoài ra có những tổ chức trên khắp nước dành riêng cho người đồng tính vốn là những tín đồ Công giáo, Do Thái giáo, Tân giáo, Luther giáo, Hồi giáo, Mormon giáo, và bất kỳ giáo phái nào khác bạn có thể gọi tên (xem Chương 9, “Tài liệu tham khảo”).

*** Nếu tôi là người đồng tính nam hoặc nữ và những tín điều tôn giáo của tôi dạy rằng tôi như thế là sai, tôi có thể làm gì?**

Nhiều năm qua, nhiều người, trẻ có già có, đã viết cho tôi về những xung đột giữa niềm tin tôn giáo và cảm giác giới tính trong họ. Thường khi, những gì họ biết trong thâm tâm về bản chất

của họ mâu thuẫn gay gắt với những giáo điều họ được dạy. Đây là một thách thức cá nhân vốn không có một câu trả lời duy nhất cho nó.

Về phần Mark, người nghĩ mình sẽ bị sa hỏa ngục vì những gì mục sư của cậu nói trong nhà thờ, sự xung đột cá nhân rất là ghê gớm. Cuối cùng, cậu đã đi đến sự thỏa hiệp giữa giới tính thật của mình và những gì nhà thờ đã dạy. “Tôi bị nổi lo lắng giày vò mỗi ngày. Đó là quãng thời gian sáu đến chín tháng trong địa ngục. Tôi không thở nổi. Tôi nhớ mình ngồi trong nhà thờ mỗi chủ nhật với tâm trạng cực kỳ căng thẳng. Thế rồi một cái gì đó lóe lên trong trí tôi. Đó là ý nghĩ vào đại học và lên kế hoạch cho cuộc sống trưởng thành của mình. Đó là lời ước hẹn yêu đương. Tôi bắt đầu tưởng tượng đến anh chàng mà tôi sẽ phải lòng. Chính sức mạnh của tình yêu ngoài kia đã vượt thắng những cảm xúc tồi tệ. Và rồi tôi đã đọc mọi thứ tôi tìm được về người đồng tính và tìm hiểu về những nhóm mộ đạo đồng tính và sự kiện rằng có những người đọc Kinh thánh là những người đồng tính nam và nữ cũng rất mộ đạo. Điều đó đã có kết quả với tôi.”

Carolyn Mobley cũng đã khổ sở với tình trạng giới tính mà cô từng tin rằng là tội lỗi. Nhưng khi là một sinh viên đại học cô đã nhận ra rằng giới tính của cô không phải là tội mà là một món quà của Chúa. Tôi đã gặp Carolyn vài năm trước, khi cô là trợ lý cố vấn tinh thần tại một Giáo hội cộng đồng. Tôi hy vọng rằng những suy nghĩ của cô về chủ đề này sẽ giúp bạn suy nghĩ theo những chiều hướng mới mẻ về những điều bạn đã được dạy và những gì bạn biết là thật về bản thân hoặc về một người đồng tính mà bạn biết.

Carolyn tin rằng mục sư Martin Luther King là người đã giúp cô an lòng chấp nhận hiện trạng của mình. Cô tâm sự với tôi, “Lời cam kết không phục tùng những lề luật bất công của cha King đã có một tác động sâu sắc đến tư tưởng của tôi. Tôi bắt đầu hoài nghi những điều tôi được dạy phải làm. Chúng có thật sự đúng đắn không? Nếu tôi được một người có quyền thế dạy bảo cái gì là đúng thì rồi ra nó sẽ đúng hay sao? Tôi bắt đầu nhận ra rằng cha mẹ có thể lái bạn đi nhầm đường. Những người thuyết giáo, có trời biết, có thể lái bạn đi nhầm đường. Nhân vô thập toàn; tất cả họ đều có thể mắc sai lầm. Điều đó thật sự đã thay đổi cách nhìn của tôi về bản thân và thế giới. Và chắc chắn nó đã giúp tôi đánh giá lại thông điệp về đồng tính luyến ái tôi đã nhận được từ nhà thờ. Nó bắt tôi kiểm tra kỹ lưỡng hơn những điều mà Kinh thánh đã nói về điều đó.

Sau khi đọc kỹ Kinh thánh, Carolyn đi đến kết luận sau: “Chúa không cứu tôi khỏi hiện trạng giới tính của mình. Chúa cứu tôi khỏi mặc cảm tội lỗi và xấu hổ và ban cho tôi một cảm giác tự hào và lòng chính trực mà tôi thật sự cần. Giới tính của tôi là một tặng phẩm của Chúa, và giới tính của tất cả mọi người cũng vậy, bất luận nó được định hướng như thế nào. Việc có thể yêu ai đó là một đặc ân.” Tôi hoàn toàn tin chắc như thế.

Chương 6 TRƯỜNG HỌC

Nền giáo dục và những gì bạn có thể học tại trường về đồng tính luyến ái và người đồng tính là trọng tâm của chương này. Đáng buồn là có rất ít điều được dạy tại các trường tiểu học, cấp hai, và trung học về người đồng tính nam và nữ, lịch sử và các vấn đề liên quan đến người đồng tính. Nhưng có những ngoại lệ. Vài trường có những câu lạc bộ, thường gọi là Liên minh đồng – dị tính (GSAs), nơi những chủ đề đồng tính được thảo luận. Một số trường mời những vị khách đặc biệt đến nói chuyện về các vấn đề của người đồng tính nam và nữ. Một số trình chiếu những phim tài liệu có tính giáo dục (để có một danh mục các phim tài liệu để tìm, hãy truy cập website Mạng giáo dục người đồng tính nam, nữ và dị tính: www.glsen.org). Số khác có những bảng yết thị công cộng nơi đăng tải những câu chuyện thời sự về các vấn đề đồng tính. Một số thư viện trường có những quyển sách về chủ đề này. Có những giáo viên đưa các vấn đề đồng tính vào những bài giảng thường ngày của họ, thường là trong ngữ cảnh các lớp tiếng Anh, sức khỏe, hoặc nghiên cứu xã hội.

*** Anh có thể nêu thí dụ về một giáo viên đưa các vấn đề đồng tính vào bài giảng của mình?**

Chris Lord đang dạy lịch sử Mỹ lớp sáu và giáo dục công dân lớp bảy tại một trường tư thục ở Maryland khi lần đầu tôi gặp anh. Anh thường đưa bao gồm các vấn đề về người đồng tính nam và nữ trong bài giảng mỗi khi thích hợp. Anh nói, “Chúng tôi có một tiết học về phong trào dân quyền và đó là lúc thích hợp nhất để bàn về một chủ đề đang thịnh hành, như phong trào đấu tranh cho quyền lợi của người đồng tính chẳng hạn.” Chris nói rằng chủ đề này thường xuyên được đưa ra như một phần tự nhiên của những cuộc thảo luận trong lớp. “Chẳng hạn, trong lớp sáu tôi đang dạy, tôi đã đặt vấn đề về cách ai đó dùng từ ‘đồ nhà quê.’ Tiếp đến chúng tôi đi qua nhiều từ có tính lăng mạ người ta hay sử dụng, và bọn trẻ tự nhiên là nói tới từ ‘gã đồng tính.’ Nó đưa đến một cuộc thảo luận dài ba mươi lăm phút.”

Một lý do để Chris nghĩ các học sinh không khó chịu khi bàn luận về các vấn đề đồng tính trong lớp là anh thường tự mình thú nhận sự thật rằng anh có một ông bố đồng tính. Chris nói với tôi: “Trên bức tường kế bàn làm việc của tôi, tôi treo một bức hình cha tôi và người tình của ông ấy.” Chris còn đặt một tấm bảng yết thị trong lớp để đăng những mục thời sự về các vấn đề đồng tính.

*** Bọn trẻ phản ứng ra sao với chủ đề này khi nó được đưa ra trong lớp học?**

Tùy thuộc vào trường, lớp, độ tuổi của học sinh, và thái độ của thầy cô, phản ứng của học sinh sẽ khác nhau. Chúng có thể hiếu kỳ và háo hức tham gia bàn luận, lễ độ một cách lặng lẽ, bối rối, xấu hổ, hay thậm chí tỏ thái độ căm ghét.

Khi Erica phát biểu ý kiến trong lớp công dân của cô bé đang khi thảo luận về dân quyền cho người đồng tính, các bạn mười hai tuổi cùng lớp với cô bé đã lắng nghe một cách lặng lẽ và lễ độ. Thật là không dễ để cô bé vượt qua nỗi sợ của mình, nhưng cô bé đã làm được. Việc biết rằng thầy giáo của mình, thầy Chris Lord, có bố là người đồng tính đã giúp cô bé có đủ sự tự tin

để nói lên những suy nghĩ của mình. Erica kể với tôi, “Em nói em nghĩ những gì mà hầu hết các bạn ấy nói là không đúng và họ nên tìm hiểu kỹ hơn về điều đó trước khi có ý kiến. Phần lớn bọn trẻ con nghĩ rằng đồng tính là bệnh hoạn và đáng ghê tởm và rằng người ta đồng tính là do họ lựa chọn. Em đã nói đồng tính không có gì sai cả, rằng chú em là người đồng tính và chú ấy hoàn toàn tốt. Các bạn trong lớp em đồng ý với em rằng điều đó không có gì sai hết.”

Jake, nam sinh một trường trung học nhỏ bên ngoài thành phố Portland, bang Oregon, không thể tưởng tượng việc đứng lên phát biểu giữa lớp, nhất là sau một sự cố gần đây khi một học sinh bên vực người đồng tính trong một cuộc tranh luận ở lớp. Cậu nhớ lại, “Bọn nhóc bắt đầu la hét rằng cậu ấy là một thằng đồng tính, và cậu ấy có phần chùn lại và biện bạch rằng không phải cậu ấy thích người đồng tính hay gì gì đó, nhưng vì chẳng có gì sai ở họ cả. Vậy mà bọn nó vẫn không ngừng kêu la rằng ‘Chúa tạo ra Adam và Eva, chứ không phải Adam và Steve.’ Chuyện đã có phần đi quá đà và tôi tự hỏi liệu thầy giáo có dừng chúng lại không nhưng ông ấy chỉ ngồi đó và không nói gì cả.” Jack cũng không nói gì, vì cậu không muốn bất kỳ ai nghĩ mình đồng tính và sợ việc lôi kéo sự chú ý về phía mình.

Mae biết cô sẽ thu hút sự chú ý về phía mình khi đọc bài thuyết trình trong lớp Anh văn của cô về đề tài người đồng tính. Sau năm lớp chín, khi người bạn gái cũ của cô phao tin rằng cô là người đồng tính, Mae chuyển đến một trường trung học mới và, trong vòng vài tháng, cô bắt đầu thổ lộ với mọi người rằng mình đồng tính. Đến năm lớp mười hai, ai nấy đều biết chuyện.

Khi đã đến lúc quyết định đề tài cho bài thuyết trình, Mae biết cô mong muốn làm điều gì đó khác biệt với các bạn cùng lớp. “Hầu hết chọn nói về việc nạo phá thai hoặc về việc hạ thấp tuổi cho phép uống bia rượu. Tôi muốn nói với mọi người về cảm giác của một người đồng tính là thế nào và tại sao hôn nhân cùng giới nên được hợp pháp hóa.” Tuy vậy, cô đã cảm thấy lo lắng. “Cho đến lúc này, chưa có ai từng nói điều gì tiêu cực trước mặt tôi, nhưng tôi sợ những tiếng cười khúc khích và những lời xì xào bàn tán. Tôi không biết mọi người sẽ phản ứng thế nào.”

“Tôi mở đầu bằng câu hỏi họ sẽ như thế nào nếu sống trong một thế giới nơi mà bạn không thể lấy người đàn ông hoặc người phụ nữ bạn yêu, bạn không thể tâm sự với cha mẹ về việc đã phải lòng ai đó. Rồi tôi nói đó chính là cảm giác của tôi, một người đồng tính. Mọi người đang chú ý lắng nghe và tất cả mọi ánh mắt đổ dồn về phía tôi, kể cả cô giáo của tôi. Cô ấy đang nhìn xuống xấp giấy tờ của mình. Thế rồi khi tôi nói từ ‘đồng tính’, cô ngược lên nhìn thẳng vào tôi. Tôi không nghĩ cô đã chờ đợi một cái gì đó hoàn toàn khác biệt. Khi tôi nói xong, thoát đầu không khí có phần im lặng. Hầu hết mọi người bị sốc bởi việc tôi đã có đủ dũng khí nói về chuyện này. Sau buổi học, nhiều người trong số họ nói rằng tôi đã làm rất tốt.”

*** Những phụ huynh phản ứng thế nào với việc con họ được dạy về những vấn đề đồng tính?**

Một vài vị phụ huynh hài lòng khi chủ đề này được dạy, vì bản thân họ là người đồng tính, hoặc vì họ có những người thân hoặc bạn bè đồng tính, hoặc vì họ nghĩ rằng việc dạy sự hiểu rõ giá trị của những khác biệt giữa mọi người là một điều tốt mà nhà trường đã làm. Số khác không có ý kiến cụ thể về chuyện đó. Một số nghĩ nó không thích hợp hoặc sai trái. Và vẫn có một số khác cho rằng bất kỳ điều gì về người đồng tính mà một giáo viên chủ động nói ra cũng là lý do

để sa thải ông ta/bà ta.

*** Vì sao một số bậc cha mẹ phản đối việc dạy học sinh về người đồng tính?**

Một số cha mẹ phản đối việc dạy con em họ về giới tính nói chung, hoặc họ có thể tin rằng việc giáo dục giới tính nên được dạy ở nhà hoặc trong các thể chế tôn giáo. Một số khác tin rằng bằng việc nói về đồng tính luyến ái, bạn sẽ khuyến khích bọn học sinh trở thành đồng tính. Tất nhiên là bạn không thể biến bất cứ ai thành đồng tính cả. Nhưng bằng việc dạy học sinh sự thật thay vì những chuyện hoang đường tiêu cực, bạn có thể giúp chúng trở nên am hiểu hơn, cảm thông hơn, và thấy dễ chịu hơn với tình trạng giới tính của bản thân và của người khác.

Một lý do khác mà một vài bậc cha mẹ phản đối việc dạy lũ trẻ về chủ đề này là họ có những niềm tin mãnh liệt, tiêu cực về đồng tính luyến ái và người đồng tính. Họ muốn truyền những niềm tin này cho con họ và không muốn chúng nghe thấy bất kỳ quan điểm nào khác về chủ đề này, nhất là ở trường.

*** Có những thầy giáo cô giáo đồng tính không?**

Luôn luôn có những thầy cô giáo là người đồng tính, nhưng mãi đến những năm gần đây, hầu như tất cả giáo viên đều giữ bí mật định hướng giới tính của họ. Điều này đã bắt đầu thay đổi, nhất là tại các trường cao đẳng và đại học và một vài trường trung học. Và giờ đây đã có những tổ chức dành cho các thầy giáo cô giáo đồng tính trong các thành phố lớn trên khắp nước. Nhưng khi đi đến những trường cấp hai và tiểu học, người ta ít thấy những thầy cô giáo công khai việc họ đồng tính hơn, mặc dù điều đó cũng đang bắt đầu thay đổi.

*** Vì sao họ giữ bí mật chuyện đó?**

Các thầy cô giáo đồng tính giữ bí mật định hướng giới tính của họ vì một số lý do. Quan trọng nhất, họ sợ bị mất việc và/hoặc họ ngại những phản ứng tiêu cực từ các đồng nghiệp, các nhà quản trị, hoặc các bậc cha mẹ phản đối người đồng tính dạy học. Và vì có tương đối ít thầy cô giáo lộ ra mình đồng tính, những người công khai điều đó thường thấy họ ở vị thế của những người tiên phong. Thám hiểm một lãnh thổ mới không bao giờ là việc dễ dàng cả, nhất là khi công việc của bạn có thể gặp nguy hiểm.

Cách đây không nhiều năm lắm, những thầy cô giáo bị phát giác ra bí mật đều bị sa thải và tước bằng dạy học. Giờ đây ở nhiều nơi đã có những điều luật bảo vệ người đồng tính nam và nữ khỏi bị sa thải chỉ vì họ đồng tính, nhưng điều đó còn tùy vào luật pháp địa phương hoặc tiểu bang hoặc chính sách của nhà trường. Và ngay cả ở những nơi có luật pháp bảo vệ người đồng tính khỏi bị sa thải, các giáo viên vẫn e ngại sự nghiệp của họ có thể bị tổn hại nếu ai ai cũng biết họ đồng tính, nhất là nếu họ làm việc với các em nhỏ.

*** Vì sao người ta phản đối người đồng tính làm thầy cô giáo?**

Một số người tin một cách lầm lạc rằng các thầy cô giáo đồng tính sẽ ảnh hưởng để biến học sinh của họ thành đồng tính (điều mà chúng ta biết là không thể). Số khác tin rằng người đồng tính tội lỗi và đồi bại, vì vậy họ nghĩ giáo viên đồng tính là những tấm gương xấu cho bọn trẻ. Số khác nữa tin rằng người đồng tính rất có thể là những kẻ gạ gẫm trẻ em. Điều này không chỉ

không đúng, những cuộc nghiên cứu đã chứng tỏ rằng người đồng tính ít có khả năng dụ dỗ trẻ nhỏ hơn người dị tính. (Những người đàn ông dị tính có nhiều khả năng gạ gẫm trẻ em nhất).

*** Nếu tôi bị chọc ghẹo hoặc chửi rửa vì tôi đồng tính hoặc vì ai đó nghĩ tôi đồng tính, liệu tôi có thể nói chuyện với ai ở trường?**

Tôi hy vọng sẽ có một y tá, cố vấn học đường, thầy cô giáo, hoặc một người quản lý nhà trường để bạn có thể nói chuyện. Tại một số trường học có những người quản lý, người cố vấn, và/hoặc các giáo viên dán một cái nhãn “Vùng An toàn” trước cửa văn phòng hay lớp học của họ để các học sinh đồng tính nam hoặc nữ hoặc những ai có thắc mắc về các vấn đề đồng tính sẽ biết họ được hoan nghênh.

Nếu ở trường bạn không có một ai mà bạn nghĩ có thể nói chuyện cùng và bạn không thể nói ra với ba mẹ mình, hãy liên hệ với một trong những nguồn được liệt kê ở Chương 9.

*** Có tổ chức học đường nào dành cho những người trẻ đồng tính hoặc nghĩ mình đồng tính, hoặc dành cho những người dị tính có bạn bè hoặc thân nhân đồng tính?**

Vâng. Có hàng ngàn Liên minh đồng – dị tính (GSAs) và các nhóm tương tự tại các trường trung học (và một số lượng ngày càng tăng các trường cấp hai) trên khắp đất nước dành cho những thanh thiếu niên đồng tính nam và nữ, lưỡng tính, và chuyển giới và bạn bè và người ủng hộ họ. Một vài nhóm đã được khởi sự bởi những người trẻ đồng tính, một số bởi các sinh viên dị tính có bạn bè hoặc thân nhân đồng tính, và số khác bởi các thầy cô giáo và các nhà quản trị học đường.

Một trong những Liên minh đồng – dị tính cấp trung học cơ sở đầu tiên đã được thành lập năm 1989, tại Học viện Concord, một trường trung học tư thục ở Concord, Massachusetts. Một học sinh lớp chín có mẹ đồng tính cảm thấy khó chịu với những lời bình luận bài xích đồng tính mà cô nghe thấy xung quanh trường. Vậy là với hy vọng thay đổi tình hình ở Học viện Concord, cô học sinh này đã bàn với thầy giáo lịch sử của mình, Kevin Jennings – tình cờ lại là người đồng tính – về việc khởi sự một nhóm sinh viên đại loại theo kiểu như vậy. Họ muốn mọi người cảm thấy được chào đón, vì vậy cùng với nhau họ đã đi đến cái tên “Liên minh đồng – dị tính.” (Kevin sau này đã sáng lập Mạng giáo dục cho người đồng tính nam, nữ và người dị tính – GLSEN – nhằm góp phần hỗ trợ những sinh viên và giáo viên đã tổ chức và lãnh đạo các nhóm GSAs. Tham khảo trang www.glsen.org.)

Nói chung, mục tiêu của các nhóm GSAs là cung cấp một nơi có tính khuyến khích và an toàn cho việc thảo luận công khai giữa sinh viên đồng tính và không đồng tính về các vấn đề mà người đồng tính đối mặt ở trường, trong gia đình và trong cộng đồng của họ. Họ cũng thường cố gắng ngỏ lời đến một cộng đồng học đường lớn hơn bằng việc tổ chức các sự kiện như Ngày Im lặng, vốn là một ngày trong mỗi năm học khi mà các sinh viên giữ im lặng trong một phần hoặc cả ngày như một cách biểu tượng hóa việc những người đồng tính đã phải câm lặng trong cuộc sống học đường và xã hội hàng ngày như thế nào. Những sự kiện khác bao gồm Tuần Liên minh (Ally Week), tuần lễ trong đó các thành viên GSA yêu cầu những sinh viên khác cùng liên kết chống lại sự kỳ thị người đồng tính. Và các thành viên GSA cũng ủng hộ những điều luật mới ở địa phương và tiểu bang bảo vệ các quyền lợi của sinh viên đồng tính.

Các nhóm GSA cởi mở với tất cả các sinh viên, và họ không cần phải lộ diện định hướng giới tính của bản thân. Nếu ở trường bạn không có một nhóm GSA, hãy nghĩ đến việc khởi sự một nhóm như vậy. Bạn có thể liên hệ trang www.glsen.org để lấy thêm thông tin.

*** Khi người đồng tính vào đại học thì mọi chuyện có khác đi với họ không?**

Trong hầu hết trường hợp là có, mặc dù điều đó còn tùy vào trường cao đẳng hay đại học mà bạn theo học. Một vài trường rất cởi mở tiếp nhận và bạn sẽ tìm thấy nhiều người đồng tính ở đó. Có những trường không cởi mở như thế hoặc thậm chí là thù ghét (như những trường được điều hành bởi các thể chế tôn giáo đi theo học thuyết bài đồng tính).

Vì vậy khi bạn tìm trường để nộp đơn, nếu bạn muốn vào một trường nơi mọi người được hoan nghênh và chấp nhận, thông thường bạn có thể tìm thấy nó bằng cách nhìn vào danh sách các tổ chức sinh viên và nội dung học trình của nó. Chẳng hạn, có nhiều trường cao đẳng và đại học có các chương trình nghiên cứu về người đồng tính nam nữ, và có nhiều trường hơn nữa cung cấp ít nhất một vài khóa học về chủ đề này. Bạn có thể bắt đầu việc tìm kiếm bằng cách tham khảo website của trường và kiểm tra các tổ chức sinh viên và nội dung học trình của nó. (GLSEN cung cấp một cẩm nang đơn giản bạn có thể sử dụng để giúp gợi ý cái gì cần tìm và những câu hỏi hay để hỏi.)

Jazmin không biết chắc cô sẽ được chào đón thế nào ở ngôi trường cao đẳng cộng đồng mà cô đang có ý định theo học tại Queens, New York, nếu có ai biết cô đồng tính. Và khi đã bắt đầu đi học, cô nhanh chóng phát hiện ra rằng nhiều bạn cùng lớp có những quan điểm rất tiêu cực về người đồng tính. Jazmin xấu hổ và thường không nói chuyện nhiều trong lớp, nhưng khi đề tài đồng tính lướt qua được nêu ra trong lớp học về giới tính người và các bạn cùng lớp cô đã nói những điều như “đó là do lựa chọn” và “điều đó tội lỗi”, cô biết mình phải làm một cái gì đó. “Không hiểu sao,” cô nói, “tôi đã giơ tay. Tôi muốn họ hiểu đôi chút.”

Sau khi nói về trải nghiệm của bản thân với tư cách một người đồng tính, chính những người bạn cùng lớp vốn đã nói nhiều điều tiêu cực về người đồng tính đã cảm ơn cô vì sự thổ lộ ấy. “Một anh chàng nói với tôi, ‘Bạn đã rất can đảm để thổ lộ sau khi nghe mọi người nói ra những lời như thế. Cảm ơn bạn. Trước kia tôi không nghĩ về những điều này.’ Tôi lo sợ trước, trong và ngay cả sau khi nói ra điều đó. Nhưng tôi không hối hận. Và nếu các bạn cùng lớp không chấp nhận tôi hoặc định hướng giới tính của tôi thì cũng chẳng quan trọng, miễn sao những điều tôi nói khiến họ ngạc nhiên đôi chút về lý do khiến họ tin là nó sai trái.”

*** Có gì khác biệt với anh khi anh vào đại học?**

Ồ, không khác theo cái kiểu mà bạn có thể nghĩ. Ngôi trường tôi theo học, Đại học Vassar, rất khác với trường trung học của tôi và, lúc bấy giờ, rất nhiệt tình chấp nhận các sinh viên đồng tính nam và nữ. Ngay từ năm 1970 trong trường đã có một nhóm sinh viên đồng tính rồi.

Nhưng vấn đề đối với tôi không phải là nhà trường. Tôi chính là vấn đề. Tôi rời nhà và đến trường trong tư thế của một gã trai mười bảy tuổi rất mâu thuẫn vốn không hề muốn mình là người đồng tính. Vì vậy trong khi có nhiều người đồng tính để tôi gặp gỡ tại trường, tôi đã lo sợ việc có ai đó nghĩ tôi đồng tính. Và tôi vẫn hy vọng rằng những cảm xúc đối với người cùng giới của tôi sẽ bằng cách nào đó tan biến. Đồng thời, tôi cảm thấy phấn khích khi được ở gần

những người đồng tính và tôi thật sự muốn có một bạn trai. Tôi ở trong một tâm trạng hỗn độn.

Giá như tôi có thể cho bản ngã mười bảy tuổi của tôi lời khuyên mà giờ đây tôi thấy chẳng khó khăn gì, tôi hẳn sẽ nói: “Tất cả các trường đại học đều có những chương trình tư vấn, vì vậy hãy sắp xếp một buổi hẹn gặp tại trung tâm y tế sinh viên và nói chuyện với người có kinh nghiệm xử lý những vấn đề liên quan đến giới tính. Việc nói chuyện với một chuyên gia về những cảm xúc của bản thân sẽ giúp bạn hòa giải những xung đột nội tâm và giúp bạn học cách chấp nhận con người thật của mình.”

Tất nhiên đó không phải là điều tôi đã làm – chỉ những người có vấn đề thực sự mới cần nói chuyện với một người tư vấn, và tôi đã không muốn nghĩ rằng tôi là loại người cần đến sự giúp đỡ của chuyên gia. Thay vì vậy, tôi đã dành nhiều thời gian và công sức vào việc phân loại những cảm xúc của bản thân, cuối cùng là giải bày với một số ít người bạn thân thiết đã có lòng giúp đỡ. Nhưng tôi đã mất một thời gian rất dài để khám phá ra những điều mà đáng ra đã sáng tỏ từ lâu nếu tôi tìm đến sự giúp đỡ chuyên môn. Bởi việc không làm thế, tôi đã khiến cho mọi chuyện của bản thân trở nên khó khăn hơn một cách không cần thiết. Có lẽ đó là lý do mà giờ đây tôi tỏ ra mau mắn như vậy khi khuyên hơn những người viết thư cho tôi hãy đến nói chuyện với một nhà tư vấn chuyên môn. Bạn không cần gì phải chịu khổ như tôi đã từng chịu khi ngoài kia luôn có sẵn sự giúp đỡ, bất luận bạn đang học cấp hai, trung học, hay vừa mới rời trường đại học.

Chương 7 ĐIỀU HÀNH, CHỦ NGHĨA TÍCH CỰC VÀ SỰ PHÂN BIỆT ĐỐI XỬ

Nếu bạn đi dạo quanh vùng lân cận Thành phố New York nơi tôi và người yêu đang sống, bạn sẽ thấy những lá cờ cầu vồng phất phới trên các tòa nhà và những tấm đèn can hình cầu vồng trên những cánh cửa sổ nhà ở và cửa hiệu. Đó là những biểu tượng về lòng tự hào của người đồng tính; chúng biểu thị rằng những người đang phô diễn chúng cảm thấy thoải mái trong việc công khai định hướng giới tính của họ, và rằng nơi tôi đang sống chào đón những người đồng tính.

Tất nhiên, điều này không phải lúc nào cũng đúng – mãi đến những năm gần đây hơn, người đồng tính bình thường rất nhiều khả năng sẽ che giấu định hướng giới tính của mình thay vì tự hào trưng bày một biểu tượng về nó trên cửa sổ hay thanh giảm chấn xe hơi của anh ta. Vậy nên khi người đồng tính tham gia vào những cuộc diễu hành và ngày hội thể hiện lòng tự hào của người đồng tính, họ đang phần nào tôn vinh những bước tiến mà phong trào đấu tranh cho dân quyền của người đồng tính đã đạt được. Tuy nhiên, như bạn sẽ thấy từ những chủ đề được bao hàm trong chương này, còn một quãng đường dài phải đi trước khi người đồng tính được đối xử hết như mọi người khác, đó là lý do vì sao nhiều người – cả đồng tính lẫn không đồng tính – đang hoạt động tích cực trong phong trào vì dân quyền cho người đồng tính đang diễn ra.

*** Vì sao người đồng tính có những cuộc diễu hành đặc biệt?**

Vào tháng sáu hàng năm (và đôi khi vào tháng năm hoặc tháng bảy hoặc tháng khác), những người đồng tính nam và nữ tổ chức những cuộc diễu hành và lễ hội ở khắp Hoa Kỳ và nhiều quốc gia trên thế giới. Hầu hết những hoạt động này là để kỷ niệm cuộc bạo động Stonewall, một sự kiện quan trọng trong phong trào vì dân quyền cho người đồng tính.

Vào những giờ sáng sớm ngày 28 tháng 6 năm 1969, cảnh sát Thành phố New York đã bố ráp nhà trọ Stonewall, một quán bar trong Làng Greenwich. Vào thời đó việc cảnh sát quấy rầy, bắt bớ, và đôi khi đánh đập những khách hàng đồng tính tại các quán bar và câu lạc bộ đồng tính là chuyện thường ngày. Các khách hàng trong bar thường tìm mọi cách để tránh gặp rắc rối và giữ cho mình đừng bị bắt, vì bạn có thể bị mất việc nếu có người phát giác ra bạn đồng tính. Nhưng lần này, những người đồng tính cả nam lẫn nữ tại quán bar đã chống trả lại, dẫn đến một cuộc bạo động kéo dài mấy ngày. Tin tức lan nhanh về biến cố này đã dẫn đến sự thành lập những tổ chức mới (và kiên quyết hơn trong việc) đấu tranh cho dân quyền của người đồng tính trên khắp đất nước, nhất là trong các trường cao đẳng và đại học.

*** Vì sao người ta đi đến các cuộc lễ hội và diễu hành bày tỏ niềm tự hào đồng tính?**

Người ta đến các sự kiện đó vì nhiều lý do khác nhau. Một số đến để đòi hỏi các quyền bình đẳng cho người đồng tính. Một số người đồng tính đến để mua vui hoặc thể hiện cảm giác tự hào được là chính họ. Số khác nữa đến để được gặp gỡ nhiều người đồng tính khác. Và một số

người dị tính đến để bày tỏ sự ủng hộ đối với những người thân hoặc bạn bè đồng tính của họ hoặc đối với người đồng tính nói chung.

Emily đã đến với cuộc diễu hành tôn vinh người đồng tính đầu tiên của cô ở Thành phố New York khi cô đang học đại học, ngay sau khi cô đã lộ ra với bạn bè và gia đình mình. “Việc đến với cuộc diễu hành và được vây quanh bởi tất cả những người giống như mình khiến tôi bối rối!” cô nói. “Bỗng nhiên tôi trở thành một phần của cái gì đó lớn hơn tôi, giữa những người hiểu chính xác những gì tôi đã trải qua vì bản thân họ đã từng trải qua như vậy. Tôi cảm thấy rất tự hào được ở đó – tự hào vì bản thân đã có lòng can đảm để công khai, tự hào vì có một cộng đồng người đồng tính để nói to và đầy tự hào về việc chúng tôi là ai, và tự hào rằng cuộc diễu hành này đã tôn vinh sự khác biệt của tôi. Sau nhiều năm khổ sở với việc quá khác biệt với hầu hết mọi người xung quanh, cuối cùng tôi đã thuộc về một cái gì đó.”

Tôi nhớ lần đầu tiên tôi đi đến cuộc diễu hành vinh danh đồng tính ở Thành phố New York. Bấy giờ tôi đang ở đầu những năm hai mươi tuổi và thật kinh ngạc khi thấy nhiều người đồng tính nam và nữ ở cùng một chỗ như vậy. Và nó mới muôn màu muôn vẻ làm sao! Điều đó khiến tôi cảm thấy hài lòng về bản thân khi biết rằng tôi không đơn độc và khi thấy thật nhiều người đồng tính tỏ ra hạnh phúc như vậy. Và chỉ có lần này cảm giác ở giữa đám đông mới thật tuyệt!

*** Phong trào vì dân quyền cho người đồng tính bắt đầu khi nào?**

Ở Đức, những tổ chức vì quyền lợi người đồng tính đã manh nha lần đầu tiên vào cuối những năm 1800, nhưng về sau đã bị quét sạch bởi bọn quốc xã. Năm 1924, Henry Gerber đã cố gắng khởi sự tổ chức đồng tính đầu tiên ở Hoa Kỳ, nhưng phong trào vì quyền lợi người đồng tính ở Mỹ đã không thật sự hoạt động mãi đến những năm 1950. Đó là khi một nhóm người đàn ông và đàn bà, một cách rất can đảm và thành công, đã thành lập một số tổ chức khác nhau dành riêng cho người đồng tính (bấy giờ họ thường tự gọi mình là “người đồng tính luyến ái” hay “người ưa thích quan hệ đồng tính”). Ngày đó thái độ đối với người đồng tính rất là tiêu cực, và mọi người thậm chí ngại cả việc đến dự các cuộc họp hoặc sử dụng tên thật của họ.

Tại các buổi họp của các nhóm này, giống như Hội Mattachine và Con gái của câu lạc bộ Bilitis (Daughters of Bilitis), mọi người nói về những vấn đề họ đã đối mặt. Một vài tổ chức tranh đấu cho quyền của người đồng tính nam và nữ được tụ tập tại các quán bar mà không bị quấy nhiễu hoặc bắt bớ bởi cảnh sát. Và họ cũng xuất bản những tạp chí đầu tiên dành cho đàn ông và đàn bà đồng tính. Tuy nhiên, mãi đến những năm 1960, sau những cuộc bạo loạn Stonewall ở Thành phố New York, nỗ lực vì dân quyền cho người đồng tính mới trở thành một phong trào quốc gia lớn mạnh.

*** Tôi nghe nói người đồng tính muốn có những đặc quyền. Không ai nên có những đặc quyền cả. Anh đồng ý không?**

Tôi đồng ý là không ai nên có đặc quyền cả. Nhưng những gì người đồng tính nam và nữ mong muốn là các quyền bình đẳng. Họ muốn làm việc như mọi người mà không phải lo sẽ bị sa thải chỉ bởi vì họ là dân đồng tính. Họ muốn đến trường như mọi người mà không bị chửi rủa hoặc bị tấn công thân thể bởi vì họ đồng tính. Họ muốn có quyền kết hôn như mọi người (xem Chương 3, “Hẹn hò, kết hôn, và con cái” để hiểu thêm về điều này). Họ muốn được đối xử bình

đẳng.

Những ai rêu rao rằng người đồng tính nam và nữ muốn có “những đặc quyền” đang cố làm bạn tin rằng người đồng tính mong muốn một cái gì to tát hơn mọi người khác. Đó là cách họ lôi kéo mọi người bỏ phiếu chống lại những điều luật bảo vệ người đồng tính khỏi sự phân biệt đối xử.

Tôi nghĩ chúng ta có thể đồng ý rằng không ai được có những đặc quyền cả. Nhưng chúng ta cũng phải đồng ý rằng tất cả mọi người xứng đáng được hưởng những quyền bình đẳng.

*** Chẳng phải người đồng tính đã được bảo vệ bởi những điều luật cấm phân biệt đối xử đó sao?**

Phải và không phải. Ở Hoa Kỳ có nhiều tiểu bang và thành phố có những điều luật bảo vệ người đồng tính nam và nữ khỏi sự phân biệt đối xử. Có những công ty và trường cao đẳng và đại học bảo vệ người đồng tính khỏi nạn phân biệt đối xử. Và công nhân viên đồng tính trong chính quyền liên bang được luật pháp bảo vệ. Nhưng luật cấm phân biệt đối xử với người đồng tính giống một miếng đắp vá vú của những điều luật chủ yếu ở cấp tiểu bang và địa phương hơn là một tấm chắn bông nguyên vẹn. Không một điều luật cấp quốc gia nào bảo vệ người đồng tính khỏi nạn phân biệt đối xử theo cùng cách thức mà tất cả người Mỹ đã được bảo vệ vì tình trạng chủng tộc, tôn giáo, giới tính, sự đau ốm tàn tật của họ, vân vân. Đó là lý do vì sao bạn nghe trên báo đài về những người đang tranh đấu cho những điều luật cấp địa phương, tiểu bang, và quốc gia bảo vệ người đồng tính khỏi nạn phân biệt đối xử.

*** Ngày nay những người đồng tính bị phân biệt đối xử như thế nào?**

Ngày nay mọi chuyện đã tốt hơn nhiều so với khi những tổ chức vì quyền người đồng tính buổi đầu được thành lập vào những năm 1950. Vào thời đó người đồng tính thậm chí không dám nghĩ tới chuyện công khai định hướng giới tính của họ, vì người bị phát giác rất có thể sẽ bị cho thôi việc, bị đuổi khỏi trường đại học, bị ném ra khỏi nhà trọ, hoặc thậm chí bị đưa vào bệnh viện để được trị liệu tâm thần. Và khi những chuyện này xảy ra bạn sẽ chẳng có nơi nào để đi cả. Không hề có những tổ chức hợp pháp cho người đồng tính, không có những luật chống phân biệt đối xử, không có những chính khách ủng hộ người đồng tính, không có gì hết.

Thế giới đã thay đổi nhiều đối với người đồng tính kể từ thập niên 1950, nhưng những vấn đề phân biệt đối xử vẫn tồn tại; người ta vẫn bị sa thải vì đồng tính, và vẫn có nhiều nơi ở Hoa Kỳ mà điều này là hợp pháp. Những cặp đôi đồng tính nam và nữ, bất kể bao nhiêu năm họ đã gắn bó với nhau, bị từ chối quyền được bảo vệ bởi chính quyền liên bang theo cùng cách như những cặp vợ chồng dị giới, và chỉ một ít bang cho các cặp đôi này quyền hợp pháp hóa mối quan hệ của họ thông qua hợp nhất dân sự hoặc kết hôn. Và những người đồng tính công khai bị cấm phục vụ trong quân đội.

Và bấy nhiêu chưa phải là hết. Các bậc cha mẹ đồng tính đôi khi vẫn bị từ chối quyền được nuôi con trong những trường hợp ly dị, đơn giản vì họ đồng tính. Những cậu bé đồng tính không được phép tham gia hội hướng đạo nam sinh (Boy Scouts) (thật lố bịch làm sao?). Trẻ vị thành niên đồng tính bị quấy nhiễu ở những trường học trên khắp nước. Một vài Liên minh đồng – dị tính thậm chí đã bị bức bách phải ra tòa để giành lấy quyền được tụ họp ở khuôn viên trường.

Và người đồng tính đôi khi là những mục tiêu của bạo lực và thậm chí bị giết đơn giản chỉ vì họ đồng tính (hoặc bị nghĩ là đồng tính).

Có lẽ trường hợp nổi tiếng nhất về một người đồng tính bị sát hại là vụ việc xảy ra năm 1998, khi Matthew Shepard, sinh viên Đại học Wyoming, đã bị hai người đàn ông trói nghiền vào hàng rào đánh như tử và bị bỏ mặc cho chết. Matthew đã được phát hiện còn sống, nhưng chết vài ngày sau đó do những vết thương trí mạng. Vụ sát hại anh, và cơn bão truyền thông sau đó, đã châm ngòi cho những cuộc biểu tình trên khắp nước phản đối nạn bạo lực chống lại người đồng tính và ủng hộ đạo luật chống bạo lực. (Có một vở kịch được giới phê bình đánh giá cao về vụ sát hại Matthew Shepard, gọi là The Laramie Project, đã được trình diễn tại các trường trung học khắp cả nước. Và kênh truyền hình HBO đã sản xuất một bộ phim dựa trên vở kịch này.) (Xem Chương 9, “Tài liệu tham khảo”, để có một danh sách đầy đủ các bộ phim và phim tài liệu.)

*** Vì sao những người đồng tính nam và nữ phục vụ trong quân đội Mỹ buộc phải giữ bí mật định hướng giới tính của họ?**

Đó là một câu hỏi hay. Nếu bạn hỏi những người đứng đầu quân đội Mỹ xem tại sao họ lại có luật “Không Hỏi, Không Nói,” họ sẽ trả lời rằng họ tin điều đó sẽ làm suy giảm nhuệ khí và khiến cho các binh lính khó lòng làm việc như một đội nếu người đồng tính trong ngũ không giữ bí mật tình trạng giới tính của họ. Nhưng đó không phải là kinh nghiệm ở Canada, các nước Tây Âu và Israel. Ở các quốc gia này người đồng tính trong quân đội không bị buộc phải giữ bí mật định hướng giới tính của mình.

Có nhiều cuộc nghiên cứu đã được thực hiện về vấn đề này, bao gồm một vài nghiên cứu được tiến hành bởi quân đội Mỹ. Tất cả những nghiên cứu đó đều chứng tỏ rằng các nhà lãnh đạo quân sự và chính trị vốn không muốn có sự phục vụ của người đồng tính công khai trong quân đội đã bị dẫn dắt bởi thành kiến và những chuyện tưởng tượng, chứ không phải sự thật.

*** Các quốc gia trên thế giới đối xử thế nào với người đồng tính nam và nữ?**

Ở một vài quốc gia, người đồng tính được đối xử không khác bất kỳ ai và có thể sống cuộc sống giống hệt như người dị tính. Ở những quốc gia khác, Iran chẳng hạn, nơi những hành vi tình dục đồng tính là bất hợp pháp cả với đàn ông và đàn bà và có thể bị tử hình, những người đồng tính phải rất cẩn thận để giữ bí mật định hướng giới tính của họ.

Nói chung, các quốc gia châu Âu có thái độ rất tự do đối với đồng tính luyến ái và người đồng tính được luật pháp bảo vệ khỏi nạn phân biệt đối xử. Ở những nơi khác trên thế giới, đặc biệt là những vùng ở châu Á và châu Phi, người đồng tính nam và nữ thường đối mặt với những khó khăn to lớn. Nhưng bạn thật sự phải xem xét vấn đề này theo từng quốc gia. Chẳng hạn, trái với chờ đợi của nhiều người, Nam Phi là quốc gia đầu tiên trên thế giới viết hiến pháp bao gồm điều khoản cấm phân biệt đối xử với người đồng tính.

*** Có những tổ chức làm việc vì trẻ em và thanh thiếu niên đồng tính không?**

Có. Hiện nay có hàng trăm tổ chức khác nhau trên khắp nước Mỹ cung cấp đầy đủ các loại hình dịch vụ cho giới trẻ đồng tính nam nữ, song tính và chuyển giới, từ tư vấn ngang hàng cho đến

giáo dục. Những tổ chức đó là những thành viên của Liên minh yểm trợ thanh niên toàn quốc (NYAC), tổ chức cấp quốc gia lớn nhất hoạt động để cải thiện cuộc sống của những người trẻ như thế. Bên cạnh làm việc với nhiều tổ chức khác, NYAC tập trung vào việc bênh vực công bằng xã hội và giáo dục y tế. (Xem Chương 9, “Tài liệu tham khảo,” để hiểu thêm.)

Ngoài ra có hàng ngàn trường học ở Hoa Kỳ có những nhóm GSAs hoặc những cộng đồng sinh viên khác dành cho những sinh viên đồng tính nam và nữ. Đây là kết quả của Mạng giáo dục người đồng tính nam, nữ và dị tính (GLSEN). Mục tiêu của tổ chức là đảm bảo rằng “mỗi thành viên của mọi cộng đồng học đường được yêu quý và tôn trọng bất kể định hướng giới tính của họ”. Những nỗ lực của GLSEN bao gồm việc giúp đỡ các nhóm GSAs ở trường trung học và làm việc với các tổ chức giáo dục để cải thiện những gì mà các sinh viên được dạy về đồng tính luyến ái và người đồng tính.

*** Những người trẻ có thể làm gì để tạo nên sự khác biệt?**

Những người trẻ có thể làm nhiều điều, bao gồm việc đứng lên phát biểu trong lớp như Erica và Mae đã làm, kêu gọi bạn bè đừng dùng những lời lẽ bài xích đồng tính, đề nghị giáo viên của bạn đăng trên bảng tin thời sự những câu chuyện về các vấn đề của người đồng tính nam và nữ, và khởi sự hoặc gia nhập một nhóm GSA.

Vài năm về trước, sáu học sinh của Chris Lord đã quyết định chứng thực tại các tòa án tiểu bang ở Maryland ủng hộ việc bổ sung định hướng giới tính vào dự luật cấm phân biệt đối xử và những tội ác vì thù ghét đã được đề xuất. Chris kể với tôi: “Sáu cô gái ngồi đó suốt bảy tiếng đồng hồ và tất cả họ đều chứng thực trước mặt một tiểu ban ủng hộ dự luật. Họ đã tiến hành cuộc nghiên cứu của mình và đã làm rất tốt. Đây là một vấn đề mà họ cảm thấy quan tâm mãnh liệt.”

Kevin đang học lớp mười một tại một trường trung học ở ngoại ô miền nam California. Anh là chủ tịch tổ chức GSA của trường và nghĩ rằng một trong những điều quan trọng nhất mà trẻ em phải làm là “phá vỡ vòng tròn của sự thù ghét.” Anh giải thích: “Có một bài thơ gọi là ‘Carefully Taught’, nói về việc các bậc cha mẹ đã dạy con cái họ thù ghét, và đến lượt mình chúng đã dạy những đứa trẻ của chúng thù ghét như thế nào. Nếu mọi người hiểu rằng đồng tính cũng chẳng làm sao, rằng đó là điều hoàn toàn tự nhiên, đó sẽ là một môi trường dễ dàng hơn để người đồng tính lộ diện. Điều đó sẽ tốt hơn cho tất cả mọi người.”

*** Cả bài thơ nói gì?**

Nó thật sự không phải một bài thơ, mà là ca từ của một bài hát, “You’ve Got to Be Carefully Taught”, trích từ vở nhạc kịch Broadway South Pacific của Richard Rodgers và Oscar Hammerstein II. Lời bài hát, mà đến hôm nay vẫn đúng đắn như khi Hammerstein viết chúng vào năm 1949, nói về trách nhiệm mà người lớn phải chịu trong việc truyền nhiễm thành kiến từ thế hệ này sang thế hệ khác. Có lẽ thế hệ của bạn sẽ làm tốt hơn các thế hệ quá khứ trong việc biến thế giới thành một nơi dang rộng vòng tay với tất cả mọi người, bất kể những khác biệt của họ thế nào.

Chương 8 DÀNH CHO CÁC BẬC CHA MẸ

Có nhiều điều cần được viết cho các bậc cha mẹ có con đồng tính hoặc nghĩ con họ có thể đồng tính, và đó là trọng tâm của chương này (mặc dù ở đây còn có nhiều thứ dành cho những người đơn giản là muốn hiểu rõ về việc họ nên nói chuyện với con cái của mình – hoặc cháu trai cháu gái hoặc những đứa trẻ khác trong cuộc sống của họ - về người đồng tính như thế nào). Nhưng chương này chỉ bàn qua loa trên bề mặt, vì vậy nếu đây là một vấn đề quan trọng trong cuộc sống của bạn, xin hãy nghĩ về nó đơn giản như một lời giới thiệu và sau đó hãy tận dụng những tài liệu tham khảo ở Chương 9 để tự mình trở thành một chuyên gia, vốn là điều bạn sẽ cần đạt tới nếu con bạn hoặc một người trẻ bạn yêu bị đồng tính. (Ngoài ra, hãy tham khảo những câu hỏi về việc thổ lộ với cha mẹ ở Chương 2, “Bạn bè và gia đình”, nếu bạn chưa đọc).

*** Tôi nên nói chuyện với con tôi về người đồng tính như thế nào?**

Không có một thời điểm bắt buộc cụ thể nào trong cuộc sống của đứa trẻ để bạn nêu ra chủ đề người đồng tính. Nó có thể nảy ra một cách tự nhiên nếu con bạn có một người cô/dì hoặc chú/bác đồng tính hoặc nếu có cái gì đó trên ti vi hay báo chí thu hút sự quan tâm của đứa trẻ hoặc nhen nhóm sự hiếu kỳ của chúng. Thử thách bạn có thể đối mặt là làm thế nào hồi đáp lời bình luận hoặc thắc mắc một cách phù hợp với tuổi tác của đứa nhỏ.

Chẳng hạn, tôi có thể nhớ rõ như mới hôm qua về hoảng loạn trong giọng nói của chị tôi khi tôi nói với chị rằng tôi và người yêu đã cử hành lễ đính ước. “Rồi chị sẽ nói với Rachel sao đây?” chị hỏi. Rachel (con gái của chị tôi, người được tôi đề tặng quyển sách này) lúc bấy giờ tám tuổi, và chị tôi chưa bao giờ nói với Rachel về sự thật rằng cậu Eric và chú Barney là một cặp đồng tính.

Rachel biết người tình của tôi là chú Barney, nhưng chưa bao giờ có cuộc thảo luận nào về bản chất mối quan hệ của chúng tôi trong suốt một năm rưỡi Barney và tôi ở bên nhau. Rachel đơn giản là không bao giờ hỏi bất kỳ câu hỏi nào về chúng tôi và mối quan hệ của chúng tôi có vẻ đã trót lọt vượt qua cửa ải của nó. Trong quá khứ đã chẳng có lý do gì để kêu Rachel ngồi xuống và cho nó một bài giảng về đồng tính luyến ái, và bây giờ thì không phải lúc cần kíp cho việc đó.

Do vậy tôi nói với chị tôi, “Sao chị không chỉ cần nói với Rachel rằng cậu Eric và chú Barney đang cử hành một hôn lễ giống như lễ cưới của mẹ và ba hồi xưa?” Rachel tỉnh cờ đứng ngay sau chị tôi khi chị đang nói chuyện điện thoại với tôi và tôi nghe chị quay sang Rachel và lặp lại chính xác những lời tôi vừa nói. Và phản ứng của Rachel? Đầu tiên con bé muốn biết: “Cậu Eric sắp dọn đến nhà chú Barney phải không?” Chú Barney sở hữu một ngôi nhà trong dãy nhà liên kế ở Thành phố New York, mà Rachel rõ ràng nghĩ nó to lớn hơn một ngôi nhà bình thường. Chị tôi trả lời đúng, điều đó khiến Rachel hạnh phúc vì con bé đã từng ở nhà chú Barney và thật sự thích nó. Thế rồi không chút e dè, Rachel tiếp (tôi có thể nghe thấy qua điện thoại): “Hãy nói với cậu Eric rằng con rất vui vì cuối cùng cậu ấy đã tìm được một người chồng tốt.” Chị tôi và tôi cứng lưỡi! Rachel hiểu hết, và không cần một lời giải thích nào nữa.

Điều khiến chị tôi khiếp sợ (tôi biết vì sau đó chúng tôi đã nói chuyện về nó, và tôi cũng đã nói chuyện với các bậc cha mẹ khác ở trong hoàn cảnh tương tự) là bằng cách nào đó chị sẽ phải giải thích về bản chất mối quan hệ thể xác của chúng tôi – đó là việc hai gã đàn ông như chúng tôi làm tình với nhau. Vì vậy chị đã hoảng hốt và quên rằng chị đang nói chuyện với một đứa nhỏ tám tuổi và không cần đi sâu vào những chi tiết như thế. Bên cạnh đó, đây không phải chuyện mà Rachel muốn biết hay cần biết.

Hoảng loạn là điều tôi nghe thấy từ các bậc cha mẹ khi hết lần này đến lần khác đối mặt với một câu hỏi hoặc bình luận có vẻ ngây thơ của đứa con, chẳng hạn một đứa bé bốn tuổi hỏi vì sao hai dì của nó ngủ chung giường. Câu trả lời đơn giản, hợp với lứa tuổi của nó: “Vì họ yêu nhau.” Tùy theo hoàn cảnh, bạn có thể nói chi tiết hơn: “Vì họ đã cưới nhau giống như ba mẹ và họ yêu nhau.” Và sẽ làm sao nếu có câu hỏi hoặc bình luận tiếp theo như: “Con không biết hai người phụ nữ có thể cưới nhau kia đấy.” Dễ thôi. Câu trả lời là, “Có, họ có thể.” Bạn có phải giải thích những hoàn cảnh pháp lý chính xác đối với các cặp đồng tính trong tiểu bang mà bạn sống? Không, cho đến khi con bạn đủ lớn – và đủ quan tâm – để nói chuyện về cuộc tranh luận xã hội, chính trị, và tôn giáo đối với việc mở rộng quyền kết hôn hợp pháp cho các cặp đồng giới. Và ngay cả khi đó, có những cách đơn giản để chuyển trò với một đứa trẻ hoặc một thiếu niên.

Trẻ nhỏ thường cũng không đi quá những câu hỏi về giới tính kiểu như “Họ có làm tình không?” Câu trả lời đơn giản là: “Có. Người đồng tính cũng giống như mọi người khác.” Nếu có những câu hỏi xa hơn nữa và bạn quá bối rối và/hoặc không thoải mái để trò chuyện tiếp, thế thì hãy đưa cho chúng một bản của quyển sách này (cứ cho rằng chúng đủ lớn để đọc nó).

Khi sự hoảng loạn bắt đầu, hoặc kể cả trước khi nó bắt đầu, cách nói chuyện với trẻ nhỏ về người đồng tính là hãy cân nhắc độ tuổi của đứa trẻ để đưa ra một câu trả lời phù hợp. Tôi tán thành niềm tin của đa số rằng thông thường một câu trả lời càng đơn giản càng tốt, nhất là với đứa trẻ còn rất nhỏ. Nếu đứa trẻ không thỏa mãn với câu trả lời đơn giản, bạn sẽ nhận được thêm những câu hỏi sau đó. Và sẽ ra sao nếu bạn không có câu trả lời? Luôn luôn bạn có thể nói, “chú không chắc nữa,” và rồi tự mình hoặc cùng với đứa trẻ tiến hành tìm kiếm câu trả lời.

Đôi khi một lời nhận xét có tính chê bai của đứa trẻ về người đồng tính chính là cơ hội để bắt đầu cuộc trò chuyện (như tôi đã đề cập trong câu hỏi cuối cùng ở Chương 1). Đó là điều đã xảy ra với Don và Stacy khi bốn đứa con trai của họ bắt đầu ném ra những lời như “đồ cái thẳng đồng tính.” Don hỏi các con trai anh, bấy giờ phần lớn chúng đang học cấp hai, liệu chúng có biết “đồng tính” nghĩa là gì không. Anh kể với tôi: “Chúng chỉ có một ý niệm lơ mờ, vì vậy vợ tôi và tôi đã giải thích việc hầu hết đàn ông thích phụ nữ và một số ít ưa thích đàn ông và hầu hết phụ nữ ưa thích đàn ông và một số ít ưa thích phụ nữ ra sao. Tôi chắc là chúng tôi đã không nói về những chi tiết liên quan đến tình dục, mà nói nhiều hơn về tình cảm và sự gần gũi, và rằng nếu người nào đó đồng tính, thì đó là vì bản chất của họ là thế.”

Don tiếp, “Tôi cũng nói với chúng về những bạn bè và thành viên gia đình vốn là những người đồng tính và rất thân thiết với chúng tôi. Chúng đã gặp một vài trong số đó, vì vậy đây không phải chuyện gì trừu tượng cả. Họ là những người thực. Tôi nghĩ thành kiến nảy sinh nếu một vấn đề quá trừu tượng. Khi bạn biến nó thành sự thực hiển nhiên mọi chuyện sẽ thay đổi.”

Don và Stacy quyết định rằng nói chuyện với các con trai của họ bằng những từ chung chung như vậy là không đủ, nhưng họ cũng biết nếu họ đưa cuộc nói chuyện đi quá xa ắt hẳn bọn nhỏ sẽ vì ngượng ngập mà rút lui vào im lặng. Không biết chắc phải làm gì, Stacy mua một quyển sách của tôi (phiên bản dành cho người lớn của quyển sách này, nhan đề Is It a Choice?) và gửi email hỏi tôi có lời gợi ý nào về việc tiếp tục cuộc nói chuyện mà không làm bọn chúng ngượng không.

Tôi đã gợi ý với Stacy, như tôi đã làm với nhiều bậc phụ huynh, rằng cô hãy đưa quyển sách này cho các con đọc. (Đây cũng là điều tôi thường khuyên các bạn trẻ khi phải thổ lộ với cha mẹ nhưng không muốn phải tự mình trả lời những thắc mắc của cha mẹ họ.) Stacy và Don quyết định rằng chỉ đưa sách cho bọn nhỏ thôi là không đủ. Họ còn biến việc đọc nó thành một nhiệm vụ bắt buộc và sau khi tất cả chúng đã đọc, họ đã thảo luận về nó trong bữa ăn tối. “Tôi nghĩ điều đó thật sự đã giúp làm sáng tỏ chủ đề này với chúng,” Stacy thông báo với tôi trong bức email tiếp theo.

*** Cha mẹ liệu có thể nói được là con họ đồng tính hay không?**

Không có cách nào để nói chắc liệu con bạn (hoặc bất kỳ ai khác) là đồng tính trừ phi thẳng bẻ hoặc con bé nói cho bạn biết. Bạn có thể có một linh cảm, nhưng người duy nhất có thể xác nhận điều đó là con bạn.

Nhiều bậc cha mẹ bắt đầu lấy làm lạ về định hướng giới tính của con họ nếu thấy chúng không phù hợp với những khuôn mẫu giới tính tiêu biểu. Con gái bạn có thể thích chơi đá banh trong bộ quần áo rộng lưng thùng của nó; con trai bạn có thể chơi nhà búp bê thay vì đánh vật với những đứa con trai khác ở sân sau nhà. Trong khi sự thật là nhiều đứa trẻ có vẻ ngoài không đúng kiểu giới tính lúc nhỏ sẽ đồng tính khi lớn lên, tất nhiên điều này không phải luôn luôn xảy ra.

Tuy nhiên, chính cách cư xử không tiêu biểu theo giới tính và những manh mối khác thường khiến cho các bậc cha mẹ nghĩ đứa con của họ có thể bị đồng tính. Tất cả những phụ huynh tôi nghe thấy trong những năm gần đây vốn muốn biết con của họ có phải đồng tính hay không đã làm như vậy vì niềm mong mỏi được là những người cha người mẹ tốt nhất cho đứa trẻ của họ, chứ không phải vì mong biến đứa nhỏ thành dị tính – và đó là ngữ cảnh để tôi trả lời câu hỏi này.

Đối với Don và Stacy, những người cho rằng đứa con trai út của họ, Kenny, bị đồng tính, chính sự khác biệt của Kenny với các anh nó đã khiến họ lần đầu tiên lấy làm lạ. Trượt tuyết đã luôn là hoạt động trung tâm trong cuộc sống gia đình họ và cả bốn đứa con trai đều là những vận động viên hoàn hảo, nhưng ngay từ nhỏ, Kenny vẫn khác biệt ba đứa kia. Don giải thích, “Vào khoảng năm lên năm... Kenny đã ưa đội tóc giả và mặc quần áo của mẹ nó trước khi ý thức được xã hội không chấp nhận việc đó. Ngay từ nhỏ, những đứa trẻ kia đã cảm thấy nó khác biệt và bắt đầu trêu chọc nó.”

Giờ đây khi lũ trẻ đã lớn hơn, sự khác biệt của Kenny đã kém rõ ràng đi nhiều, mặc dù, không giống như các anh, với phòng riêng treo đầy tranh ảnh người mẫu nữ, tường phòng của Kenny dán kín những tấm bản đồ Địa lý Quốc gia. “Và không chỉ có thế,” Don bổ sung. “Stacy và tôi là

những phụ huynh khá khôn khéo, quan tâm, và sâu sắc. Có một giai đoạn Kenny rất khép mình và không vui và chúng tôi nghĩ rằng đó là thời điểm nó mới bắt đầu bị dẫn dắt bởi những thắc mắc về giới tính của mình. Chúng tôi gửi nó tới nhà tư vấn, hy vọng rằng điều đó sẽ giúp ích, nhưng nó chỉ đi có vài buổi trước khi nói với chúng tôi rằng nó không muốn tới đó nữa. Chuyện đã cách đây một thời gian, và nó vẫn chưa nói gì với chúng tôi về việc nó đồng tính, nhưng dạo gần đây nó có vẻ hạnh phúc và thanh thản, và đó là điều quan trọng với chúng tôi.”

Gail Beauchamp, có ba con và sống ở miền bắc Michigan, có cảm giác đứa con thứ hai của cô bị đồng tính từ khi con bé bước vào cấp hai. “Điều đầu tiên thu hút sự chú ý của chúng tôi là khí chất như lực sĩ của nó. Nhưng hơn thế nữa, nó không quan tâm đến con trai theo cách những đứa con gái khác quan tâm con trai. Khi những đứa con gái khác bắt đầu ăn mặc khêu gợi để được con trai chú ý, Shannon làm ngược lại, nó khoác lên người những chiếc áo cổ lọ và quần jean rộng lưng thùng. Nó la cà với con trai, nhưng chúng toàn là bạn bè của nó.”

Genny có cảm giác rằng con trai của cô, Devon, rất khác biệt khi thằng bé còn rất nhỏ. “Khi nó được mười tháng tuổi chúng tôi ẵm nó đi chụp hình và quyết định mang theo một vài vật dụng để tạo dáng sân khấu – một cây gậy bóng chày và một quả bóng. Hóa ra, nó không mấy may quan tâm tới bóng chày. Khi nó mười tám tháng tuổi chúng tôi lại đưa nó đi chụp hình và xếp xung quanh nó hàng đồng sách. Nó thích sách vở và vẫn còn thích sách vở. Nhưng thứ nó thật sự yêu là những con búp bê. Năm nó lên ba hoặc bốn chúng tôi đưa nó vào cửa hàng đồ chơi và lập tức nó chạy thẳng tới chỗ những búp bê Barbie. Chúng tôi không hoảng hốt, nhưng ba nó và tôi nghĩ điều đó thật thú vị và nói về khả năng là một ngày nào đó trong tương lai nó có thể là người đồng tính chăng.”

Devon giờ đây mười bốn tuổi, và Genny gần như chắc chắn là thằng bé bị đồng tính. Cô giải thích, “Nếu nó nói về các cô gái – và tất cả bạn bè nó đều là con gái – nó không bao giờ nói về họ theo cái kiểu như những đứa con trai khác. Nó có thể nhận xét dáng vẻ của họ có những khiếm khuyết, nhưng hoàn toàn không thấy có gì gợi tình. Nó ghét thể thao và hoàn toàn say mê nghệ thuật – nó thậm chí không đạp xe đạp. Nói thật với anh, nếu Devon bỗng hóa ra không đồng tính và lấy một cô gái, đó sẽ là một cú sốc của đời tôi. Và tôi sẽ hơi thất vọng chút ít, vì tôi nghĩ tôi ắt hẳn khó lòng chịu chia sẻ nó với một người phụ nữ khác.”

*** Đứa con trai mười một tuổi của tôi thổ lộ rằng nó nghĩ là nó đồng tính. Chẳng phải nó quá nhỏ tuổi để biết điều đó hay sao? Tôi nên nói gì?**

Tôi biết những người đoán được họ đồng tính trước cả khi họ có một tên gọi dành cho nó – những anh chàng nhớ về những lúc mê mẩn những đứa con trai khác, và nếu nhìn lại, bạn có thể nhớ có những lần bạn đã phải lòng những người khác giới cũng ở độ tuổi non nớt như thế. Và bọn trẻ thời nay rất có thể đã biết gọi tên những cảm xúc của chúng là gì chứ không như hồi tôi mới lớn lên. Vì vậy tôi không lấy làm ngạc nhiên khi nhận được một email từ một bé gái mười một tuổi hỏi tôi phải nói thế nào với ba mẹ về việc cô bé đồng tính.

Nếu con của bạn nói với bạn rằng nó đồng tính, hãy tin thằng bé – nó là chuyên gia rành rẽ nhất về chủ đề này – và đừng cố thuyết phục nó nghĩ khác. Nếu hóa ra nó không đồng tính, tự nó sẽ cho bạn biết khi nó nhận ra điều đó. Điều then chốt là tránh tỏ bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy bạn lo lắng hay bối rối. Bạn là cha mẹ, và điều một đứa trẻ tìm kiếm trong hoàn cảnh này

là sự vững tâm. Hãy giữ lại sự lo lắng hay bối rối của bạn để thảo luận với người bạn đời và/hoặc một người cố vấn (xem câu hỏi tiếp theo để rõ hơn.)

Thỉnh thoảng tôi nghe chuyện về những phụ huynh không biết nên nói sao khi đứa con nhỏ của họ bày tỏ nỗi lo lắng về việc liệu thằng bé hay con bé có thể bị đồng tính hay không. Tôi thích những lời của một người cha kể với tôi về phản ứng của ông khi đứa con trai nhỏ tâm sự rằng không biết nó có bị đồng tính không: “Thằng bé hỏi tôi nghĩ gì. Tôi nói với nó rằng tôi không biết nó có đồng tính không, nhưng rồi sẽ đến lúc nó tự mình hiểu được điều này khi lớn lên. Và tôi nói thêm, ‘Đây không phải là điều con cần lo lắng, mẹ con và ba sẽ luôn yêu con.’ Tôi cũng nói với nó rằng khi nó yêu ai, chúng tôi sẽ yêu quý người đó, bất kể là một cô gái hay một chàng trai.”

*** Cưng cưng vị thành niên của tôi vừa mới thổ lộ với tôi. Tôi nên làm gì? Tôi nên nói gì?**

Lắng nghe và ủng hộ. Có lẽ không phải dễ dàng để con bạn nói ra điều này, và có thể con bé làm thế là vì nó quan tâm đến bạn và muốn thành thật với bạn (vốn là một chỉ báo cho mối quan hệ giữa bạn với con bé). Hãy đảm bảo bạn để cho con bé biết rằng bạn cảm kích điều này và rằng bạn yêu thương và ủng hộ nó bất luận thế nào. Mặc dù có thể cần thời gian để làm quen với cái tin này, mối quan tâm đầu tiên của bạn nên là làm sao chắc chắn rằng con bạn không cảm thấy nó đã khiến bạn thất vọng hay lo lắng.

Tuy nhiên, bạn có thể đang vật lộn với một vài nỗi lo lắng bao gồm một cảm giác mất mát (đối với tương lai mà bạn đã hình dung cho đứa con của bạn) hoặc thất vọng, nhưng cố đừng chia sẻ những nỗi lo đó với con. Con bé có thể rất nhạy cảm đối với những phản ứng của bạn, và việc nghe thấy bạn lo lắng chỉ có thể khiến con bé thêm bất an mà thôi. Đó không may là điều đã xảy ra khi Shane thổ lộ với ba mình. Cô nói, “Ông ấy bắt đầu khóc và nói với tôi ông đã nghĩ chuyện này bất thường thế nào, rằng đó không phải điều ông mong muốn ở tôi.”

Ít lâu sau, ba của Shane tâm sự với một người bạn về phản ứng của ông trước lời thổ lộ của Shane. “Ông kể với người bạn rằng ông đã khóc lóc và không che giấu sự mất tinh thần của mình và trước mặt tôi ông thật sự đã để cho cảm xúc cuốn đi,” Shane nói. “Về sau ông chia sẻ với tôi rằng người bạn đã nói điều gì đó với ông khiến ông vỡ lẽ ý nghĩa của sự việc trong ngữ cảnh thích hợp của nó và ông nhận ra, ‘Ôi, chắc là Shane đã khó khăn dữ lắm.’”

Mãi đến khi ba của Shane kể về lần nói chuyện với người bạn cô mới nhận thức rằng cô không cần phải chấp nhận thái độ của cha một cách giản dị như vậy. Cô nói, “Mãi đến lúc đó, tôi vẫn chưa sáng tỏ được rằng tôi không cần phải hoàn toàn nuông chiều theo những cảm xúc của ba tôi. Tôi chỉ nghĩ mình phải ngồi đó và chấp nhận nó vì chỉ ít lâu phải ông đang quát mắng tôi và ông vẫn đang nói chuyện với tôi.” Shane và ba cô giờ đây đã cười nhạo về cuộc trò chuyện sau lần thổ lộ đầu tiên đó, lần mà Shane rất thích gọi là “sự mít ướt” của ba.

Shane hẳn đã dễ chịu hơn nếu cha cô kìm nén những cảm xúc của ông và chia sẻ với một người bạn hay người thân việc ông đã lo lắng đến thế nào, nhưng thường thì nói dễ hơn làm. Và không phải ai cũng có thể thoải mái nói chuyện với người khác về một chủ đề có vẻ nhạy cảm như vậy.

Nếu bạn thấy mình ở trong hoàn cảnh ba của Shane (hoặc kể cả nếu bạn chỉ bối rối và cần xác

định cảm xúc của mình), hãy nghĩ đến việc tham khảo ý kiến nhà tư vấn trong một hai buổi. Tôi cũng gợi ý bạn hãy liên hệ với Hội cha mẹ, thân nhân và bạn bè của những người đồng tính nam và nữ (xem Chương 9, “Tài liệu tham khảo”, để hiểu thêm về PFLAG), nơi bạn có thể gặp gỡ và nói chuyện với những bậc phụ huynh cùng cảnh ngộ.

*** Tôi nghĩ con gái/con trai tôi có thể bị đồng tính. Tôi có nên hỏi không? Nếu đúng nó bị như thế, sao nó không nói với tôi?**

Một số đứa trẻ muốn được hỏi. Tôi cũng vậy, và tôi đã gửi những tín hiệu đủ để rút cuộc mẹ tôi hỏi có đúng tôi đồng tính hay không, và tôi nói đúng. Mặt khác, nếu con của bạn vẫn đang đánh vật với những cảm xúc của mình, con bé có thể đang làm mọi cách có thể để che giấu sự thật với chính bản thân và với bạn và ít có khả năng sẽ cởi mở với những câu hỏi của bạn. Và ngay cho dù nó đã tỏ tường về bản thân mình và biết chắc hai năm rưỡi là nó đồng tính, nó có thể cố nén không nói với bạn vì sợ nó sẽ khiến bạn thất vọng hoặc lo lắng. Nếu con bạn đã nghe những lời bình luận bài đồng tính từ bạn hoặc biết bạn có những tín hiệu tôn giáo khắt khe, nó có thể đặc biệt do dự để tỏ ra thành thật về định hướng giới tính của mình – và với lý do tốt đẹp. Vì vậy ngay cho dù bạn hỏi, bạn có thể không nhận được một câu trả lời thành thật.

Gail Beauchamp rất nóng lòng muốn hỏi con gái của cô, Shannon, xem con bé có đồng tính không, nhất là sau khi Shannon nói rằng mọi người ở chỗ làm đang bàn tán về việc nó bị đồng tính. “Bấy giờ con bé đang học cuối cấp trung học và tôi tự hỏi liệu có phải nó đang cố dẫn dắt để tôi nói với nó về chuyện đó không, nhưng tôi không đủ khôn khéo để đưa nó ra. Hơn nữa, tôi cũng không muốn đánh liều xúc phạm nó.” Có một điều nữa ngăn Gail không hỏi. Trong những năm học phổ thông Shannon đã hẹn hò với một chàng trai hơn một năm, điều đó khiến Gail và chồng cô bối rối. Gail giải thích: “Khi Shannon lần đầu giới thiệu bạn trai nó với chúng tôi, nó thật sự đã khiến chúng tôi cực kỳ khó hiểu. Vợ chồng tôi đã nói về việc chuyện đó nằm ngoài mong đợi của chúng tôi như thế nào. Vì vậy tôi nghĩ tốt hơn không nên nói gì và chỉ cần chờ đến lúc Shannon nói với tôi nếu nó muốn.”

Vì thật khó để biết chắc chắn liệu con bạn có đồng tính hay không – và việc hỏi trực tiếp thật sự có thể chặn đứng cuộc nói chuyện – một phương pháp để bắt đầu cuộc trò chuyện là bạn hãy gợi đi những gợi ý rằng đây là một chủ đề bạn thấy thoải mái. Nếu con bạn đang cân nhắc việc thổ lộ với bạn, rất có khả năng là con bé đang tìm kiếm những manh mối cho thấy bạn sẽ phản ứng tích cực và sẽ để ý thấy nếu bạn làm thế.

Chẳng hạn, nếu bạn đọc thấy một câu chuyện thời sự về một vấn đề liên quan tới đồng tính, hoặc nếu một nhân vật đồng tính xuất hiện trên một sô truyền hình hay trong một bộ phim bạn đang xem, hãy thử thảo luận về điều đó. Nếu bạn có những người bạn hoặc thành viên gia đình đồng tính, hãy nói về họ với con bạn một cách tích cực. Và vì bạn đang đọc quyển sách này, bạn có thể thử đưa nó cho con của bạn, hoặc để ở một nơi mà con bé có thể tìm thấy.

*** Vậy lúc nào là thời điểm thích hợp để hỏi?**

Không có một thời điểm lý tưởng hoặc thích hợp cho mọi hoàn cảnh. Vậy nên sau đây chỉ là một vài thí dụ từ những người mà bạn đã gặp trong chương này.

Genny nghĩ rằng hãy còn quá sớm để hỏi đứa con trai mười bốn tuổi, vốn đã cho cô mọi lý do

để tin rằng việc hẹn hò những cô gái sẽ không có trong tương lai của nó. “Nếu Devon hé miệng về chuyện đó, tôi sẽ ngồi xuống lắng nghe không chần chừ. Tôi cố để đoán biết tâm tư của nó và đôi khi hỏi nó về chuyện những đứa trẻ khác đang hẹn hò ra sao, nhưng đó không phải điều nó muốn nói đến ngay bây giờ.”

Genny nghĩ rằng nếu đến năm mười sáu tuổi Devon không tự mình thổ lộ, thì chị sẽ phải đặt vấn đề về định hướng giới tính của nó. Chị giải thích, “Tôi nghĩ điều đó tùy thuộc vào thằng nhỏ và bây giờ có vẻ mười sáu tuổi là thích hợp. Anh biết đấy, điều quan trọng với tôi là hạnh phúc của Devon. Ba nó và tôi không muốn điều này trở thành gánh nặng với nó, nhất là vì chuyện này không là vấn đề với chúng tôi. Anh không biết chúng tôi yêu nó thế nào đâu.”

Don và Stacy nhiều lần nói về việc khi nào là thời điểm thích hợp để nói chuyện với Kenny và hy vọng thằng bé sẽ đưa chủ đề này ra càng sớm càng tốt. Nếu thằng bé không làm vậy, họ đã quyết định sẽ mở lời trước khi nó vào đại học. Don nói, “Chúng tôi có thể biểu nó ngồi xuống và trực tiếp đưa vấn đề ra. Tôi hy vọng rằng việc đó sẽ khiến nó nhẹ nhõm đôi chút, rằng cái bí mật to lớn này không cần phải là bí mật nữa. Tôi nghĩ mọi chuyện sẽ trở nên dễ dàng hơn cho nó nếu chúng tôi có thể nói về điều đó.”

Don và Stacy đã làm rõ với con trai về cảm nhận của họ đối với người đồng tính, vì vậy họ biết rằng nếu Kenny thật sự đang bị dẫn dắt bởi tình trạng giới tính của bản thân thì nó không cần phải lo lắng rằng cha mẹ nó sẽ làm bất kỳ điều gì khác hơn là ôm chặt nó.

Với Gail Beauchamp, cơ hội để nói chuyện cởi mở với con gái đã đến khi Shannon đưa về nhà một trong những người bạn của mình (gọi là bạn trai thì không hợp). “Người bạn trông được mắt,” Gail giải thích, “khăn rằn quần đùi, áo phông lưng thùng – đó là vẻ ngoài của một cậu trai”. Cuối ngày hôm đó đang khi Shannon và tôi lái xe đi đâu đó thì Shannon kể với tôi rằng bạn của nó là người đồng tính và con bé hy vọng tôi không có vấn đề gì với chuyện đó. Tôi nói với Shannon rằng tôi phần nào đã đoán ra rồi và tôi thấy không sao hết. Đoạn tôi thêm, “Nếu con mà như vậy thì với mẹ cũng chẳng hề gì.” Ánh mắt Shannon lấp lánh chút kinh ngạc, và Gail nói với con bé, “Mẹ yêu con.”

Sự kiện đưa con gái của mình đồng tính (và hiện đang có quan hệ với một người phụ nữ) không phải là vấn đề với Gail. “Tất cả những gì tôi quan tâm,” chị nói, “là con tôi chọn được người tốt với nó. Giới tính hay màu da không thành vấn đề. Vấn đề là cách đối xử. Tôi hạnh phúc vì Shannon hòa thuận với người yêu của nó và chúng đối xử tốt với nhau.”

*** Tôi có thể làm gì để bảo vệ những đứa trẻ đồng tính khỏi bị phân biệt đối xử (các con tôi, cháu trai và cháu gái tôi,...)?**

Hãy nói về nó. Từng người một. Với bạn bè, với người thân trong gia đình. Sau nhiều năm viết và nói chuyện về người đồng tính tôi đã có niềm tin chắc chắn rằng cách duy nhất để sự thay đổi xảy ra – cách duy nhất để chấm dứt phân biệt đối xử - là khi có ai đó liên quan mật thiết với chủ đề (như một người đồng tính hoặc một thành viên trong gia đình là đồng tính) lên tiếng, bất kể là trong một dịp trò chuyện tình cờ với các bậc cha mẹ khác về đứa con của một người nào đó hoặc trong một cuộc thảo luận chính trị về những điều luật sắp tới vốn ảnh hưởng tới người đồng tính.

Từ ngày phát hiện ra con gái mình đồng tính, Gail Beauchamp không bao giờ do dự lên tiếng mỗi khi chị nghe thấy điều gì chối tai, bất kể những lời đó thốt ra từ miệng một đồng nghiệp than phiền về “những thằng pê đê” hoặc từ ai đó trong nhóm nghiên cứu Kinh thánh của chị. “Chúng tôi có cuộc họp đầu tiên tại nhà tôi cách đây một tuần,” Gail giải thích, “và đề tài này được nêu ra. Đó là một cơ hội hoàn hảo. Tôi nói, ‘Vâng, tôi có một đứa con gái sống chung với bạn trai, và một đứa con gái sống chung với bạn gái. Vậy là tôi không nên cho đứa bạn gái bén mảng tới nhà, còn bạn trai thì được phải không?’ Tôi nói rằng chúng ta cần phải là những người rộng lượng, đầy tình thương và tử tế. Chúng tôi đã nói chuyện trong một lúc về điều đó, nhưng điều mấu chốt là mọi người đồng ý với tôi.”

Trước khi Gail bắt đầu nói với người khác về việc con gái chị đồng tính, chị đã hỏi Shannon là chị làm vậy liệu có sao không và được trả lời là không sao hết. “Tôi không thể làm mà không hỏi,” Gail nói, “vì tôi không muốn vô tình giẫm lên ngón chân con bé.” Giờ đây đã được thỏa sức nói, Gail nghĩ có đôi lúc chị đã thẳng thừng quá, “nhưng theo cách tôi cảm nhận, tôi không thể không nói gì đó. Tôi đã nói chuyện với nhiều vị phụ huynh khác trong quá khứ và họ nghĩ điều đó hoàn toàn điên rồ và nói họ hẳn sẽ từ mặt đứa con nếu chúng đồng tính và tôi nói, ‘Tôi hy vọng con của bạn không bao giờ phải đối mặt với chuyện đó.’ Quả là tôi không hiểu được cách nghĩ như vậy. Vì vậy tôi cảm thấy có bốn phạm phải nói lên quan điểm của mình. Chúng ta cần chấp nhận mọi người theo đúng bản chất của họ.” Gail tiếp, “Con gái tôi nghĩ cứ cái đà này tôi sẽ trở thành một nhà hoạt động xã hội vĩ đại.” Với tôi thì có vẻ như Gail đã có một xuất phát điểm rất tốt.

*** Anh có tấm gương nào từ gia đình mình không?**

Có, chú tôi là một tấm gương tốt của một người chọn cách nói thẳng quan điểm của mình và ông ấy làm điều đó cùng với hai người bạn thân mà ông đã quen biết nhiều năm, từ thời học Đại học Brooklyn. Họ đã nói về tất cả các kiểu vấn đề và chắc chắn đã theo đuổi những cuộc thảo luận ban đầu của họ bằng những cuộc tranh luận qua email. Đã gần như trở thành một chuyên gia về chủ đề người đồng tính, chú tôi nhanh chóng lên tiếng bênh vực về trường hợp của tôi, bất luận đó là về việc người đồng tính phục vụ trong quân đội hay việc mở rộng quyền hôn nhân hợp pháp cho các cặp đôi đồng tính.

Chú tôi đã không trở thành chuyên gia trong một đêm, và phải mất nhiều năm trước khi ông có thể thoải mái đưa ra những luận cứ đanh thép một cách dễ dàng như không, nhưng qua thời gian vai trò của ông giữa bạn bè đã ngày một lớn lên như một người có thể được coi là đứng về phía ủng hộ dân quyền cho người đồng tính. Và tôi thích nghĩ rằng trong quá trình đó ông đã góp phần làm thay đổi quan điểm của một vài người.

Một cách nữa để bạn có thể được nghe thấy và để cho người khác biết những gì bạn đang suy nghĩ là viết một lá thư gửi đến vị quan chức hay đại biểu quốc hội đã được bầu ở địa phương bạn khi có một điều luật treo mà bạn đồng ý – hay bất đồng. (Xét vì số lượng email mà các chính trị gia nhận được ngày nay, tôi nghĩ một lá thư viết tay gửi qua bưu điện sẽ có tác động hơn.) Và bạn cũng có thể gọi điện. Sẽ chẳng hại gì cho ai nếu bạn trình bày quan điểm của bạn bằng nhiều hơn một cách, nhất là vì các chính gia dõi mắt theo những thứ đó (và người ta có thể hy vọng rằng những gì bạn nói sẽ có tác động đến suy nghĩ và quyết định biểu quyết của vị chính khách đó).

Bạn cũng có thể viết một lá thư gửi đến tờ báo địa phương để đáp lại điều gì đó bạn đã đọc. Bạn không bao giờ biết mình sẽ nói chuyện với ai theo cách đó, bất luận là một bậc phụ huynh (người sẽ có thể lắng nghe một vị phụ huynh khác hơn là một người như tôi) hoặc một người trẻ đồng tính, vốn có thể được truyền cảm hoặc khích lệ bởi những lời của bạn. Chẳng hạn, tôi còn nhớ một chuyến đi đến Boston vào năm 1993 để nói chuyện với một nhóm các doanh nhân đồng tính. Bấy giờ tôi đang đọc trang xã luận của tờ Thời báo New York và kinh ngạc bởi một tiêu đề trong cột “Thư từ” mang tên: “Cha mẹ những người đồng tính”. Dưới đó là một bức thư duy nhất trả lời cho bài viết trên chuyên mục phản hồi-xã luận (op-ed) viết bởi Paul Monette, một tác giả kiêm nhà hoạt động xã hội vì người đồng tính nổi tiếng mà sau đó đã chết vì bệnh AIDS.

Tôi nghĩ đó là một lá thư tuyệt vời từ một người mẹ rõ ràng rất yêu con bà, và rồi tôi giật nảy người trên ghế khi lần xuống dưới lá thư và thấy chính mẹ tôi là người đã viết nó! Mẹ tôi đã không cho tôi biết về lá thư, ắt bà đã quyết định trước là sẽ khiến cho tôi được một phen kinh ngạc trong trường hợp nó được in. Nó đã được in, và tôi đã kinh ngạc! Sau đây là nội dung lá thư:

Kính gửi biên tập viên:

Là người mẹ tự hào của một đứa con trai đồng tính, tôi muốn trân trọng gửi lời chào đến Paul Monette vì bài viết “The Politics of Silence” (Tạm dịch: Chính sách Im lặng) trên chuyên mục Op-Ed ngày 7 tháng 3. Là cha mẹ, chúng ta phải có sự thức tỉnh ý thức cao độ khi con cái chúng ta thổ lộ với chúng ta điều đó. Vì tất cả chúng ta đã tiếp thu cái ý nghĩ ghê sợ người đồng tính của một xã hội đầy cố chấp và hẹp hòi. Theo thời gian, chúng ta nhận ra rằng các con trai và con gái chúng ta vẫn là những người mà chúng ta đã luôn thương yêu và thấu hiểu.

Trên hết thảy, chúng ta muốn con cái chúng ta có cuộc sống trọn vẹn và đầy ý nghĩa, được đối xử với sự tôn trọng và được bảo vệ bởi luật công dân của quốc gia này. Đã đến lúc mà các gia đình phải được lắng nghe và nói ra tiếng nói.

CECILIA MARCUS

New York, 15 tháng 3, 1993

Ngoài việc nói và viết, bạn còn có thể cung cấp sự hỗ trợ tài chính cho một tổ chức như GLSEN hay PFLAG hoặc liên hệ với một trong những tổ chức đó và tìm hiểu xem bạn có thể giúp ích một cách có ý nghĩa thế nào trong cộng đồng của mình. Bạn là người duy nhất có thể quyết định cái gì là thuận tiện nhất với mình. Nhưng điều then chốt là phải làm một cái gì đó. Mỗi một người trong chúng ta có thể làm nên sự khác biệt, nhưng không bao giờ nếu chúng ta giữ yên lặng và làm kẻ bàng quan.

*** Con tôi bị chửi rủa ở trường vì thẳng bé/con bé bị nghĩ là đồng tính. Tôi có thể làm gì?**

Bạn có thể bắt đầu bằng việc mà bạn phải làm mỗi khi một đứa trẻ bị trêu chọc hay bắt nạt: Cho thẳng bé biết rằng bạn yêu nó và nó không đáng bị đối xử như vậy. Hầu như không có đứa trẻ nào, dù đồng tính hay không, trải qua những năm học trò mà không từng bị bắt nạt vì lý do này hay lý do khác, vì vậy bạn có thể yên tâm – đáng buồn thay – rằng bạn và cực cưng của bạn

không phải là nạn nhân duy nhất.

Có lẽ bạn không thể không tự hỏi liệu lý do khiến con bạn bị trêu chọc có phải vì nó đồng tính không. Nhưng nếu nó đã không chọn thời điểm này – khi nó cảm thấy đặc biệt dễ tổn thương – để thổ lộ ra với bạn, thế thì đừng thúc ép nó. Việc tránh câu hỏi đó sẽ cho nó biết rằng sự trêu chọc là sai trái bất kể nó có đồng tính hay không.

Mặc dù mỗi hoàn cảnh mỗi khác, điều bạn cần làm nhất có lẽ là sắp xếp một cuộc hẹn để nói chuyện với người tư vấn hướng dẫn hoặc hiệu trưởng nhà trường. Hãy trình một bản báo cáo chi tiết, thành văn về sự việc vốn bao gồm tên họ và ngày tháng. Đưa ra những gợi ý cụ thể - chẳng hạn, nếu việc bắt nạt đã xảy ra nhiều hơn một lần ở cùng một nơi, như buồng thay quần áo ở phòng thể dục, đề nghị tăng cường giám sát ở khu vực đó. Theo dõi để phát hiện cái gì đang diễn ra để xoa dịu những nỗi lo lắng của bạn, và nếu bạn không nhận được một câu trả lời thỏa mãn, hãy đến gặp ban giám thị hoặc ban quản trị nhà trường. Hãy đảm bảo bạn nắm bắt tất cả những chính sách của nhà trường và tiểu bang – một vài tiểu bang có luật đặc biệt bảo vệ sinh viên chống lại sự bắt nạt và quấy nhiễu vì thái độ bài đồng tính.

Ngoài trường học, có những nguồn lực mà bạn có thể cầu viện đến, đối với sự bắt nạt nói chung và nói cụ thể hơn là bắt nạt vì thái độ bài đồng tính. Chẳng hạn, bạn có thể tìm đến GLSEN hoặc những nguồn lực cấp địa phương và quốc gia khác để được gợi ý về cách giúp con bạn đối phó với sự bắt nạt và tìm hiểu về những chương trình và chương trình giảng dạy mà bạn có thể khuyến nghị với trường của con bạn. (Xem câu hỏi tiếp theo và Chương 9 “Tài liệu tham khảo” để hiểu thêm).

Jennie, vốn là một người tư vấn hướng dẫn tại một trường trung học trong một khu học xá ngoại ô Thành phố New York, đã bằng một đường lối quanh co phát hiện việc con trai Stephen của chị bị trêu chọc như thế nào. “Khi Stephen học lớp bảy, một đêm tôi vào phòng thẳng bé để hôn chúc nó ngủ ngon và tôi có thể nói đã có cái gì đó không ổn. Vì vậy tôi hỏi thẳng bé đã xảy ra chuyện gì. May thay, thẳng bé là đứa trẻ khá mau miệng và nó hỏi tôi, “Người ta làm thế nào để biết mình có phải đồng tính không?”

Biết có một cái gì đó đằng sau câu hỏi, Jenni gắng lại Stephen tại sao nó hỏi như thế. Chị giải thích: “Nó mách với tôi rằng một vài đứa trẻ ở trường đang gọi nó là thẳng đồng tính và nó không thể hiểu tại sao. Nó biết đồng tính có nghĩa là gì, nhưng đó không phải là điều nó nghĩ về bản thân mình.”

Jennie và chồng chị đã nhiều lần nói về khả năng Stephen sẽ là người đồng tính khi nó lớn lên, vì vậy câu hỏi đã không đến như một cú sốc. “Chúng tôi đã nói nhiều về chuyện đó và cảm nhận của chúng tôi đối với nó,” chị giải thích. “Chúng tôi biết chúng tôi chẳng thể làm gì để thay đổi tình hình, vì vậy khi biết rằng sự thể sẽ phải như thế, mục tiêu của chúng tôi là ‘Chúng tôi làm thế nào để biến đó thành chuyện càng dễ dàng với thẳng bé càng tốt?’”

Khi Jennie hiểu ra mọi chuyện trong lúc ở phòng con trai, thách thức đầu tiên là giúp Stephen cảm thấy nhẹ nhõm về tình trạng giới tính của nó, điều Jennie đã làm khi nói với thẳng bé rằng trong nhất thời nó có thể không biết liệu mình đồng tính hay không, nhưng nó sẽ hiểu cảm giác của mình một cách tỏ tường hơn khi nó lớn lên. Và rồi họ nói về việc nó có thể đối mặt như thế

nào với sự trêu chọc, vốn chủ yếu đến từ một đứa con trai trong lớp. “Stephen muốn đơn giản là phớt lờ những lời chửi rủa,” Jennie nói, “nhưng sự quấy nhiễu đã không dừng lại, vì vậy sau đó chúng tôi đã nói về một chiến thuật khác, đó là đối mặt với đứa đang quấy rầy bằng câu nói ‘Đúng, tôi hạnh phúc như thế đấy, còn cậu thì sao?’”

Vào khoảng thời gian Jennie và con trai có cuộc trò chuyện thứ hai và trước khi Stephen có cơ hội tự mình đối mặt với đứa bạn cùng lớp, một giáo viên tình cờ nghe được vụ trêu chọc đã báo cáo với giáo viên chủ nhiệm, người này đã gọi Stephen và người hành hạ cậu bé vào văn phòng. “Nói để anh biết,” Jennie giải thích, “mặc dù Stephen cực kỳ không thoải mái khi bước vào văn phòng của thầy chủ nhiệm và bắt tay giải hòa với cậu bé kia, nó đã khiến việc trêu chọc dừng lại.”

Năm lớp mười Stephen lại nói với mẹ về khả năng cậu bị đồng tính, Jennie nhớ lại, “nhưng mãi đến khi về nhà mừng lễ tạ ơn sau khi vào đại học năm đầu tiên nó mới nói với chúng tôi rằng nó thật sự đồng tính. Điều này vốn đã luôn không thành vấn đề với chúng tôi và chúng tôi thật sự vui khi Stephen thấy thoải mái với chính mình.”

*** Anh có thể khuyến nghị một vài nguồn trợ giúp chống lại sự bắt nạt?**

Như mọi phụ huynh đều biết, sự bắt nạt là một vấn đề hầu như không bị giới hạn trong số những trẻ em đồng tính hoặc bị nghĩ là đồng tính. Bởi vậy có nhiều nguồn trợ giúp ở ngoài kia, bao gồm ba website hữu ích sau đây:

www.safeyouth.org chứa những thông tin và những tham khảo dành cho các em thiếu niên bị bắt nạt.

www.bullycoach.com là một nguồn tham khảo tuyệt vời cho những phụ huynh và thầy cô đang tìm kiếm lời khuyên và thông tin về cách can thiệp trong những trường hợp bắt nạt.

www.safeschoolscoalition.org cung cấp thông tin chuyên về sự bắt nạt do thái độ bài đồng tính.

*** Tôi phải nói chuyện thế nào với những phụ huynh khác về đứa con đồng tính của tôi?**

Nếu bạn không thấy thoải mái để nói về đứa con đồng tính của mình, thế thì bạn có thể chọn cách hoàn toàn tránh nói về điều đó. Việc này có thể sẽ dễ dàng khi con bạn còn nhỏ, nhưng sẽ khó khăn hơn khi thằng bé hay con bé đã lớn và đang hẹn hò hoặc đã lập gia đình với một người yêu cùng giới.

Nếu bạn muốn nói chuyện một cách thành thật với những phụ huynh khác về con bạn, thế thì tôi gợi ý hãy làm điều đó một cách giản dị như thể bạn đang nói về một đứa trẻ dị tính vậy. Nếu bạn nói với vẻ xấu hổ, mọi người sẽ phản ứng bằng sự ngượng ngùng và/hoặc bằng cảm giác thương tiếc cho bạn. Nếu bạn nói về chuyện đó như thể nó không phải chuyện to tát và với một cảm giác tự hào, có nhiều khả năng là các bạn của bạn – cho rằng họ không có những tin điều bài đồng tính quá gay gắt – sẽ đáp lại bằng thái độ tương tự.

Mẹ tôi thật sự đã đánh vật với chuyện này trong nhiều năm trước khi tất cả anh chị em họ của

bà biết rằng tôi đồng tính (mẹ tôi là con một, nhưng lớn lên trong một đại gia đình nhập cư). Bà đã sớm có kinh nghiệm với quá trình này (quá trình tiết lộ sự thật rằng bà là mẹ của một gã đồng tính) vốn đã thật sự khiến bà bị chao đảo, nhưng càng làm cho bà thêm quyết tâm không che giấu chuyện đó.

Sự việc xảy ra tại bữa tiệc mừng lễ tạ ơn của gia đình, mà tôi không tham dự, không lâu sau khi quyển sách đầu tiên của tôi được xuất bản. Tôi biết mẹ tôi đủ để hiểu rằng bà có thể đã bị giằng xé giữa niềm kiêu hãnh với việc con trai đã xuất bản một quyển sách và nỗi sợ về những phản ứng của các anh chị em họ của bà đối với chủ đề của quyển sách, vốn là một cảm nang hướng dẫn cho các cặp đồng tính nam. Cuối cùng niềm hãnh diện đã thắng, và giữa bữa tiệc, mẹ đã giới thiệu về quyển sách và đưa nó cho một người em họ, người này lại chuyển cho người khác.

Quyển sách đã được chuyền quanh bàn với lời bình luận của một người duy nhất trong đó có từ “thằng pê đê.” Khi kể cho tôi về cảm giác đó, tôi có thể nói rằng mẹ tôi đã bị bẽ mặt, bối rối, giận dữ, nhưng cuối cùng đã trở nên táo bạo. Và theo thời gian mẹ tôi đã tiến xa tới mức độ bà không bao giờ do dự khi nói rằng con trai bà đồng tính, đã có bạn đời, và đã viết nhiều quyển sách về người đồng tính. Tôi biết thoát đầu đây không phải là chuyện dễ dàng với bà, nhưng tình yêu của một người mẹ dành cho đứa con – tình yêu của bà dành cho tôi – đã đánh tan mọi nỗi lo lắng về việc người ta có thể nghĩ gì về bà. Hoặc về tôi. Tôi rất tự hào về mẹ tôi và tôi nghĩ rằng bà đã nêu một tấm gương tốt cho tất cả các bậc cha mẹ có con đồng tính.

*** Các con tôi chơi đùa với những đứa trẻ có cha mẹ là người đồng tính được không?**

Được. Để hiểu thêm, hãy xem vài câu hỏi cuối ở Chương 3, “Hẹn hò, kết hôn, và con cái.”

*** Anh trai/em gái tôi đồng tính. Anh ấy/cô ấy có ảnh hưởng xấu đến con tôi không?**

Không. Nếu có, anh trai hoặc em gái bạn có thể là một nguồn ảnh hưởng tốt. Có khả năng là việc có một người dì hoặc chú đồng tính sẽ giúp con bạn có cái nhìn cởi mở và chấp nhận sự khác biệt. Tôi nghĩ rằng đó từng là kinh nghiệm của đứa cháu gái và hai cháu trai của tôi. Lớn lên bên cạnh những ông chú đồng tính là tôi và người yêu của tôi, chúng dường như không thấy lúng túng với chủ đề người đồng tính, và cháu gái của tôi đã gần như trở thành một chuyên gia. Và đó không phải là chuyện mới xảy ra.

Khi cháu gái tôi được mười ba tuổi, con bé gọi điện hỏi tôi có thể đưa nó đến một cuộc diễu hành khổng lồ vì quyền người đồng tính được dự kiến sẽ diễn ra ở Washington, D.C., vào năm 2000. Tôi đã không định đi, nhưng tôi không thể nói không với con bé, người mà, trong suốt cuộc diễu hành, đã đối đáp một cách láu lỉnh những câu hỏi từ một nhóm những phụ nữ đồng tính lớn tuổi hơn vốn hiếu kỳ về lý do con bé muốn đến với cuộc diễu hành. Rachel giải thích rằng con bé nghĩ điều quan trọng là phải lên tiếng và đứng vào hàng ngũ những người tranh đấu vì quyền bình đẳng.

*** Tôi có thể tìm thêm thông tin chuyên dành cho các bậc phụ huynh ở đâu?**

Hội cha mẹ, thân nhân và bạn bè của những người đồng tính nam và nữ (PFLAG) là một tổ chức phi lợi nhuận với hàng trăm phân hội và chi nhánh trên khắp Hoa Kỳ (và một vài nơi ở

hải ngoại). Bằng việc trở thành thành viên và tích cực tham gia vào, bạn có thể gặp gỡ những cha mẹ của những người đồng tính khác. Website của họ (www.pflag.org) có những thông tin về những quyển sách và những gợi ý hữu ích cho việc làm thế nào để tham gia, để khởi sự một phân hội nếu ở gần chỗ bạn không có, và làm thế nào để tìm kiếm những tổ chức khác dành cho cha mẹ của những người đồng tính nam nữ.

Để có thêm nguồn tham khảo, bao gồm một danh mục những quyển sách cung cấp nhiều thông tin hơn là tôi có thể đưa ra trong quyển sách này, xin hãy lật qua chương tiếp theo.

Chương 9 TÀI LIỆU THAM KHẢO

Bạn đang tìm một người để nói chuyện? Tìm sự giúp đỡ về một vấn đề? Những ý tưởng về cách khởi dựng một Liên minh đồng dị tính tại trường của bạn? Số điện thoại của một nhóm thanh niên đồng tính trong khu vực của bạn? Một đường dây nóng? Một quyển sách hay một cuộn video? Sự trợ giúp trước một thắc mắc về tôn giáo? Thế thì bạn đã đến đúng chỗ. Tất cả những thông tin bạn đang tìm kiếm đã có sẵn ngoài kia, và những chỉ dẫn tham khảo ở phần này sẽ giúp bạn tìm được nó.

Trước khi bạn truy cập bất kỳ website mà tôi đề nghị, hãy đọc những dòng sau:

Bạn sẽ thấy rằng gần như tất cả những tổ chức tôi liệt kê đều có một website chính thức. Điều đó có nghĩa là nếu bạn truy cập Internet, bạn có thể tìm được những lượng thông tin khổng lồ và sự trợ giúp trực tuyến. Bạn cũng có thể mua những quyển sách và đĩa DVD tôi đã liệt kê thông qua một website thương mại (và đôi khi mua trực tiếp từ những tổ chức đó).

Nhưng như tôi đã nói ở phần giới thiệu trước khi vào Chương 1 – và nhắc lại ở đây cũng không thừa – điều cực kỳ quan trọng là phải cẩn thận khi bạn sử dụng Internet, đặc biệt nếu bạn quyết định tham gia một nhóm thảo luận hay sử dụng Internet để gặp gỡ những người trẻ khác. Vì tạo ra một hồ sơ giả trên mạng là việc rất dễ dàng, và khó mà nói được ngay ai đáng tin và ai không. Vì vậy có khả năng là một người nào đó đang muốn lợi dụng bạn, gây khó chịu cho bạn mỗi khi lên mạng, hoặc cố xoay xở để gặp mặt bạn khi đáng ra họ không nên. Luôn nhớ rằng khi gặp gỡ những người trên mạng, bạn nên có sự cẩn trọng như khi bạn gặp mặt bất kỳ người lạ nào. Đừng bao giờ dễ dàng cho số điện thoại hoặc địa chỉ nhà, và không bao giờ gặp đích thân ai trừ phi có sự hộ tống của cha mẹ hoặc một người lớn có trách nhiệm khác – và lúc bấy giờ chỉ gặp ở nơi công cộng mà thôi.

Internet là một nguồn tài nguyên bao la đáng kinh ngạc, nhưng tôi cực lực khuyên bạn hãy cẩn trọng và sử dụng lý trí mỗi khi bạn lướt mạng. Và, nếu có thể, hãy tìm kiếm sự hướng dẫn từ cha mẹ hoặc một người lớn có trách nhiệm.

* Phi tiểu thuyết

- Prayers for Bobby: A Mother's Coming to Terms with the Suicide of Her Gay Son, của Leroy Aarons. Nhà xuất bản Harper-SanFrancisco, 1996.

Tác giả Leroy Aarons miêu tả nỗi cố gắng hòa giải và chấp nhận giới tính của đứa con trai còn niên thiếu của bà, vụ tự tử của cậu bé, và những niềm tin tôn giáo của bản thân bà. (Nội dung quyển sách không chỉ dành riêng cho giới trẻ mà thôi).

- Free Your Mind: The Book for Gay, Lesbian, and Bisexual Youth and Their Allies, của Ellen Bass và Kate Kaufman. Nhà xuất bản HarperCollins, 1996.

Free Your Mind cung cấp những lời khuyên và thông tin thiết thực dành cho những người đồng tính nam, nữ, và người song tính cũng như là gia đình, thầy cô giáo, những người cố vấn, và bạn

bè của họ.

- Am I Blue? Coming Out from the Silence; Marion Dane Bauer, biên tập viên. Nhà xuất bản Trophy, 1995.

Hợp tuyển đoạt giải thưởng của Hiệp hội Thư viện Mỹ này bao gồm mười sáu truyện ngắn ngộ nghĩnh, u buồn, và đáng nhớ về những thanh thiếu niên lộ diện thành những người đồng tính nam hoặc nữ.

- Passages of Pride: Lesbian and Gay Youth Come of Age, của Kurt Chandler. Times Books, 1995.

Mười sáu thanh thiếu niên nói về những thử thách họ phải đương đầu trong quá trình lớn lên, công khai giới tính, và dần hòa với gia đình, trường học, và với bản thân mình.

- Queer 13: Lesbian and Gay Writers Recall Seventh Grade; Clifford Chase, biên tập viên. Rob Weisbach Books, 1999.

Queer 13 bao gồm hai mươi lăm câu chuyện được viết bởi nhiều tác giả với những cái nhìn khác nhau về những năm niên thiếu của họ.

- The Family Heart: A Memoir of When Our Son Came Out, của Robb Forman Dew. Addison Wesley, 1994.

Tôi tiến cử quyển này cho các bậc phụ huynh.

- Two Teenagers in Twenty: Writings by Gay and Lesbian Youth; Ann Heron, biên tập viên. Alyson Books, 1994.

Bốn mươi hai người ở độ tuổi từ mười hai đến hai mươi bốn miêu tả con đường đi đến nhận thức về tình trạng đồng tính của họ, họ đã giải thích ra sao với gia đình và bạn bè về định hướng giới tính của bản thân, và việc cuộc sống của họ đã bị tác động như thế nào bởi tình trạng giới tính của họ.

- Becoming Visible: A Reader in Gay and Lesbian History for High School and College Students; Kevin Jennings, biên tập viên. Alyson Books, 1994.

Hợp tuyển thu tóm một lịch sử hơn hai ngàn năm với hàng loạt những nền văn hóa đa dạng. Những câu hỏi và gợi ý cho những hoạt động ở lớp sẽ tiếp nối vào phần cuối mỗi tiết đoạn.

- Does Your Mama Know? An Anthology of Black Lesbian Coming Out Stories; Lisa C. Moore, biên tập viên. Nhà xuất bản Redbone, 1998.

Những cảm xúc phức tạp đi cùng với việc công khai hóa giới tính được khắc họa trong bốn mươi chín truyện ngắn, thơ, bài phỏng vấn, và tiểu luận (Không được viết riêng cho người trẻ, nhưng thích hợp với học sinh trung học.)

*** Tiểu thuyết**

- *Annie on My Mind*, của Nancy Garden. Farrar, Strauss và Giroux, 1982.

Tình bạn giữa cô bé mười bảy tuổi Liza với Annie đã biến thành tình yêu. Một khi đã phát hiện ra, họ phải tìm được sức mạnh để ở bên nhau.

- *Boy Meets Boy*, của David Levithan. Knopf Books for Young Readers, 2005.

Tác giả David Levithan đưa độc giả đến với một sắc thái đầy lôi cuốn của những nhân vật được đặt trong ngữ cảnh của một ngôi trường trung học lý tưởng nơi bọn trẻ được là chính mình mà không phải sợ bị trêu chọc hay tẩy chay.

- *Luna*, của Julie Anne Peters.

Little, Brown Young Readers, 2004.

Regan được bảo vệ gắt gao bởi các anh trai là những người chuyển giới, Liam vào ban ngày và Luna vào ban đêm. Theo Tạp chí Thư viện Học đường, Luna là “một sự miêu tả tinh tế và cảm động về quyết tâm của một người trẻ để sống với chân diện đích thực của mình.”

- *Rainbow Boys*, *Rainbow High*, và *Rainbow Road*, của Alex Sanchez. Simon & Schuster, 2003-2007.

Tác phẩm bộ ba này, được viết bởi một trong những tiểu thuyết gia yêu thích của tôi, dõi theo bước chân của ba người bạn đồng tính qua năm cuối cấp trung học của họ và sau đó nữa.

- *Getting It*, của Alex Sanchez. Simon & Schuster, 2006.

Carlos mười lăm tuổi đề nghị Sal, chàng trai đồng tính học chung trường quan hệ với cậu ta để cậu ta thoát khỏi tình trạng của một gã trai tân không bạn gái. Sal đồng ý, đổi lại sự giúp đỡ của Carlos trong việc thành lập một Liên minh đồng – dị tính.

- *So Hard to Say*, của Alex Sanchez. Simon & Schuster, 2004.

Mới chuyển đến California, học sinh lớp tám Frederick gặp và làm bạn với một cô gái đã phải lòng cậu một cách sâu đậm, nhưng mối quan hệ giữa họ đã đi đến một bước ngoặt đầy khó khăn vì người mà cậu ưa thích là một chàng trai.

- *Letters in the Attic*, của Bonnie Shimko. Academy Chicago, 2002.

Lấy bối cảnh những năm 1960, một cô gái trẻ chuyển đến vùng thượng New York cùng với người mẹ hay dao động của cô từ Arizona và nhận ra mình đã mê mẩn một cô gái, một nữ sinh lớp tám “trông hệt như Natalie Wood và những làn khói thuốc.”

- *Growing Up Gay/Growing Up Lesbian: A Literary Anthology*; Bennett L. Singer, biên tập viên. The New Press, 1994.

Hơn năm mươi tác giả và học giả đồng tính nam và nữ xuất sắc đã đóng góp những câu chuyện kể về thời trưởng thành và công khai giới tính của mình trong hợp tuyển này.

- A Really Nice Prom Mess, của Brian Sloan. Simon & Schuster, 2005.

Tác giả Brian Sloan đã ghi chép lại một đêm dạo chơi kỳ lạ và buổi sáng hôm sau khi một nam sinh năm cuối trung học đồng tính hẹn hò đôi với một quả bom tóc đỏ xinh đẹp thay vì với người bạn trai là ngôi sao bóng đá của anh.

- A Tale of Two Summers, của Brian Sloan. Simon & Schuster, 2006.

Những người bạn gần bó suốt đời – một đồng tính, một dị tính – đang trải qua một mùa hè không ở cùng nhau và chia sẻ trải nghiệm khám phá của họ trên trang blog cá nhân.

- Not the Only One: Lesbian and Gay Fiction for Teens; Jane Summer, biên tập viên. Alyson Books, 2004.

Hợp tuyển về tình bạn, gia đình, và tình yêu đối mặt với những chủ đề của sự trưởng thành như ra ở riêng, yêu đương, và đương đầu với những bí mật.

- From the Notebooks of Melanin Sun, của Jacqueline Woodson. Scholastic, 1997.

Khi được mẹ cho biết rằng bà là người đồng tính, một chàng trai người Mỹ gốc Phi mười bốn tuổi phải quyết định mình sẽ làm gì. Tác phẩm đoạt giải Coretta Scott King năm 1996, giải James Addams Peace, và giải sách hay nhất dành cho người trẻ của Hiệp hội Thư viện Mỹ.

*** Về tình dục**

- Changing Bodies, Changing Lives, của Ruth Bell. Random House, 1981.

Bộ giáo khoa toàn diện về giới tính thanh thiếu niên này bao gồm mọi thứ từ những phương diện thể xác và tinh thần của sự dậy thì và các bệnh lây truyền qua đường tình dục cho đến tình dục an toàn và kiểm soát sinh đẻ.

- It's Perfectly Normal: Changing Bodies, Growing Up, Sex, and Sexual Health, của Robie H. Harris. Nhà xuất bản Candlewick, 2004.

Trong quyển sách minh họa sinh động, thông minh, và dễ hiểu này, tác giả Robie Harris lý giải những sự thay đổi về thể chất, tâm lý, tình cảm và xã hội xảy ra trong suốt thời kỳ dậy thì và những hệ lụy của chúng.

- Doing It Right: Making Smart, Safe, and Satisfying Choices About Sex, của Bronwen Pardes. Nhà xuất bản Simon & Schuster, 2007.

Là quyển sách cần đọc cho mọi thanh thiếu niên, Doing It Right nói với người trẻ mọi thứ họ cần biết về giới tính và tình dục, bằng một lối diễn đạt dễ hiểu, sôi nổi, và lôi cuốn.

*** DVDs/Videos**

- All God's Children, sản xuất bởi Woman Vision, tổ chức The National Gay and Lesbian Task Force, và The National Black Lesbian and Gay Leadership Forum; 26 phút; 1996.

All God's Children kể về sự thừa nhận của giáo hội Công giáo da đen đối với những người đồng tính người Mỹ gốc Phi.

- Both of My Moms' Names are Judy, sản xuất bởi Lesbian and Gay Parents Association; 11 phút; 1994.

Những đứa trẻ tuổi từ 7 đến 11 thảo luận với gia đình của chúng về sự trêu chọc ở sân trường, và sự căm lạng trong lớp học. Có lời dẫn của người dẫn chương trình.

- Gay Youth, sản xuất bởi Pam Walton; 40 phút; 1995.

Gay Youth kể về cuộc sống của hai người trẻ, chứng tỏ rằng thông tin, sự chấp nhận, và sự giúp đỡ có thể tạo nên một khác biệt to lớn đối với người trẻ đồng tính nam và nữ.

- Growing Up Gay and Lesbian; 57 phút; 1993.

Brian McNaught mở xẻ một cách thấu đáo về vấn đề này với một cách trình bày không gây sợ sệt mà cực kỳ ấn tượng về tình trạng cô độc và bơ vơ của người đồng tính đang trưởng thành.

- I Just Want to Say, sản xuất bởi GLSEN; 13 phút; 1998.

Một cuộc hội thảo gồm các vị phụ huynh, sinh viên, và giáo viên nói chuyện về những thành kiến bài đồng tính ở trường học. Dẫn chương trình bởi Martina Navratilova.

- It's Elementary, của Debra Chasnoff và Helen Cohen; 78 phút; 1995.

Những cảnh phim truyền cảm quay trong các trường học khắp cả nước đưa ra những thí dụ thực tế về những hoạt động học đường, những cuộc họp giảng viên, và những cuộc thảo luận trong lớp học về các vấn đề của người đồng tính nữ, nam, song tính, và chuyển giới. Có kèm sách hướng dẫn học tập ở lớp.

- The Laramie Project, sản xuất bởi HBO; 97 phút; 2002.

Dựa trên vở kịch viết về người thật việc thật của Moisés Kaufman, đây là câu chuyện có thật về những người ở Laramie, Wyoming, sau vụ sát hại sinh viên đại học đồng tính Matthew Shepard.

- Out of the Past, sản xuất bởi Jeff Dupre; 60 phút; 1998.

Qua cái nhìn của một người phụ nữ trẻ bằng lòng chấp nhận bản thân và vị trí của mình trong cuộc đời, Out of the Past miêu tả sự xuất hiện của những người đồng tính nam và nữ trong lịch sử Mỹ.

- Straight from the Heart, sản xuất bởi Woman Vision; 25 phút; 1994.

Video này bao gồm những câu chuyện về các bậc cha mẹ và hành trình của họ tiến tới sự hiểu biết mới mẻ về những đứa con đồng tính và song tính của họ.

*** Những tổ chức quốc gia – nói chung**

Có những tổ chức khắp quốc gia đang tác động trên những phương diện khác nhau của phong trào dân quyền cho người đồng tính. Các nhóm sau đây làm việc ở cấp độ quốc gia, và mỗi nhóm duy trì một website chứa đựng những thông tin về hoạt động của tổ chức. Các trang web của họ cũng bao gồm những danh sách tài liệu tham khảo mở rộng, thư từ trực tuyến, thư viện, và thông tin liên lạc đối với những tổ chức ở địa phương.

- GLAAD (Liên minh đồng tính chống phỉ báng)

Kể từ giữa những năm 1980, GLAAD đã tác động để đảm bảo rằng các phương tiện truyền thông đại chúng (ti vi, tạp chí, báo chí, và phim ảnh) phải tỏ ra công bằng và đúng đắn khi miêu tả những người đồng tính nam và nữ, song tính, và chuyển giới.

GLAAD

212-807-1700

800-GAY-MEDIA

www.glaad.org

glaad@glaad.org

- HRC (Chiến dịch vận động nhân quyền)

HRC là tổ chức chính trị đồng tính lớn nhất quốc gia. HRC vận động hành lang chính quyền liên bang về các vấn đề liên quan đến đồng tính và bệnh AIDS; giáo dục công chúng; tham gia vào các chiến dịch bầu cử; tổ chức những tình nguyện viên; và cung cấp sự trợ giúp cho các đoàn thể cấp tiểu bang và địa phương đang vận động cho quyền bình đẳng của người đồng tính.

Human Rights Campaign

202-628-4160

www.hrc.org

hrc@hrc.org

- Quỹ bảo vệ và giáo dục pháp lý Lambda

Lambda đảm trách những sự vụ pháp lý liên quan đến dân quyền cho người đồng tính nam và nữ và những người bị nhiễm HIV/AIDS. Website của họ cung cấp những thông tin mở rộng về những nỗ lực quá khứ và hiện tại với những chủ đề từ Hội hướng đạo nam sinh cho đến những Liên minh đồng – dị tính.

Lambda Legal Defense and Education Fund

212-8098585

www.lambdalegal.org

lambdalegal@lambdalegal.org

- NGLTF (National Gay and Lesbian Task Force)

NGLTF làm việc với các tổ chức địa phương và tiểu bang để giúp họ với những nỗ lực trong phong trào vì dân quyền cho người đồng tính.

NGLTF

202-332-6483

www.thetaskforce.org

nglhf@nglhf.org

- PFLAG (Hội cha mẹ, thân nhân và bạn bè của những người đồng tính nam và nữ)

PFLAG là một tổ chức hỗ trợ, giáo dục, và bệnh vực với các chi nhánh trên khắp Hoa Kỳ và thế giới. Nếu bạn muốn nói chuyện với một vị phụ huynh cảm thông hoặc cần lời khuyên đặc biệt về cách đối mặt với ba mẹ của bạn, hãy liên hệ với chi nhánh PFLAG ở địa phương bạn.

PFLAG

202-638-4200

www.pflag.org

info@pflag.org

*** Các tổ chức quốc gia – thanh niên**

Có hàng trăm đoàn thể và tổ chức địa phương xuyên suốt quốc gia dành cho những người trẻ đồng tính, song tính và chuyển giới và những đồng minh của họ. Những tổ chức tôi liệt kê dưới đây là một vài trong số các đoàn thể quốc gia (bao gồm COLAGE, tổ chức đặc biệt dành cho con em của những người đồng tính nam và nữ). Nếu bạn muốn định vị một nhóm như vậy ở địa phương bạn, hãy tra cứu trên các website của những tổ chức này và xem qua danh sách bên dưới chữ “Website” ở cuối chương này.

- COLAGE (Tổ chức dành cho con em người đồng tính)

COLAGE là một tổ chức hỗ trợ và bệnh vực dành cho con gái và con trai những người đồng tính nam và nữ, song tính, và chuyển giới.

COLAGE

415-861-5437

www.colage.org

colage@colage.org

- GLSEN (Mạng giáo dục người đồng tính nam, nữ và dị tính)

GLSEN làm việc để đảm bảo rằng mỗi thành viên của mọi cộng đồng học đường được tôn trọng, bất kể định hướng giới tính. Website của tổ chức cung cấp những nguồn tham khảo mở rộng dành cho các giáo viên và sinh viên.

GLSEN

212-727-0135

www.glsen.org

glsen@glsen.org

- NYAC (Liên minh yểm trợ thanh niên toàn quốc)

NYAC yểm trợ những người đồng tính, song tính, và hoán tính trong một nỗ lực để chấm dứt sự phân biệt đối xử. Thông qua NYAC, bạn có thể tìm thấy thông tin về các nhóm đồng tính trong khu vực mình ở.

NYAC

202-319-7596; 202-319-7365

www.nyacyouth.org

nyac@nyacyouth.org

- Mạng liên minh đồng dị tính (GSA Network)

Đây là một tổ chức do thanh niên lãnh đạo vốn liên kết với những GSA cấp trường với nhau và với các nguồn lực của cộng đồng, và giúp người trẻ khởi sự và duy trì những GSA trong trường của họ.

GSA Network

415-552-4229

www.gsanetwork.org

info@gsanetwork.org

- Advocates for Youth (Tổ chức yểm trợ thanh niên)

Advocates for Youth giúp những người trẻ có những quyết định sáng suốt và có trách nhiệm về sức khỏe giới tính của họ. Trang web của họ cung cấp những thông tin mở rộng về tất cả các phương diện của tình dục, với nhiều nguồn tham khảo và hỗ trợ dành cho thanh thiếu niên

đồng tính nam và nữ, song tính, và hoán tính.

Advocates for Youth

202-347-5700

www.advocatesforyouth.org

* Các tổ chức tôn giáo

Có những tổ chức và đoàn thể tôn giáo dành cho người đồng tính, song tính và chuyển giới trong những cộng đồng địa phương trên khắp nước. Và hàng trăm giáo đoàn của rất nhiều tôn giáo đặc biệt hoan nghênh những người đồng tính nam và nữ (họ là một phần của cái gọi là Phong trào “Giáo đoàn chào mừng”).

Trong phần này bạn sẽ tìm thấy nhiều nhóm tôn giáo quốc gia và bảo trợ, hầu hết sẽ cung cấp thông tin liên hệ về các giáo đoàn ở địa phương.

- Giáo hội Baptist Hoa Kỳ (American Baptists)

The Association of Welcoming & Affirming Baptists

508-226-1945

www.WABaptists.org

WaBaptists@aol.com

- Tân giáo

Integrity

202-462-9193

www.integrityusa.org

info@integrityusa.org

- Do Thái giáo

World Congress of Gay, Lesbian, and Bisexual

Jewish Organizations

202-452-7424

www.glbtjews.org

info@wcgljo.org

- Luther giáo

Lutherans Concerned North America

Bao gồm các thành viên của các giáo phái Luther ở Bắc Mỹ.

404-266-9615

www.lcna.org

LuthConc@aol.com

- Giáo hội Giám lý

Affirmation

United Methodists for Lesbian, Gay, Bisexual & Transgender Concerns

847-733-9590

www.umaffirm.org

umaffirmation@yahoo.com

- Mormon giáo

Affirmation

323-255-7251

www.affirmation.org

- Hồi giáo

Al-Fatiha Foundation

212-752-3188

www.al-fatiha.org

info@al-fatiha.org

- Công giáo La Mã

Dignity/USA

202-861-0017

www.dignityusa.org

dignity@aol.com

- Liên Giáo đoàn nhất thể phổ độ (UUAC)

Unitarian Universalists Office for Lesbian, Gay, Bisexual and Transgender Concerns

617-742-2100, ext. 475

www.uua.org/obgltc

obgltc@uua.org

- Hội Ái hữu toàn cầu của những Giáo hội cộng đồng (UFMCC)

Universal Fellowship of Metropolitan Community Churches

310-360-8640

www.ufmcc.com

info@mccchurch.net

* **Website**

Ngoài những website được duy trì bởi nhiều tổ chức tôi đã liệt kê ở chương này, trong phần này tôi còn bao gồm một vài trang web đặc biệt dành cho những người trẻ quan tâm đến các vấn đề của người đồng tính nam và nữ, hoạt động tình dục nói chung, và/hoặc đang tìm kiếm những bạn trẻ khác để trò chuyện trên mạng (xin hãy xem lại lời cảnh báo của tôi về Internet ở đầu chương này trước khi truy cập vào bất kỳ trang web nào sau đây).

- www.outproud.org

OutProud là website của Liên minh quốc gia của giới trẻ đồng tính nam, nữ, song tính & và hoán tính. Trang web cung cấp một nguồn tư liệu minh mông dành cho người trẻ và những nhà giáo, bao gồm những cẩm nang thông tin, những bảng thông báo, và những câu chuyện về sự công khai giới tính. OutProud cũng xuất bản cơ sở dữ liệu QueerAmerica.

- www.queeramerica.com

Chỉ cần đánh vào ba số đầu của số điện thoại ở địa phương bạn và ba số đầu của mã bưu điện và cơ sở dữ liệu QueerAmerica sẽ cung cấp một danh sách tất cả các nguồn tham khảo về đồng tính và song tính trong khu vực bạn, bao gồm những trung tâm cộng đồng, những tổ chức giúp đỡ, những chi nhánh PFLAG, những nhóm thanh niên, vân vân. Những tùy chọn tìm kiếm khác cung cấp sự tiếp cận với các tổ chức trên khắp quốc gia.

- www.youth-guard.org

Trang web này được điều hành bởi Youth Guardian Services, Inc., một tổ chức bất vụ lợi do thanh niên điều hành cung cấp những dịch vụ hỗ trợ trên Internet dành cho người trẻ đồng

tính, song tính, chuyển giới, đang tìm hiểu, và ủng hộ. Trang web cung cấp những nhóm thảo luận qua email dành cho những lứa tuổi khác nhau.

- www.youthresource.com

Trong tất cả những website dành cho giới trẻ, www.youthresource.com là hoàn thiện nhất. Được duy trì bởi Tổ chức Yểm trợ Thanh niên, một tổ chức quốc gia đặt trụ sở ở Washington, D.C., trang web này cung cấp những cẩm nang trực tuyến, những thông tin đặc biệt dành cho giới trẻ thuộc mọi màu da, những lời khuyên về cách khai thác Internet và chat trên mạng, những video và sách vở nên đọc, những thông tin về HIV, thời sự, những Listserv dành cho các nhóm tuổi khác nhau (dịch vụ gửi thư tự động theo danh sách dành cho các nhóm tuổi khác nhau (khi đã ký tên, bạn có thể tham gia các cuộc thảo luận), và những lời khuyên về cách khởi sự một Liên minh đồng – dị tính tại trường của bạn.

- www.teenwire.com

Các bậc cha mẹ có kế hoạch điều hành trang web về sức khỏe giới tính này dành cho các teen. Đây là một nơi tuyệt vời để tìm kiếm thông tin và được các chuyên gia giải đáp những thắc mắc bạn có thể có.

- www.hivgettested.org

- www.knowhivaids.org

Hai website này sẽ cung cấp cho bạn những thông tin về HIV/AIDS và sẽ giúp bạn tìm những nơi xét nghiệm ở gần chỗ bạn.

Đường Dây Nóng

Tư vấn, thông tin, tham khảo

Gay & Lesbian National Hotline

Tư vấn ngang hàng, thông tin nói chung, và tham khảo.

888-THE-GLNH (888-843-4564)

- www.ging.org

- ging@ging.org

Can Thiệp Khủng Hoảng

The Trevor Hepline

Đường dây trợ giúp khủng hoảng trên khắp nước, hăm bốn trên hăm bốn dành cho giới trẻ đồng tính, song tính, hoán tính, và có thắc mắc.

866-4U-TREVOR (866-488-7386)

- www.thetrevorproject.org

- support@thetrevorproject.org

HIV/AIDS và Các Bệnh Lây Qua Đường Tình Dục

National AIDS Hotline

800-342-AIDS

GMHC (Gay Men's Health Crisis)

GMHC điều hành đường dây nóng lâu đời nhất và phủ sóng rộng nhất nước, vốn phục vụ mọi người, đàn ông hoặc đàn bà, đồng tính hoặc dị tính. Ngoài việc trả lời những thắc mắc của bạn qua điện thoại, bạn có thể tìm kiếm những thông tin miễn phí về HIV, cũng như là những tham khảo về những trung tâm y tế địa phương để xét nghiệm và chữa trị.

1-800-AIDS-NYC

- www.gmhc.org

Đường Dây Nóng Toàn Quốc Về STD

Đường dây nóng này cung cấp những thông tin về các bệnh lây truyền qua đường tình dục và cách phòng ngừa chúng. Nó cũng cung cấp những thông tin tham khảo cho việc xét nghiệm và trị liệu.

800-227-8922

LỜI CẢM ƠN ĐẶC BIỆT

Một trong những niềm vui của sự già đi là cơ hội để nhìn thấy con của bạn ta lớn lên. Với Bronwen Pardes, tôi đã có cơ hội đó, nhưng thậm chí tuyệt hơn nữa, Bronwen và tôi đã trở thành bạn bè và đồng nghiệp của nhau. Chúng tôi gặp nhau lần đầu tiên khi tôi làm việc với mẹ của Bronwen, Judge Sondra Pardes, tại văn phòng của một chính khách địa phương ở Queens, New York, năm 1984. Bronwen khi ấy mười hai tuổi.

Đến năm 2007: Bronwen là một phụ nữ trẻ với tấm bằng thạc sĩ về hoạt động tình dục ở người. Cô còn là một nhà giáo đầy kinh nghiệm, và gần đây là tác giả của quyển sách đầu tay, *Doing It Right*, một cẩm nang hướng dẫn hoạt động tình dục cho người trẻ trưởng thành. Trùng hợp thay, tôi lại tình cờ cần đến sự giúp đỡ của một người có những kỹ năng của Bronwen. Simon Pulse đang lên kế hoạch xuất bản một ấn phẩm mới của quyển sách này, và tôi hy vọng tìm được một chuyên gia và tình dục để giúp tôi hoàn thành công việc và đảm bảo một kẻ không chuyên như tôi đã làm tốt nó. Tôi hỏi Bronwen là liệu cô có thể giúp không, và tôi đã rất may mắn khi được cô nói ừ.

Vì vậy xin cảm ơn cô, Bronwen, vì cái cơ hội được làm việc với cô, vì đã mang cái nhìn sắc sảo, lời nói chân thành, và sự tinh thông của cô vào những trang viết của tôi. Tôi không biết ở chỗ nào ngôn từ của tôi dừng lại và của cô bắt đầu (và ngược lại), và đó là kiểu cộng tác mà mọi người viết đều mơ ước.

Để biết thêm về Bronwen và tác phẩm của cô, hãy truy cập website:
www.doingitrightbook.com.

LỜI CẢM ƠN

Tôi vô cùng biết ơn Miriam Altshuler vì đã tìm một nhà xuất bản mới cho lần ra mắt thứ hai của quyển Đồng tính thì đã sao?. Và tôi cũng rất biết ơn những biên tập viên tại Simon Pulse, trong đó có Bethany Buck, Michelle Nagler, và Sangeeta Mehta đã đề nghị về nhà xuất bản đó. Xin gửi lời cảm ơn đến các trợ lý biên tập Caroline Abbey và Michael del Rosario đã có sự quan tâm về chuyên môn trong nhiều chi tiết của quá trình xuất bản.

Đối với ấn bản đầu tiên tôi mang ơn Jane O'Connor vì sự đề cử quyển sách này trước hết; Joel Fotinos vì lời gợi ý rằng tôi phải là người viết nó; và người đại diện của tôi, Joy Harris, đã khích lệ tôi làm điều đó.

Đặc biệt xin gửi lời cảm ơn đến nhiều người đã đóng góp những câu hỏi và những suy nghĩ và/hoặc mang lại sự giúp đỡ, ủng hộ, và/hoặc lời khuyên, gồm có: Doug Aucoin; cố tiến sĩ Betty Berezon; Sally Bourrie; Duffie Cohen; tiến sĩ M. S. Frommer; tiến sĩ Richard Hersh; Rachel Katz; Leslie Longenbough; Cynthia Lubow; Lewis, Maureen, và Ryan Marcus; Yona Zeldis McDonough; Stephen Milioti; Stuart Schear; Jonathan Schwartz; và Chris Tuttle.

Cũng xin gửi những lời cảm ơn đến những người đã đọc toàn bộ hoặc một phần bản thảo và đưa ra những lời khuyên giải và bình luận quý giá. Đó là tiến sĩ Leslie Bogen, Kate Chieco, Carolyn Cuttler, Cynthia Smith DiPalma, Arlene Eisenberg (đã qua đời), Laura và John Foster, Kevin Jennings, Beth Karpfinger, Heidi Katz, Nancy Kokoji, Rochelle Lefkowitz, Chris Lord, Mynette và Richard Marcus, Brian McNaught, Penelope Tzougros, Pamela Wilson, và Evan Wolfson. Tôi đặc biệt cảm ơn bạn tôi Bob Weiss, đã đưa một nhãn quan sắc bén và sự phê bình thấu đáo của anh vào những trang ấn bản mới này.

Và, như thường lệ, tôi xin gửi lời cảm ơn đến người bạn đời của tôi Barney Karpfinger, vì tình yêu và sự ủng hộ kiên định của anh.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>